

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 523 - 524

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

15 Αὐγούστου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Δεκαεννέα αἰῶνες ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Παρθένος προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τῆς ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ μεγίστου ἔργου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκτοτε ἀνεδείχθη ὁ ἐκλεκτότερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, «ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα καὶ τῶν Σεραφείμ ἐνδοξότερα καὶ πάσης κτίσεως τιμιώτερα».

Ἰδού, ὅτι τὴν ἐνδοξον Κοίμησιν τῆς πανηγυρίζει κατ' αὐτὰς ἐπὶ ὁλόκληρον ἐβδομάδα ἡ Ἀγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου οὐρανοὶ ἐπαγάλονται καὶ ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται».

Πανηγυρίζει τὴν Κοίμησιν τῆς εἰς ἅπαντας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ψάλλει, ἐν ἀλαλαγμῷ χαρᾶς τὴν πάμφωτον δόξαν τῆς. Ἐξυμνεῖ, κατ' ἀξίαν τὸ ὑπερβάλλον μεγαλεῖον τῆς. Εὐγνωμονεῖ, ἐκ μυχιαιτάτων, «τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα».

Μακαρίζει καὶ γεραίρει τὴν δεδοξασμένην καὶ ὑπερευλογημένην «ἐν γυναίξϊ».

Δάκρυα χαρᾶς, συγκινήσεις, ρίγη ἐνθουσιασμοῦ, ἀποτελοῦν τὰ ἱερὰ συναισθήματα τῆς εὐλογημένης ταύτης ἐορτῆς.

Εἰς ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ἐγείρεται ζῶσα ἡ μνήμη τῆς καὶ ἀπειράριθμοι καρδίαι στρέφονται μὲ τὴν εὐλαβεστέραν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ἰδιαίτατα, ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ ψυχὴ ἵσταται μετὰ δέους καὶ θάρρους ἀνυπερβλήτου πρὸ τῆς ὁλοφώτου μορφῆς τῆς ἁγνῆς θεόπαιδος.

Γονυκλινῶς ἐξυμνεῖ Αὐτὴν ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ τῆς Κοιμήσεώς τῆς ἐορτῇ, ἀλλὰ καὶ παρακαλεῖ, ὅπως γίνηται πάντοτε δι' ὅλους «θερμὴ προστατὶς καὶ βοηθός».

Ἀλλὰ πότε ἡ Ἀγνή Παρθένος θὰ πρεσβεύῃ θερμότερον πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν; ὅταν προσπαθῶμεν νὰ μιμώμεθα τὰς ἀρετὰς Αὐτῆς.

Πρὸς τί αἱ ἐκτενεῖς προσευχαὶ καὶ δεή-

σεις πρὸς Αὐτήν, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι βεβαρυμένη ὑπὸ πλῆθους ἁμαρτιῶν καὶ στεναῶν ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν της; βεβαίως, ἡ ἐν ἁμαρτίαις εὐρισκομένη ψυχὴ πρὸς τὴν Ἀγνὴν Παρθένον πρέπει νὰ καταφεύγῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν παραπτωμάτων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ συνάμα πρέπει νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἀποφυγὴν τῶν αἰτίων καὶ ἀφορμῶν τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ Πανάμωμος Κόρη βοηθεῖ καὶ ἐνισχύει πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐπικαλούμενους Αὐτὴν μετὰ ζεύσεως πίστεως καὶ εὐλαβείας, ἀλλ' ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος καὶ ποθοῦντας νὰ φθάσουν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῶν πνευματικῆν τελειότητα.

Ἡ Ὑπέραγνος Μαριάμ εἶναι τὸ ἱερὸν τῶν ἀπηλπισμένων καταφύγιον, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν, ἡ ἀνεξάντλητος βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, τὸ ἀπροσμάχητον τεῖχος, ἡ βοηθὸς καὶ ἀκάματος συμπαράστατις εἰς πάσας τὰς θυέλλας καὶ τρικυμίας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ μήτηρ, ἡ πνευματικὴ μήτηρ πάντων τῶν χριστιανῶν. Ὁ Κύριος ὀνομάζει τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες πιστεύουν καὶ ἀκολουθοῦν Αὐτόν, ἀδελφοὺς του. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ὀνομάζει τὸν Χριστὸν «Πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. η' 29).

Ὡς ἄνθρωπος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Παρθενομήτορος, ἔχει ἀδελφοὺς καὶ ὀνομάζει ἀδελφοὺς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸς ὁ ἴδιος «οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς ἡμᾶς καλεῖν». Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡμεῖς εἴμεθα ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνήκομεν εἰς τὴν αὐτὴν μετ' Ἐκείνου οἰκογένειαν, εἶναι φυσικὸν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς μητέρα τὴν Θεοτόκον.

Τί τὸ παράδοξον, λοιπὸν, ἂν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ προσβλέπουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν Πανάχραντον Μητέρα Ἐκείνου

καὶ ὡς ἰδικὴν τῶν Μητέρα; τί τὸ ἐκπληκτικόν, ὅτι τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τρέφουν βαθυτάτον σεβασμὸν καὶ κυριαρχοῦνται ἀπὸ ὁλόθερμα, εὐλαβῇ συναισθήματα πρὸς τὴν πάνσεπτον μητέρα;

Εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας καὶ τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς τῶν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ μνημονεύουν αὐτὴν πάντοτε μετ' ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ σεβασμὸν καὶ καταφεύγουν πρὸς Αὐτὴν μετ' πίστιν.

Ἄλλως τε ἡ καρδιά τῶν τοὺς πληροφορεῖ, ὅτι πολλὰ ἰσχύει δέσεις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότης.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἡ πάνσεπτος μήτηρ ἡμῶν, διὰ τῆς ἐκδημίας ταύτης ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ ἐκάθησεν ὡς «Παντάνασσα» ἐκ δεξιῶν τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου, ἵνα δέχεται πάντοτε μετ' ἀπέραντον συμπάθειαν τὰ αἰτήματα ἡμῶν καὶ μεσιτεύῃ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Υἱὸν της καὶ ἀδελφόν ἡμῶν Κύριον.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Τι ἔστι, γυνὴ ἀκατακαλύπτῃ κεφαλῇ προσευχαμένη;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ:

Ἐπειδὴ ἐν τῷ καιρῷ τῶν Ἀποστόλων ἀφιερμένως εἶχον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ σκεπάσματος, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦλθον εἰς τὴν κτίαν καὶ ἐσωφρόνησαν αὐτήν. Πλὴν ἡ γυνὴ κεῖται εἰς τύπον τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὥσπερ εἰς τὸ φαινόμενον ἐν ἐκείνῃ τῷ καιρῷ ἐκείναι εἶχον ἐξηλωμένως τὰς τρίχας ἀντὶ σκεπάσματος. Οὕτω καὶ ἡ ἐκκλησία τὰ τέκνα αὐτῆς ἐνδύει, καὶ περιβάλλει ἐνδύμασι θεϊκοῖς καὶ δεδοξασμένοις. Καὶ εἰς τὸ παλαιὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας Ἰσραήλ, μία ἦν ἡ συναγωγὴ, καὶ ἐσχέπετο ὑπὸ τοῦ πνεύματος, καὶ ἦσαν ἀντὶ δόξης περιβεβλημένοι τὸ πνεῦμα, εἰ καὶ αὐτοὶ οὐκ ἐστοίχησαν. Ἐκκλησία οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ πολλῶν καὶ ἐπὶ μιᾶς ψυχῆς. Αὕτη οὖν ἡ ψυχὴ συνάγει ἔλους τοὺς λογισμοὺς, καὶ ἐστὶν Ἐκκλησία τῷ Θεῷ. Ἡμιόθη γὰρ εἰς κοινωνίαν ἡ ψυχὴ τῷ ἐπουρανίῳ νομφίῳ, καὶ κυρνάται τῷ ἐπουρανίῳ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ πολλῶν νοεῖται καὶ ἐπὶ ἐνός. Καὶ γὰρ Προφῆτης λέγει περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, εὐρόν σε ἔρημιον, καὶ γυμνόν, καὶ ἐνέδυσά σε, καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐνός προσώπου εἶπον.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Περὶ κλίσεως

Πρέπει ὁ ποιμὴν πρὶν ἢ ἀναδεχθῇ τὸ ὕψιλον τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα :

α) Νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτόν του, ἐὰν κέκτηται τὰ προσόντα ἐκεῖνα ποὺ προαπαιτοῦνται διὰ τὴν σταδιοδρομίαν, καὶ προπαντός, ἐὰν ἔχῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενην κ λ ί σ ι ν, ὁγλ. τὴν ἐσωτερικὴν τάσιν καὶ ροπὴν ἐκείνην, ἥτις θὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ φέρῃ τὴν προτίμησίν του εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ ποιμένος. Ὁ ποιμὴν πρέπει ἀπὸ τῶν πρώτων θημάτων τῆς ζωῆς του νὰ κλίνη, νὰ τείνῃ, νὰ ῥέπῃ πρὸς τὸ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐν τέλει νὰ ὁδηγηθῇ.

β) Ὡς πᾶς ἄνθρωπος προκειμένου νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔργον τι ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πρότερον αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, ὁποῖους κόπους καὶ μόχθους καὶ δαπάνας παραπαιτεῖ, νὰ ἀναμετρήσῃ καλῶς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις, ἐὰν ἀνταποκρίνωνται εἰς αὐτὸ καὶ ὕστερον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, οὕτω καὶ ὁ μέλλων νὰ ἀναδεχθῇ τὸ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ πλευρᾶς, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς φροντίδας καὶ τὰς λύπας καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐνδέχεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ ὅχι μόνον τὰς τιμὰς καὶ ἀπολαύς καὶ δόξας, καὶ ὕστερον νὰ ἀποφασίσῃ. Ἐὰν δὲ τυχὸν εὖρῃ ἑαυτόν ἑλλιπῆ ὡς πρὸς τι, ὀφείλει προηγουμένως νὰ παρασκευασθῇ καταλλήλως, διότι δὲν πρόκειται νὰ ἀσκήσῃ ἐν οἰονδήποτε ἔργον, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβῃ ἱερώτατον καὶ λεπτότατον ἀξίωμα τοῦ ποιμένος, τὸ ὅποιον τόσους κόπους καὶ φροντίδας προϋποθέτει καὶ τόσας εὐθύνas ἐπιφορτίζεται.

γ) Τὴν κλίσιν αὐτὴν ἢ ροπὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἀναδεχθῇ ποιμαντορικὸν ἔργον, τὴν ὁποίαν ἀπαραίτητως πρέπει νὰ ἔχῃ ὁστος, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ οὐ μόνον αὐτός, ὅστις μέλλει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτόν καὶ ἀναλάβῃ τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης λειτούργημα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν καὶ αὕτη νὰ γνωρίξῃ εἰς τοίους πρόκειται νὰ ἐμπιστευθῇ τὰς εὐθύνas, ἵνα «μὴ ῥίπτῃ τὰ ἄγια τοῖς κυσί» κατὰ τὸ «μὴ ῥίπτῃς τὸ ἄγιον τοῖς κυσί, μὴ δὲ θάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν χοίρων, μὴ ποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσσὶν αὐτῶν καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ἡμᾶς» (Ματθ. 7,6). Πότε καὶ τίνι τρόπῳ θὰ ἐξακριβώσῃ τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος νὰ ἱερωθῇ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ζήτημα ποὺ ἀφορᾷ αὐτήν. Δυνατὸν νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ἅμα τῇ ἡβῇ, ὅποτε εὐκολώτερον φαίνονται παρὰ τοῖς νεανίαις τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ παραλαμβάνουσα αὐτοὺς ἐγκαίρως νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς μορφώσεως καὶ παιδαγωγήσεως κατὰ Χριστὸν ἐκεῖνα μὲν (τὰ προτερήματα) νὰ περιθάλψῃ καὶ καλλιεργήσῃ καὶ εἰς μέγα δένδρον ταῦτα αὐξήσῃ, ταῦτα δὲ (τὰ ἐλαττώματα) νὰ περικύψῃ καὶ ἐξαφανίσῃ. Δύναται ὁμῶς καὶ εἰς μακροτέραν ἡλικίαν θραδύτερον νὰ πρά-

ξῇ τοῦτο, ὅτε τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα ἔχουν πλέον αὐξηθῇ καὶ δύναται εὐκόλως αὕτη νὰ διακρίνῃ μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ καὶ ἀναλόγως νὰ ἀποφασίσῃ καὶ πράξῃ.

Καὶ τούτων διδομένων ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ἐξ ἴσου σπουδαῖον, ἵνα μὴ εἰπωμεν σπουδαιότερον, διὰ τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ, τὸ ὁποῖον πρέπει οὗτος νὰ ρυθμίσῃ ἐγκαίρως. Τοῦτο εἶναι :

δ) Ἡ μόρφωσις. Ἡ μόρφωσις τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβῃ ὁ τρόφιμος τοῦ σχολείου πρέπει νὰ εἶναι ποικίλης φύσεως πνευματικὴ, διανοητικὴ, ἠθικὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ Θεολογικὴ. Ἀργότερον δὲ τῇ ἐνασχέσει τοῦ ἐπαγγέλματος πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀπὸ τοῦδε δεόν νὰ ᾤκησθῇ εἶναι τὸ ὅτι ἡ μόρφωσις δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρεται μόνον εἰς τοῦ νοῦ καὶ τῆς διανοίας τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διαμόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τοῦ χαρακτῆρος διάπλασιν καὶ διαρρύθμισιν. Ὑπάρχει ἐν γνωμικόν, ὅπερ λέγει ὅτι ὁ πεπαιδευμένος διαφέρει τοῦ ἀπαιδευτοῦ ὅσον ὁ ζῶν τοῦ νεκροῦ ἢ τοῦ ἀλόγου ζῴου ὁ λογικὸς ἄνθρωπος. Τοῦτο θεοβαίως ἰσχύει διὰ πάντα χρόνον καὶ πᾶσαν ἐποχὴν. Τὰ ἀνωτέρω ὁ λαὸς ἀποδίδει διὰ τοῦ «ἄνθρωπος ἀγράμματος ξύλον ἀπελέκητον». Ὁ ποιμὴν, ὅστις τόσον σπουδαῖον ἀποστολὴν κέκληται νὰ ἀναλάβῃ, ὀφείλει νὰ μορφωθῇ καταλλήλως διὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος κατὰ τὸν Ἀπόστολον «διδόναι λόγον παντὶ τῷ αἰτοῦντι».

Δὲν εἶναι ἀρκετὸν σήμερον, μὲ τὰς τόσας προσόδους καὶ ἐξελίξεις τῆς κοινωνίας, εἰς τὸν ἱερέα νὰ περιορίζηται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀκολουθιῶν μόνον. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ πρέπει νὰ τελῶνται συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν τάξιν καὶ ἁρμονίαν αὐτῆς, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἅψ' ἑτέρου, ὅτι ἀποτελεῖ μειονέκτημα διὰ τὸν ποιμένα, τὸν ἀνεπτυγμένον ἱερέα, νὰ περιορίζηται μόνον εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀκολουθιῶν. Ὄφειλε νὰ δράσῃ κοινωνικῶς καὶ διδασκτικῶς καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ μόρφωσιν πολυμερῆ καὶ πολυσχιδῆ. Διότι τὴν πολυμερῆ μέριμναν καὶ φροντίδα ὀφείλει νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ νὰ θεραπεύῃ κατὰ τὸ δυνατόν πάσας τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις αὐτῆς.

Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ πεπαιδευμένος δύναται νὰ πράξῃ, διότι μόνον αὐτὸς δύναται νὰ διαγνώσῃ ταχέως καὶ εὐκόλως τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν θεραπείαν αὐτῶν.

Τοιοῦτον ποιμένα ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐν τῇ Βα πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ· «κὴ ρυξὸν τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως ἀκαίρως, ἑλεγχὼν, ἐπιτίμησον, παρὰ κάλεσον, ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ» (Τιμ. 4,2). Καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης λέγει εἰς τὰ φιλοσοφικά (78,6)· «οὔτε γεωργόν, οὔτε δάναυσον, ἱερέα καταστῆναι ὑπὸ γὰρ τῶν πολιτῶν χρὴ τιμᾶσθαι τοὺς

θεοῦ». Ὁ Ἱερεὺς ἐμφανιζόμενος οὐχὶ ὡς κοινὸς τις, ἀλλ' ὡς διδασκαλὸς ἐνώπιον σοφῶν καὶ ἀμαθῶν καὶ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ἐλκύῃ τὸν σεβασμὸν πάντων καὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὴν ἣν ἐκπροσωπεῖ Ἐκκλησίαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ποιμὴν θὰ εἰρῇ εἰς τὴν κοινωνίαν πολλάκις (καὶ σήμερον καὶ πάντοτε) ἀνθρώπους πάσης φύσεως, μορφώσεως, ἠθικῆς καταστάσεως καὶ ποικίλης ψυχουσυνθέσεως. Δὲν πρέπει νὰ ὀρρωδῇ, νὰ δειλιάσῃ καὶ ἀποστή τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ. Θὰ ἀναγκασθῇ πολλάκις νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἐντιφρονοῦντας καὶ ἐναντιοφρονοῦντας καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς διδάξῃ καὶ νὰ τοὺς πείσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ εἰ δυνατόν ἐκ τῆς πλάνης. Ἐὰν τὸ κατορθώσῃ, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του. Ἐὰν δὲ δὲν τὸ κατορθώσῃ, ἔκαμε τὸ καθήκον του, «τὸν ὁρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε...», θὰ ἀποστή τοῦ ἐγχειρήματος περαιτέρω καὶ θὰ ἀναμείνῃ ὡς ἄνθρωπος τὴν ἐπέμβασιν τῆς Θείας Προνοίας περὶ ἧς θὰ προσεύχηται. Τοιοῦτης ψυχικῆς συνθέσεως καὶ πείσμονας ἀνθρώπους ἔχων ὅπ' ὄψιν ὁ Παῦλος λέγει: «ἰ-
ρα-τι-κὸν (κα-κο-κ-έ-φ-α-λ-ο-ν π-ε-ί-σ-μ-ο-ν-αι, ἀ-μ-ε-τ-α-ν-ό-η-το-ν) ἄ-ν-θ-ρ-ω-π-ο-ν, με-τὰ π-ρ-ώ-τ-η-ν καὶ δε-υ-τέ-ρ-α-ν νο-υ-θ-ε-σί-α-ν πα-ρ-αι-τοῦ· εἰ-δ-ώ-ς ὅ-τι ἐξ-έ-στ-ρα-π-τ-αι ὁ τοι-οῦ-τος καὶ ἀ-μ-α-ρ-τ-ά-ν-ει ὁ-ν αὐ-το-κα-τὰ-κ-ρι-το-ς». (Τίτ. 3,10).

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐφέσου, διὰ τοὺς ὁποίους κάμνουν λόγον αἱ Πράξεις (ιβ', 2) ἐδαπτίσθησαν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ», ὅταν ἐκλήφθησαν εἰς αὐτοὺς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁ Ἀπόστο. Παῦλος.

Πρωτῆτερα, ποὺ δὲν ἤξευραν «οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἄγιόν ἐστιν», ἔμειναν μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Ἡ πίστις, λοιπόν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πληροφορίαν, τὸ κήρυγμα. «Πῶς πιστεύσωσιν, οὐ οὐκ ἤκουσαν;» ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους (ι', 14 - 17). «Πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;... ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοή διὰ ῥήματος Θεοῦ». Διὰ νὰ ὑπάρχῃ λοιπὸν χριστιανικὴ ζωὴ ἀπαραίτητον εἶναι τὸ κήρυγμα. Θὰ ὀργώσῃ αὐτὸ τὰς ψυχάς, θὰ τὰς καλλιεργήσῃ, θὰ σπείρῃ μέσα εἰς αὐτὰς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Καὶ «ὁ ἀξάνων Θεός» θὰ τὰς εὐλογήσῃ διὰ νὰ δημιουργηθῇ εἰς τὴν κοινότητα ἡ συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωή. Τὸ κήρυγμα, γράφει ὁ διαπρεπὴς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, διδάσκει τὸν λαὸν τὰ πιστευτέα καὶ τὰ πρακτέα. Ἀναζωπυρεῖ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, κινεῖ τὴν βούλησιν εἰς ἔργα φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἀπεργάζεται ἐκ τῶν χριστιανῶν παραδείγματα τρανόφθογγα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, τὰ ὅποια τεραστίαν δύναμιν ἀσκοῦν εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας... Ἐκκλησία ἄνευ κηρύγματος εἶναι καταδικασμένη εἰς νεκροφάνειαν καὶ νάρκη ἐπὶ ζῆμιά προφανεῖ ποιμενομένων καὶ ποιμένων. Ἐκκλησία μὴ δίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ μὴ φωτίζουσα δι' αὐτοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς δημιουργεῖ τὰς μάζας τῶν τυφλῶν δεισιδαιμόνων καὶ τυπολατρῶν, οἵτινες, ὡς ἡ μακραίων Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἐγένοντο ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ, ἠθικῆς καταστροφῆς καὶ ὅθι καὶ ἐγκλημάτων» («Ὁ Ἱερεὺς» ἐκδ. 6', σελ. 43 - 44). Διὰ τοῦτο ἀκούει «τὸ κήρυγμα τυγχάνει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ ἰσοῦ ἀναγκαῖον, ὅσον καὶ ἡ λατρεία», τονίζει εἰς τὴν Ὀμιλητικὴν τοῦ ὁ κα-

θηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Π. Ν. Τρεμπέλας.

«Ἀνάγκη, λοιπόν, τῷ διδασκάλῳ σπεῖρειν καθ' ἐκάστην, ὡς εἰπεῖν, ἡμέραν τὸν λόγον» (Ι. Χρυσόστομος, Μ.Ε.Π. 48, 680). Πρέπει μὲ ζῆλον καὶ θερμὴν νὰ κηρύττῃ ὁ Ἱερεὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν εὐεργετικὴν τοῦ ἐπίδρασιν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ καρποφορήσῃ ἓνα κήρυγμα αὐστηρὰ χριστιανικόν; Ἥμπορεῖ νὰ μὴ ἔχῃ ἄμεσα ἀποτελέσματα. Ἐξάπαντος ὅμως θὰ φανοῦν ἀργότερα. Εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ ἀκούουν οἱ Χριστιανοὶ συνέχεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ γίνων καλότεροι. Αἱ «σταγόνες» τοῦ κηρύγματος θὰ «κοιλάνουν» τὴν ψυχὴν τῶν χριστιανῶν. Πῶς θὰ ἀνταποκριθῇ τῶρα ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ ἐπιτακτικόν του αὐτὸ καθήκον; Βαρὺ καὶ δύσκολον καθήκον. Καὶ μάλιστα ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ σχετικὴ κατάστισις. Ὁ θεολόγος Ἱερεὺς κατέχει τὰ ἐφόδια διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Γνωρίζει τὴν τεχνικὴν τοῦ κηρύγματος. Εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμνῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διαπραγματεύσιν τοῦ θέματος καὶ κατόπιν τὴν ἀπαγγελίαν του εἰς τὸν λαόν, δηλαδὴ τὸ κήρυγμα. Καὶ δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀσχημαντοῦ βοηθειάν μας, ἐὰν ἔχῃ ὅπ' ὄψιν του τὰ παρακάτω: «Ὅδγι οἱ κανόνες τῆς τέχνης παράγουν τὸν ἰσχυρότερον πείθοντα λόγον, ἀλλὰ προσωπικότης ταυτισθεῖσα μετὰ τῆς ἀληθείας τοῦ θέματος, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ὁ λόγος...».

Ὁ ἱεροκῆρυξ, οὗτινος ὁ βίος δὲν παρυσιάζεται ἐν πᾶσι συμφωνῶν πρὸς τὰ ὅπ' αὐτοῦ κηρυττόμενα, ὁμοιάζει τὸ ὁρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐνθ' διὰ τῶν σημάντρων αὐτοῦ κτυπᾷ τὴν δωδεκάτην, διὰ τοῦ δείκτου δεικνύει τὴν ἐνδεκάτην» (III. Τρεμπέλα, «Ὀμιλητικὴ», σελ. Α' καὶ ΒΒ'). Ὁ χρυσοῦς κανὼν τοῦ κηρύγματος: «β.τι κηρύττετε νὰ τὸ ἔχῃς κάνει πρῶτα σὺ κανὼνα τῆς ζωῆς σου».

Καὶ ὁ ἀπόφοιτος ὅμως τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἔστω καὶ ὀλιγώτερον εὐκόλα, ἡμπορεῖ πάντως νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ κηρυκτικά του καθήκοντα. ἔχει δι-
δαχθῇ καὶ αὐτὸς πῶς νὰ καταστρώσῃ τὸ κήρυγμα καὶ πῶς νὰ ἐπωφεληθῇ τὰ βοηθήματα, ποὺ εἶναι ἀφθόνα. Φθάνει νὰ ὑπάρχῃ ζήλος καὶ φιλοπονία καὶ θὰ εὐρεθοῦν τὰ ὀλίγα, ἀλλ' ἐποικοδομητικὰ λόγια νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς χριστιανοὺς του.

Διὰ τὸν Τερέα ἐθέθαια ποὺ ἐτελείωσε τὸ Δημοτικὸν μόνον, τὸν ἱερέα δηλαδὴ μὲ τὰ ὀλίγα γράμματα, τὸ πρᾶγμα εἶναι διαφορετικόν. Αὐτὸς δὲν ἤκουσεν εἰδικὰ μαθήματα διὰ τὸ πῶς γίνεται τὸ κήρυγμα, οὔτε γνωρίζει τὸν τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως βοηθημάτων. Θὰ ἀφήσῃ λοιπὸν τοὺς χριστιανοὺς του ἀβοηθήτους καὶ ἀδιαφωτιστούς; Δὲν θὰ φωτίσῃ τὸν δόκιμον τῶν μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ; Σήμερον μάλιστα ποὺ τόσοι πολεμοῦν τὴν πίστιν μας καὶ εἰς ἐποχὴν ποὺ διδουν καὶ παίρνουν τὰ ἀθεϊστικά κηρύγματα; Κάτι πρέπει νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μέτρα τῆς ἱκανότητός του. Δὲν ἡμπορεῖ νὰ κάμῃ κήρυγμα ἱδικόν του. Ἀς τὸ παραδεχθῇ αὐτὸ χωρὶς λύπην, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ταπεινώσιν καὶ ἄς ἀφήσῃ τὴν πένναν καὶ τὸ χαρτί. Ἀς μὴ θελήσῃ αὐτὸς νὰ μιμηθῇ μερικὸς ἄλλους ἱερεῖς τοῦ δημοτικού, ποὺ δὲν ἔχουν τὴν αὐτεπίγνωσιν καὶ γράφουν κηρύγματα καὶ τὰ ἐκφωνοῦν μὲ στόμφον καὶ φαντάζονται τὸν ἑαυτὸν τῶν ὁσῶν ἓνα καινούργιον Χρυσόστομον, ἐνθ' εἶναι ἀπλὰ θύματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ τῶν καὶ γί-

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Ἡ ΠΕΡΙ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Μέρος 8ον

Οἱ σπουδασταὶ τῶν γραφῶν ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Εἶναι ἐκδηλὸς εἰς ὅλα τὰ συγγράμματά των ἡ ἐχθρότης πρὸς τὸ τρισυπόστατον τῆς θεότητος, εἰς τὰ ὅποια ἀναιροῦν αὐτὴν ταύτην τὴν βασικὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ ἰδοὺ ποῖαι βλαστημῖαι περιέχονται εἰς τὰ συγγράμματά των.

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν «Καταλλαγή» εἰς τὸ κεφάλαιον «Ἀγία Τριάς» περιέχονται τὰ ἐξῆς τερατιώδη: «Οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὁ διάβολος ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν των εὗρε κληρικούς τινας θεωροῦντας ἑαυτοὺς σοφοὺς, οἱ ὅποιοι ἐφρόνουν ὅτι ἠδύνατο νὰ διδάξουν καλῶτερον τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων». (σελὶς 106) «Τὸ δόγμα τῆς Τριάδος εἰσῆλθον τὸ πρῶτον εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ κληρικοῦ τινος τῆς Ἀντιοχείας ὀνομαζομένου Θεοφίλου» (σελὶς 106). «Οὐδέποτε διεκηρύχθη διδασκαλία περισσώτερον ἀπατηλὴ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος» (σελὶς 107).

«Παρὰ μίαν μόνον διανοίαν ἠδύνατο νὰ προέλθῃ αὕτη καὶ αὕτη ἦτο ἡ διάνοια Σατανᾶ τοῦ διαδόλου» (σελὶς 108).

γονται περίγελως τῶν ἐνοριτῶν των. Ἄς κάμῃ αὐτὸς κάτι πὺρ φρόνιμον καὶ πὺρ ὠφέλιμον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Κυκλοφοροῦν ἓνα πλῆθος συλλογαὶ κηρυγμάτων. Τοῦ Ἡλ. Μηριάτη, τοῦ Κ. Καλλινίκου, τοῦ Γόρτυνος Πολυκάρπου, διαφόρων θρησκευτικῶν περιοδικῶν, πού καὶ μικρὰ καὶ σύντομα εἶναι καὶ ἡ γλώσσά των ἀπλῆ. Πολλοὶ ἱερεῖς μετεχειρίσθησαν τὴν ἡσφαλισμένην αὐτὴν μέθοδον μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Εἶναι ἀκόμη αἱ ἑμιλῖαι, πού κυκλοφοροῦν τόσο δόκιμοι Ἱεροκήρυκες. Θὰ ἐρευνήσῃ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς, θὰ εὕρῃ τὸ κήρυγμα πού τοῦ χρειάζεται καὶ θὰ τὸ μελετήσῃ εἰς τὸ σπῖτι του καλὰ. Πρέπει πρῶτα νὰ καταλάβῃ καλὰ τὸ νόημά του. Κατόπιν πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τὸ διαβάξῃ χωρὶς λάθη καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόημα, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ ὠραῖα τὴν ὥραν τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁ ἱερεὺς διευκολύνεται καὶ ἓνα καθήκον σπουδαῖον ἐκπληρώνεται καὶ οἱ χριστιανοὶ ὠφελοῦνται περισσώτερον ἰσως παρὰ ἀπὸ ἓνα πρωτότυπον κήρυγμα τοῦ ἱερέως. Κανεὶς ἱερεὺς δὲν πρέπει νὰ ἀμελήσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, πού δίδει μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου: «Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλήμ, παρακλησατέ αὐτήν... εἰς ὅρος ὠφελὸν ἀγάθῃ ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὠφωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου» (Ἠσαΐας μ' 2 - 9)!

«Ἡ διδασκαλία, ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς θεοὶ ἐν ἑνὶ καὶ εἰς τρισυπόστατος Θεός, ἀτιμάζει καὶ ὀνειδίζει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ» (σελὶς 112).

Ἀφήνομε τὰς ἄλλας βλαστημῖας, αἱ ὅποια εἶναι διεσπαρμέναι εἰς τὰ βιβλία περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἡ ἀλήθεια τῆς περὶ Ἀγίας Τριάδος διδασκαλίας.

Τὸ δόγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὑψώνει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ὑπὲρ πάσας τὰς μονοθεϊστικὰς θρησκείας, εἶναι τὸ πόρισμα τῆς Γραφικῆς διδασκαλίας, τῆς διαβεβαιώσεως αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς πίστεως τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς ἀποδοχῆς παρὰ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τὸ ὑπερφυσικόν τοῦτο δόγμα τῆς ἐν Χριστῷ Ἀποκαλύψεως εἶναι τὸ σαφέστερον διδάγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν ἔπρεπε καμμία ὀλιγοπιστία νὰ ἐκφρασθῇ.

Τὸ δόγμα τοῦ τρισυποστάτου τῆς θεότητος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν τῇ θεῇ οὐσίᾳ ὑφίστανται τρεῖς ὑπστάσεις τοῦ Πατρὸς, τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος χωρὶς νὰ εἶναι τρεῖς θεότητες, ἀλλὰ μία θεότης εἰς τρία πρόσωπα διακεκριμένα μὲν ἀπ' ἀλλήλων, ἡνωμένα ὁμῶς εἰς ἓνα Θεὸν κατὰ τὴν οὐσίαν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀλήθεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθεολόγησαν αἱ ὑψητεστέραι διάνοιαι καὶ ἐφιλοσόφησαν ἐν ἀγαλλιάσει αἱ ὑπεροχώτεροι φυσιογνωμίαι, ὁδηγηθεῖσαι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν σαρκὶ ἐλθόντος Αἰωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δραχμαὶ 15.—
» Ἔτησίᾳ » 30.—
Ἑξωτερικοῦ: Ἑξάμηνος δολάρια 2
» Ἔτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

Τοῦ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὅχι, τὸ νὰ πλουτῇ τις, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πλουτῇ, τοῦτο εἶναι πλούτος. Ἐγνοήσατε ἀρὰ γε τοῦτο; Ὅστις θέλει νὰ πλουτῇ πάντοτε ἔχει ἀνάγκη χρημάτων καὶ κτημάτων· ὅστις δὲ δὲν θέλει νὰ πλουτῇ, πάντοτε εἶναι εἰς εὐπορίαν. **Μή φοβῶμαι**, λέγει ὁ Δαυὶδ, **ἔταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ἔταν πλεθύνῃ ἡ δόξα τοῦ οἴκου αὐτοῦ. Μή φοβῶμαι**· διατί; ἐπειδὴ φοβεροὶ εἶναι οἱ πλουτοῦντες, ἐγκαρδιώνει κατ' αὐτῶν ὁ προφήτης. Τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, ὅστις ὁμοιάζει μὲ θένδραν φυλλοσκέπαστον, ἀπὸ καρπὸς ἔρημιον; τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ διέρχεται ἐν πικρίᾳ; ὅστις πάντοτε τρέμει; τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, ὅστις ἀχώριστον σύντροφον τοῦ θείου τοῦ ἔχει τὸν φόβον; Σέ, δταν ἀπὼν εἶσαι, δὲν τρέμει ὁ ὑπηρέτης σου· ἀλλ' ὁ πλούσιος τὸν ἰδικὸν δεσπότην, ἐντὸς τοῦ περιφέρει· ὅπου ἐὰν ἀπέλθῃ, τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἔρως τῆς φιλοχρηματίας, καὶ οἰκίους, καὶ ὑπηρέτας, καὶ φίλους, καὶ φθονοῦντας, καὶ εὐεργέτας, ὅλους ὁμοῦ ἐχθροὺς ἔχει. Διότι ὁ μὲν πτωχὸς ζῇ, χωρὶς νὰ φοβῆται κανένα, ἐπειδὴ μόνον πλούτον ἔχει τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ὑπομονήν, ὁ δὲ πλούσιος ἐπειδὴ συζῇ μὲ τὴν πλεονεξίαν, ἀπὸ ὅλους μισεῖται, καὶ εἰς τὰς κοινὰς συναθροίσεις ὡς ἐχθρὸς περιέρχεται, εἰς τὰ φανερά μὲν κολακεύμενος, μισούμενος δὲ πράγματι, ... Ταῦτα λέγω ὅχι κατηγορῶν τὸν πλούτον, περὶ τοῦτου μυριάκις ἐξηγήθην, ἀλλ' ἐλέγχων ἐκείνους, οἵτινες κακῶς τὸ καλὸν μεταχειρίζονται πράγμα. Διότι τὰ χρήματα, ὑπηρετοῦντα εἰς καλὰς πράξεις, καλὰ εἶναι καὶ αὐτά. Πῶς δὲ καλὰ; Ἐὰν παρηγορῶσι τὴν πενίαν, ἐὰν συντρέχωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πτωχείας.

Ἀκουσε πῶς λέγει ὁ Ἰώβ· «**ἐγὼ ἤμην ὀφθαλμὸς τυφλοῦ, ποῦς δὲ χωλῶν· ἐγὼ ἤμην πατήρ ἀδυνάτων**». Ἰδοὺ πλούτος, εἰς τὸν ὁποῖον ἁμαρτία δὲν ἦτο, ἀλλὰ φιλοπτωχεία. «**Ἡ οἰκία μου παντὶ ἐλθόντι ἀνέψυχτο**». Τοῦτο εἶναι χρῆσις καὶ ἔργον πλούτου, πλούτου ὅχι ἀνομαστικοῦ, ἀλλὰ πραγματικοῦ. Ποῖος δὲ ὁ ἀληθὴς πλούτος; ὁ πραγματοποιῶν ἀρετάς, ὁ ὑπηρετῶν εἰς ἐλεημοσύνην. Πῶς; ἐγὼ σὰς λέγω. Εἶναι πλούσιος, ὅστις ἀρπάζει, καὶ εἶναι πλούσιος, ὅστις τὰ ἰδικὰ του εἰς τοὺς πένητας δίδει· ἐκεῖνος μὲν πλούσιος διὰ τοῦ συναθροῖσιν· οὗτος δὲ πλούσιος διὰ τοῦ ἐξοδεύειν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος σπεῖρει εἰς τὴν γῆν, ὁ δεύτερος σπεῖρει εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι καλύτερος, τόσον ἐκείνου ὁ πλούσιος εἶναι εὐτελέστερος ἀπὸ τὸν πλούτον τοῦτον· οὗτος ἀπὸ ἀναριθμήτους ἀγαπάται, ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλους κατηγορεῖται. Καὶ ὅτι μάλιστα εἶναι θαυμαστόν, τὸν μὲν ἄρπαγα καὶ πλεονέκτην, ὅχι μόνον ὅσοι ἀπ' αὐτὸν ἠδικήθησαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι κανὲν κακὸν δὲν ἔπαθον, μισοῦσι, συμπονοῦντες ὅσους κακῶς ἔπαθον· τὸν δὲ ἐλε-

ήμονα, ὅχι μόνον οἱ ἐλεηθέντες, ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν ἠλεήθησαν, ἀγαπῶσι. Διότι ἀπὸ τὴν κακίαν εἶναι καλυτέρα ἡ ἀρετή, ἀδελφοί. Ἡ κακία ἔχει ἐχθροὺς καὶ τοὺς μὴ ἀδικηθέντας· ἡ δὲ ἐλεημοσύνη φίλους ἔχει καὶ τοὺς μὴ εὐεργετηθέντας. Καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ **Θεὸς νὰ τοῦ κάμῃ πάντοτε καλὰ!** Τὴ εὐεργετήθης ὁ λέγων τοῦτο; ὅχι ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου· ὅχι ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέλος τὸ ἰδικόν μου. Καὶ τὴν πρὸς ἐκείνον εὐεργεσίαν ἰδικήν μου θεωρῶ. Εἶδες τί εἶναι ἀρετή; πῶς ἐπιθυμητή; πῶς ἀγαπητή; πῶς καλή; ὁ ἐλεήμων, ὁ κοινὸς εἶναι λιμὴν, ὁ πατήρ ὅλων, τῶν γερόντων ἡ βακτηρία. Καὶ δι' αὐτὸν μὲν, ἐάν τι πάθῃ, εὐχονται ὅλοι· ὁ **Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ!** ὁ **Θεὸς καλὸν νὰ τοῦ δίδῃ!** ὁ **Θεὸς νὰ τοῦ διατηρῇ πάντοτε τὰ ἀγαθὰ του**. Διὰ δὲ τὸν ἄρπαγα, θὰ ἀκούσῃς νὰ λέγουν· ὁ **μιαρὸς, ὁ πονηρὸς, ὁ βέβηλος**. Τί ἔχεις ἀδικηθῇ, διὰ νὰ λέγῃς ταῦτα; ἐγὼ μὲν τίποτε, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου. Καὶ ἐναντίον τοῦ βοαὶ ἐξεγείρονται ἀναριθμητοὶ καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ἐὰν πῆσῃ, ὅλοι ἐπιπίπτουσιν ἐναντίον του. Καὶ εἶναι τοῦτο ζωή; Καὶ εἶναι τοῦτο πλούτος; Καὶ τοῦτο δὲν κάμνει τὸν τοιοῦτον πλούσιον χειρότερον καταδίκου;

Ὁ καταδίκος δεσμεύεται εἰς τὸ σῶμα, οὗτος δὲ εἰς τὴν ψυχὴν. Ἀλλὰ θὰ μοι εἰπουν δεσμιώτην τὸν βλέπεις, καὶ δὲν τὸν ἐλεις; Ὅχι! Διὰ τοῦτο τὸν μισῶ, ὅτι δεσμεύθη ὅχι ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐκ προαιρέσεως· τὸν μισῶ, διότι μόνος του μὲ τὴν ἄλυσιν συνέσφιγξε τὸν ἑαυτὸν του.

Ἡ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνευματικός, ἄρα καὶ ὁ βίος αὐτοῦ ὀφείλει νὰ εἶναι πνευματικός. Ἡ ἐπὶ τοῦ θρους ὁμιλία (Ματθ. Ε' ΣΤ', Ζ') καὶ ἡ τάξις ἐν τῇ προσευχῇ (Ματθ. ΣΤ' 5 - 14, Λουκ. ΙΑ' 1 - 14) παρέχουσιν θρους καὶ κανόνας πρὸς διαβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος, ὁ ἴδιος καθ' ἑαυτὸν, παρέχει μέγα καὶ φωτεινὸν παράδειγμα. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον ἐν τινὶ τόπῳ ὡς ἐπαύσατο, εἰπέ τις τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ πρὸς Αὐτόν. Δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐδίδαξε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ (Λουκ. ΙΑ' 1).

Ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι κατὰ τὸ κενόν, τύπος τις ἀνευ μείζονος ἐννοίας. Ἐμφανίζει σκοπόν, ἔχει περιεχόμενον, εἶναι οὐσιαστικὴ, προβάλλει ἐν ὀφθαλμῷ ἰδεώδες. Ἀνυψώνει τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν, τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐκεῖνα.

Ταῦτα διὰ τῆς ἀπλήτου λάμπειος καὶ ἐκτυφλωτι-

Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Περὶ ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ἐκ τινος αἰτίας γινομένων

Ἵπάρχει ἁμαρτία, ἥτις γίνεται ἀπὸ ἀσθένειαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλκεται ὁ ἄνθρωπος ἀθελήτως· καὶ ὑπάρχει ἁμαρτία, ἥ ὁποία γίνεται θεληματικῶς, καὶ ἀπὸ ἄγνοιαν· ὑπάρχει καὶ ἁμαρτία, τὴν ὁποίαν πράττει τις ἐκ τινος περιστατικοῦ· καὶ πάλιν γίνεται ἁμαρτία ἐκ τῆς διαμονῆς εἰς αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τῆς εἰς τὸ κακὸν συνήθειας· καὶ ὅλοι οὗτοι οἱ τρόποι καὶ τὰ εἶδη τῶν ἁμαρτιῶν, ἂν καὶ εἶναι ἄξιοι μέμφεως, διαφέρουσιν ὅμως ἀπ' ἀλλήλων κατὰ σύγκρισιν, ὥς πρὸς τὴν τιμωρίαν, καθ' ὅσον ὁ εἰς τρόπος εἶναι μεγαλύτερος τοῦ ἄλλου· καὶ τοῦ μὲν ἐνὸς τρόπου ἡ μέμφεις ὑπάρχει μεγαλύτερα, καὶ μετὰ κόπου γίνεται εὐπρόσδεκτος ἡ μετάνοια· τοῦ δὲ ἄλλου ἡ μετάνοια καὶ ἡ συγχώρησις ὑπάρχει εὐκολωτέρα. Καὶ καθὼς ὁ Ἀδάμ, καὶ ἡ Εὐα καὶ ὁ ὄφις ἥμαρτον, καὶ πάντες μὲν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μὲ μεγάλην διαφορὰν ἐκκληρονόμησαν τὴν κατάραν, οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἀπογόνους αὐτῶν· ἕκαστος κατὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ καὶ τὸν ὅποιον ἔχει πόθον εἰς τὴν ἁμαρτίαν λαμβάνει καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς κολάσεως.

Ἐὰν δὲ τις δὲν θέλῃ μὲν νὰ πράξῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἀπὸ δὲ τὴν ἀμίλειαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὴν

ἀρετὴν, ἔλκεται βιαίως πρὸς ἐκείνην, ἐπειδὴ δὲν καταγίνεται εἰς ταύτην, ἂν καὶ βαρυφαίνεται εἰς αὐτὸν τὸ νὰ εὐρίσκηται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ὅμως ἡ κόλασις αὐτοῦ εἶναι βαρεία. Ἐὰν συμβῇ εἰς τινα, καταγινόμενον εἰς τὴν ἀρετὴν, νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τι ἁμαρτήματος, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι πλησίον εἰς αὐτόν, ἵνα καθάρσῃ αὐτόν.

Ἄλλη μὲν εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐρεθῇ νὰ ἐνασχολῆται καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, προσέχων νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλὰ διὰ τινα ἄγνοιαν, ἢ ἐκ τινων πραγμάτων, ἐναντίων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ἢ ἐκ τῶν κυμάτων τῶν παθῶν, τῶν διεγειρομένων πάντοτε εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ, ἢ διὰ τὴν τροπὴν, ἥτις ἐνδέχεται νὰ συμβῇ εἰς αὐτόν πρὸς δοκιμὴν τοῦ αὐτεξουσίου αὐτοῦ, κλίνει ἡ πλάστιγξ τοῦ ζυγίου αὐτοῦ ὀλίγον εἰς τὰ ἀριστερά, καὶ ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματος, πίπτει εἰς ἓν εἶδος ἁμαρτίας, διὰ τὴν ὁποίαν λυπεῖται καὶ ἀδημονεῖ καὶ στενάζει μετὰ πόνου ψυχῆς, διὰ τὴν ταλαιπωρίαν, ἥτις συνέβη αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

Ἄλλη δὲ εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκηται χαλνός καὶ ἀμελής εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐγκαταλιπὼν παντελῶς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ δραμὼν ὡς δοῦλος εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς ἡδονῆς παντὸς ἁμαρτήματος, δεικνύη ζῆλον, πῶς νὰ ἐφεύρῃ τέχνας καὶ μηχανὰς πρὸς δόλοκληρον ἀπόλαυσιν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὑπάρχῃ ἑτοιμος, ὥπως ὡς δοῦλός τις, ἐκτελέσῃ ἐπιμελῶς τὸ θέλημα τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, καὶ ἐτοιμάσῃ τὰ μέλη αὐτοῦ ὅπλα τοῦ διαβόλου, χωρὶς ποσὺς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν μετάνοιαν, μήτε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, μήτε νὰ παύσῃ καὶ νὰ κάμῃ τέλος τῆς δολιχείας αὐτοῦ ὁδοῦ.

Καὶ ἄλλη εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται ἐξ ὀλισθήματος τοῦ ἐκπεσμοῦ, ὅπερ ἐνδεχόμενον νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὡς λέγουσιν οἱ πατέρες, ὅτι εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς εὐρίσκονται ἐκπεσμοὶ καὶ ἐναντιώσεις καὶ ἀναγκασμοὶ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Καὶ ἄλλη τέλος εἶναι ἡ πτώσις τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ δολόκληρος ἀπώλεια καὶ ἡ τελεία ἐγκατάλειψις. Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι ὅταν πέσῃ τις, δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ παντελῶς τὴν ἀγάπην τοῦ ἰδίου Πατρὸς· ἀλλ' ἐὰν συμβῇ νὰ πέσῃ εἰς διάφορα παραπτώματα, ἃς μὴ ἀμελῇ τὸ καλὸν καὶ κάμνῃ στάσιν τοῦ δρόμου τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν νικᾶται καὶ πίπτῃ, πάλιν ἃς ἐγειρῇται, καὶ ἃς παρίσταται εἰς τὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἀγῶνα, καὶ ἃς βάλλῃ καθ' ἑκάστην ἀρχὴν εἰς τὰ θεμέλια τῆς καταστραφείσης οἰκοδομῆς, ἔχων μέχρι τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἐκ τούτου τοῦ κόσμου εἰς τὸ στόμα τὸ προφητικὸν λόγιον, νὰ μὴ χαρῇ ὁ ἐχθρὸς μου, ὅτι ἔπεσα, διότι ἐγὼ πάλιν ἐγειρομαι, καὶ ἂν καθίσω εἰς τὸ σκότος, ὁ Κύριος θέλει λάμψει εἰς ἐμέ· καὶ ἃς μὴ ἐφήσῃ καὶ παύσῃ τὸν πόλεμον ἕως εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, καὶ ἃς μὴ προδώσῃ ἑαυτὸν διὰ

κῆς ἀκτινοβολίας ἀνυψούμενα εἰς τὴν πυραμίδα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς λάμπουσι καὶ φωτίζουσι πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ κατευθύνσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἅπτονται τοῦ γῆινου καὶ τοῦ ὑπεργῆινου, δεικνύουσιν ἓνα ὁρόμον καὶ μίαν κορυφὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας πυργοῦται λαμπρὰ ἡ πόλις τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ, ὡς ἡ μόνιμος καὶ αἰωνία πατρίς τοῦ πνευματικοῦ καὶ τὰ ἄνω φρονοῦντος ἄνθρωπου· τὰ αἰτήματα ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ, ἐπτά ὄντα, συνιστῶσι ἐπτά βαθμίδας καὶ φέρουσι πρὸ τῶν μεγάλων πυλῶν τῆς ἁγίας Ἱερουσαλὴμ, ὧν αἱ κλεῖδες εὐρίσκονται εἰς χεῖρας τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως, παρ' ἧς καὶ μόνως παραλαμβάνονται.

Ἐπτά εἶναι τὰ αἰτήματα ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ· ἐπτά εἶναι καὶ αἱ πηγαὶ τῆς Χάριτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αἵτινες εἶναι τὰ ἐπτά Μυστήρια, ἐν οἷς καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως.

Ὁ χαρακτήρ τῆς εὐσεβοῦς ζωῆς γνωρίζεται παρ' ἑκάστῳ ἀνθρώπῳ ἐκ τῶν ἐκδηλουμένων ἀπαιτήσεων τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἡ πρώτη ἀπαίτησις εἶναι ἡ προσευχή, ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς. Τοῦ δὲ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ οὐχὶ εἰς πόρῳσιν καταντήσαντος, γνωρίζεται ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἄνω ἀπαιτήσεων τῆς ψυχῆς ὧν ἡ πρώτη εἶναι ἡ μετάνοια. Ἐν τῇ καθολικότητι δὲ τοῦ φαινομένου κοινὸν γνώρισμα εἶναι τὸ γινῶθαι σαυτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐσεβοῦς καὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἡ ἐν προσευχῇ αὐτοσυγκέντρωσις καὶ βαθεῖα αὐτοέρευνα, ἡ μετὰ συντριβῆς τῆς καρδίας εἰλικρινὴς μετάνοια. Ἡ Ἱ. Ἐξομολογήσις εἶναι ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας.

τῆς ἡττῆς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἐν ᾧ ὑπάρχει εἰς αὐτὸν πνοή· ἀλλὰ καὶ καθ' ἡμέραν συντριβῇ τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ πνιγῶσι τὰ ἐμπορεύματα τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, ἅς μὴ παύσῃ περιποιούμενος αὐτό. καὶ φροντίζων, καὶ δανειζόμενος ἐνταυτῷ, καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλα πλοῖα, καὶ ταξιδεύων διὰ τῆς ἐλπίδος, ἕως οὗτου ὁ Κύριος ἴδῃ τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ, καὶ σπλαγχνιζόμενος τὸν συντριμμένον αὐτοῦ ἐξαποστείλῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν δυνατός κινήσεις, ἵνα ὑπομείνῃ τὰ καυστικά θέλη τοῦ ἐχθροῦ· καὶ θῶν οὕτω λάβῃ παρὰ Θεοῦ σοφίαν, τότε αὐτὸς ὑπάρχει σοφὸς ἄρρωστος, ὅστις δὲν ἀπέκοψε τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ. Κάλλιον εἶναι νὰ κατακριθῶμεν διὰ μερικὰ πράγματα, καὶ ὅχι διὰ τὴν παραίτησιν ὅλων, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀδελφὸς Μαρτινιανὸς παραθαρρύνει καὶ νουθετεῖ ἡμᾶς, ἵνα μὴ ραθυμώμεν καὶ δειλιάσωμεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγώνων, καὶ εἰς τοὺς διαφόρους τρόπους τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, καὶ μὴ στραφῶμεν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ παραδώσωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὴν καθ' ἡμῶν νίκην δι' ἐνὸς αἰσχροῦ ἔργου· διότι οὗτος ὁ μακάριος γέροντας ὡς φιλόστοργος πατήρ μετὰ εὐταξίας λέγει ταῦτα οὕτω.

Τέκνα, ἐὰν ὑπάρχητε ἀληθινοὶ ἀγωνισταί, καταγιγόμενοι εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐπιμελήσθε τὴν σωτηρίαν τῆς ὑμετέρας ψυχῆς, θελήσατε νὰ παραστήσῃτε τὸν νοῦν ἡμῶν καθαρὸν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐργασθῇτε τὴν πράξιν ἐκείνην, ἥτις ὑπάρχει εὐάρεστος εἰς αὐτόν, διότι πρέπει ἐξάπαντος ν' ἀναλάβῃτε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ πάντα πόλεμον, διαγειρόμενον ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς φύσεως, καὶ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐκ τῶν συνεχῶν κακῶν τῶν δαιμόνων, καὶ ἐκ τῶν μηχανημάτων. Μὴ φοβηθῇτε τὸ συνεχές καὶ ἐπίμονον καὶ σφοδρὸν τοῦ πολέμου, μηδὲ διστάσῃτε διὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος· μὴ ἀποκάμῃτε τρομάζοντες ἐκ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἐχθροῦ, μηδὲ πέσῃτε εἰς τὸν λάκκον τῆς ἀπελπισίας. Ἐὰν δὲ τυχὸν συμβῇ νὰ σκοιτάφῃτε πρὸς καιρὸν καὶ ν' ἀμαρτήσῃτε, καὶ πάθῃτε τι, εἰς τοῦτον τὸν μέγαν πόλεμον, καὶ κατὰ πρόσωπον ἐὰν κτυπηθῇτε καὶ πληγωθῇτε, ἅς μὴ ἐμποδίσῃ ποσὺς τοῦτο τὸν καλὸν ὑμῶν σκοπὸν, μᾶλλον δὲ ἐπιμείνατε εἰς ταύτην τὴν καλὴν ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν προσετιμήσατε, καὶ ἀποκτήσατε τοῦτο τὸ ἐπιθυμητὸν καὶ ἐπαινετὸν ἔργον, λέγω δέ, τὸ νὰ φανῇτε εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον σταθεροί, καὶ ἀμετακίνητοι καὶ θεδαμμένοι διὰ τοῦ αἵματος τῶν πληγῶν ὑμῶν, καὶ μὴ παύσῃτε παντελῶς τὴν μετὰ τῶν ἀντιδίκων ὑμῶν δαιμόνων παλαίστραν.

Αὗται εἶναι αἱ συμβουλαι τοῦ μεγάλου γέροντος Μαρτινιανοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν πρέπει ὑμεῖς νὰ χαυνώνησθε καὶ νὰ ἀμελήσῃτε. Ἀλλοιόμορον εἰς τὸν μοναχὸν ἐκείνον, ὅστις φαίνεται φεύστης εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ πατῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνείδησιν, ἀπλώνει καὶ δίδει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν διάβολον, ὅστις υπερηφάνως θέλει ἐπέλθει κατ' αὐτοῦ διὰ τινος μικροῦ ἢ μεγάλου ἁμαρτήματος, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ σταθῇ κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ διερρηγμένου μέρους τῆς ψυχῆς· καὶ με ποῖον πρόσωπον ἂρά γε θέλει ἀπαντήσῃ τὸν κριτὴν, ὅταν οἱ φίλοι καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ κεκαθαρμομένοι ἀπατησῶσιν ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεχωρίσθη καὶ περιεπάτησε τὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας, καὶ ἐξέπεσεν

ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας τῶν ἁγίων, καὶ ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἥτις ἀνέρχεται ἀπὸ καθαρὰν καρδίαν, καὶ ὑψοῦται εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ διαπερᾷ τὰς ἀγγελικάς τάξεις, χωρὶς νὰ ἐμποδίζηται, καὶ ἐπιτυχᾷ τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν μετὰ χάριος πρὸς τὸ ἐκπέμφαν αὐτὴν στόμα; τὸ δὲ φοβερότερον εἶναι, ὅτι καθὼς αὐτὸς ἐνταῦθα ἀπεχώρισεν ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ ἐναρέτους αὐτοῦ ἀδελφοῦ, οὕτω θέλει ἀποχωρίσῃ αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἀπ' αὐτοῦ ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ φωτεινὴ νεφέλη φέρεται ἐπ' αὐτῆς τὰ λελαμπρυσμένα αὐτῶν σώματα, καὶ εἰσάγει αὐτὰ εἰς τὰς οὐρανίους θύρας· διὰ τοῦτο οἱ ἀσεβεῖς δὲν θέλουσιν ἀναστηθῇ εἰς τὴν κρίσιν· διότι ἀπ' ἐντεῦθεν αἱ πράξεις αὐτῶν κατεκρήθησαν· οὐδὲ οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλουσιν εὐρεθῇ εἰς τὴν βουλὴν τῶν δικαίων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

**Ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία
«Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν αὐτῶν».**

(Ἐβρ. 10, 25)

Οἱ χριστιανοὶ ἀποτελοῦμε τὸν στρατὸ τοῦ Κυρίου. Ἀνῆκαμε στὴν ἱερὴ παράταξι τῆς ἀγίας μας θρησκείας. Στὸ βάπτισμά μας ὁμολογήσαμε τὸν Χριστὸν ἀρχηγό μας καὶ «συνετάχθημεν αὐτῷ».

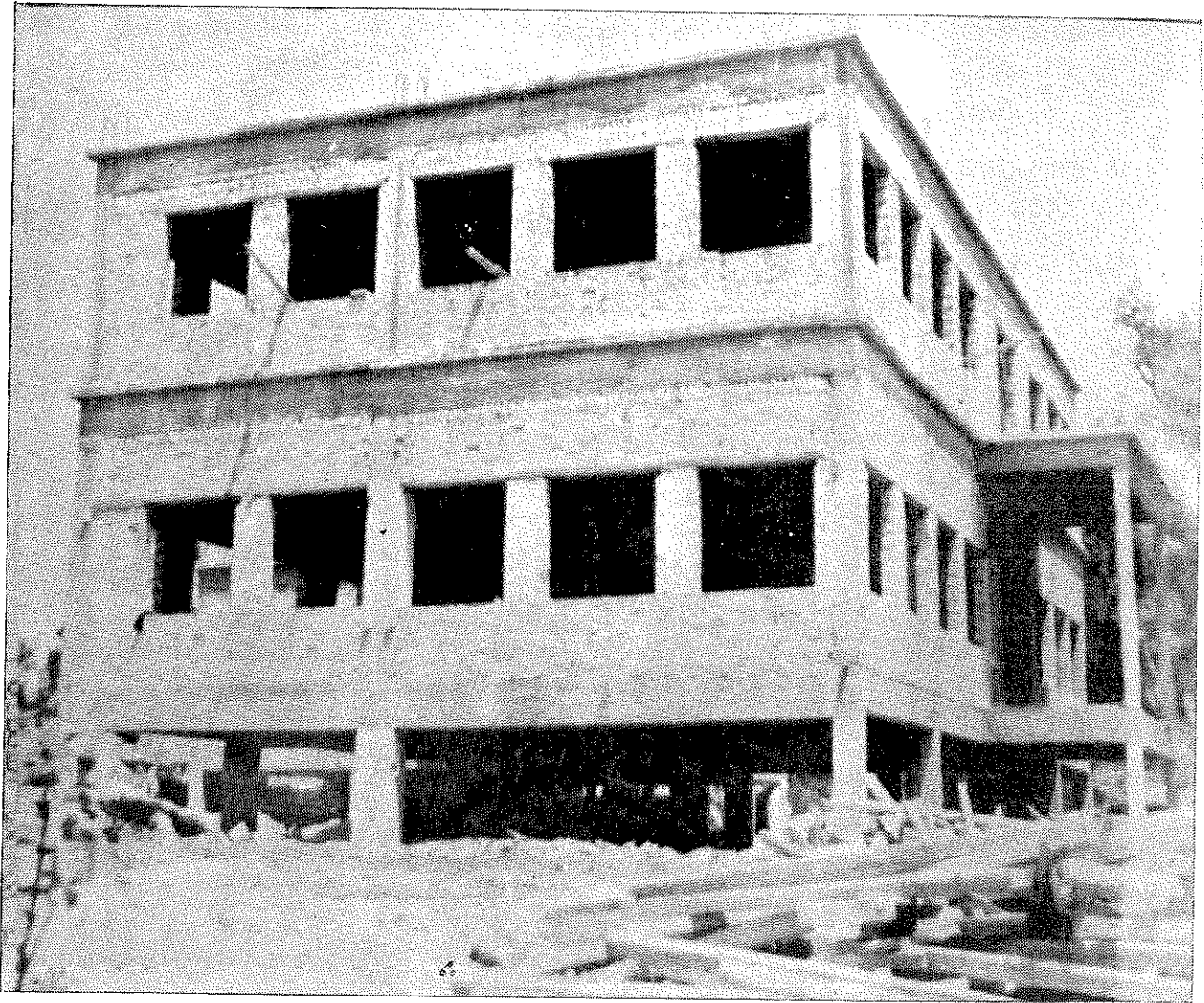
Πῶς θὰ προδώσωμε τὸν ἀρχηγό μας καὶ θὰ λιποτακτῇσωμε ἀπὸ τὸ ἅγιο στρατόπεδο τῆς πίστεώς μας; Ὁ καλὸς στρατιώτης πειθαρχεῖ, ὑπακούει, ἐκτελεῖ ἐντολές, πολεμᾷ καὶ θυσιάζεται. Ὁ σκοπὸς μας εἶναι ἱερός. Πρέπει νὰ νικήσωμεν τὴν ἁμαρτίαν, τὸν διάβολον, τὴν κακία τοῦ κόσμου, νὰ τελειοποιηθῶμε νὰ γίνωμε ἅγιοι, νὰ σώσωμε ψυχὰς καὶ νὰ σωθῶμε.

Ὅταν ἀπομακρυνθῶμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κοινὴν λατρεία, θὰ χάσωμε τὴν πίστι μας, τὴν ἀρετὴν, τὴ σωτηρίαν μας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἴμεθα πραγματικοὶ χριστιανοί, ὅταν ὁ Κύριος θέλῃ νὰ τὸν λατρεύωμε, καὶ ἡμεῖς ἀδιαφοροῦμε, μᾶς καλεῖ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡμεῖς προτιμοῦμε ἐπιπόλαια καὶ ἁμαρτωλὰ πράγματα; Πόσο θλιβερό εἶναι τὸ φαινόμενο, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ Ἐκκλησία, ἀκούεται ἡ ψαλμωδία, κηρύσσεται τὸ Εὐαγγέλιον, τελοῦνται τὰ Ἅγια Μυστήρια, θυσιάζεται ὁ Χριστός, γιὰ τὴ σωτηρία μας καὶ ὅμως τὴν ἴδιαν ὥρα ἐλέπεις χριστιανούς ποὺ πίνουν, γελοῦν, ἀστεϊάζονται, αἰσχρολογοῦν, κάθονται στὸ καφενεῖο καὶ στὴν ταβέρνα, στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ κι' ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, χωρὶς κανένα θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον, χωρὶς χριστιανικὴ συναίσθησι. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ψευδοχριστιανοί, ποὺ κοιμῶνται, ὅταν ἡ Ἐκκλησία λειτουργῇ καὶ ὕστερα ἀπὸ ξενύχτια ἁμαρτωλὰ ἀναπαύονται, τὴν ὥρα ποὺ ὁ λειτουργὸς φωνάζει «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας».

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι ἀντάρτες κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπαναστάτες κατὰ τοῦ θελήματός Του.

Ὅταν ὅμως ὁ χριστιανὸς ἐκκλησιάζεται, ἔμαθε νὰ πειθαρχῇ καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου νὰ ἀναδειχθῇ καλὸς καὶ τέλειος. Ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός φανερώγει πίστι, πειθαρχία, εὐλάβεια, ποὺ εἶναι τὸ σταθερὸ μονοπάτι γιὰ τὴν ἠθικὴ τελειοποίησιν καὶ τὴ σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως τὸ οἰκοτροφεῖον μας ἔλαβε σάρκα καὶ ὄσθα. Τὸ ἴδρυμα τῆς περὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὗρουν τὴν θαλπωρὴν τὰ ἄπορα παιδιὰ ποὺ θέλουν νὰ σπουδάσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐτοιμάζεται. Τὸ δῖλεπτον τῆς χήρας καὶ τῶν πτωχῶν συνανθρώπων μας ἅτινα προσεφέρθησαν εἰς τὸν δίσκον καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα μας μέσῳ τῶν εὐγενῶν κληρικῶν μας ὑλοποιηθέντα ἀπετέλεσαν τὸν ναὸν τῆς ἀγάπης. — Τὸ ὄνειρον ἔγινε πραγματικότητα. «Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν». Μία μικρὴ ἀκόμη προσπάθεια δλων μας καὶ τελειώνει τὸ ἔργον. Ὅλοι, δταν τὸ ἐπισκεφθῆτε θὰ εὐφρανθῆτε, ὡς ἔργον ἰδικόν σας. Προσφέρετε μηνιαίως, ὅ,τι δύναται ἕκαστος διὰ νὰ ἐξοφλῶμεν τὰ γραμμάτια. Αἱ εἰσφοραὶ ὅλαι θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν ἐφημερίδα μας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου θὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες συνολικῶς ἀπ' ἀρχῆς ἔδωσαν ἀπὸ 1.000 δραχμὰς καὶ ἄνω. Καὶ ἀναλόγως τῶν καταθέσεων των θὰ γραφοῦν εἰς στήλην τιμητικὴν, ὡς Μεγάλοι ἢ μικροὶ εὐεργέται καὶ ὡς δωρηταί. Αἱ ἐπιταγαὶ ἀπευθυνόμεναι : Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, Κανίγγος 32 Ἀθῆναι 147 νὰ ἀναφέρουν γραπτῶς, ὅτι τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα προορίζονται διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως νὰ εἶναι καθαρογραμμένον.

4 ΝΕΩΝ

ἀγαπᾶτε τὴν ἀρετὴν καὶ τὰς ἐριδας. Ἐχετε ἄν και ἀγάπην πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς πτωχοὺς. ὦ! πόσῃ χάριν ἔχει ὁ νέος, ὅστις συμ- τὴν δυστυχίαν καὶ πόσον ἀξιέραστος φαίνεται πλαχνιζόμενος, ὅταν βοηθῇ τὸν πάσχοντα! ὦ πό- ὃν εὐγενὴς καὶ οὐρανόφρων εἶναι ὁ νέος, ὅταν βοηθῇ λόγῳ καὶ ἔργῳ, τοὺς ἀτυχεῖς καὶ τοὺς εἰς παντοίας σωματικὰς καὶ ψυχικὰς θλίψεις εὐρισκομένους ἀδελφούς του! Διότι διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς ὁ νέος ἔχει τὴν

μοὺς προγόνους καὶ μὴ περιφρονῇ τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Ὅλοι εἰσθε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Τίς γνω- ρίζει ἂν τὸ τέκνον τοῦ ἐργάτου δὲν ἀποβῇ σπουδαῖος ἐπιστήμων ἢ ἄρχων; Πόσοι ἐκ μικρῶν οἰκογενειῶν, δὲν κατέλαβον θέσιν σπουδαίαν; Πόσοι γίγαντες τῆς ἐπιστήμης ἢ ἄρχοντες λαῶν δὲν ἐγένοντο ἀπὸ μικρῶν κοινωνικῶν τάξεων;

Ἐχετε, ὦ φίλοι, τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν καὶ ἀρι- στοκρατίαν. Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν εἶναι ἡ ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος οὔτε ἐκ παλαιῶν περγαμηνῶν καὶ θέσεων καὶ παρασήμεων, ἀλλ' «ἦν εὐσέβεια χαρακτηρίζει, ὡς λέγει ὁ Νῆξιαλέγνης, καὶ τρόπος καὶ ἡ πρὸς τὸ πρῶ-

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς λήξεως τῶν Μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ Σπατῶν, Ἀττικῆς.

ἀληθῆ εὐγένειαν, διότι ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐξωτερικὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ὥραία συμπερι- φορά. Εἶναι πρῶτιστα χαρακτήρ καὶ ἀρετὴ. Τὶ ὠφε- λοῦν εὐγενεῖς ὁμιλίας, αἱ ὑποκλίσεις καὶ ἀσπασμοὶ τῶν χειρῶν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς; Ὁ ἀληθῶς εὐγενὴς τὴν ψυχὴν φέρεται πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιχαρίτως καὶ προσέχει νὰ μὴ στενοχωρήσῃ ἢ δυσ- αρεστήσῃ τινὰ διὰ λόγου, ἥμιστι εὐπρεποῦς «εὐχάρι- στοι γίνεσθε... ὁ λόγος ἡμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἀλα- τι ἡρτυμένως» (Κολοσ. Γ' 16—Δ' 6). Ὁμοιάζει πρὸς τὴν γλυκεῖαν αὔραν, ἣτις θωπεύει καὶ εὐχαριστεῖ ἢ πρὸς ἡσυχον καὶ σιγαλόφρον ποταμόν, ὅστις ἡρεμα κυλῖει τὰ νάματα του καὶ φέρει τὴν εὐφορίαν πανταχοῦ, ὅπου διέρχεται.

Μὴ καυχᾶσθε διὰ τοὺς τυχόν πλουσίους ἢ ἐπιστή-

τον ἀγαθὸν ἀνὸδος, ὅθεν γεγονόκαμεν» (Λόγ. ΚΣΤ'). Ἡ καύχησις ἐπὶ παρακαθία εἶναι ματαιὰ, κούφη, ἀ- νωφελής. Οἱ Φαρισαῖοι ἐκαυχῶντο ἐπὶ προγονικῇ δό- ξῃ, ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλ' ὁ Προφήτης καὶ Βαπτιστὴς Ἰωάννης κατέκρινε ταύτην αὐστηρῶς. «Μὴ δόξῃτε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ» (Ματθ. Γ' 8). Καλὴ ἡ δόξα τῶν προγόνων, ὅταν αὐτὴ γίνεται αἰτία δράσεως ἠθικῆς καὶ μιμήσεως τῶν ἀρε- τῶν τῶν εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἡ καύχησίς σου, ὦ κενὴ νέε, ἄνευ τῶν ἀγαθῶν ἔργων εἶναι κενή. Παρατήρησον τὸν στάχυν. Ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς του δὲν ἔχει τίποτε. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ὡς ὁ ἀνεμος. Ἐχει τι ὁ νοῦς; τὸ σκορπίζει. Ἐχει τι τὸ ἦθος; τὸ ἐξαφα- γίζει καὶ μένει μόνον ἡ γύμνωσις.

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 523 - 524

Τιμή Φύλλον Δρχ. 2

Ἔτος ΚΒ΄.

Τηλ. 628.280

15 Αὐγούστου 1967 (Π.Ο.Η.)

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

Η ΠΑΝΑΓΙΑ

Δεκαεννέα αἰῶνες ἔχουν παρέλθει ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ Παρθένος προσέφερε τὸν ἑαυτὸν τῆς ὁλοκληρωτικῶς εἰς τὸν Θεὸν καὶ ὑπηρετήσεν εἰς τὴν πραγματοποίησιν τοῦ μεγίστου ἔργου τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐκτοτε ἀνεδείχθη ὁ ἐκλεκτότερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, «ἡ τῶν οὐρανῶν ὑψηλότερα καὶ τῶν Σεραφεῖμ ἐνδοξότερα καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέρα».

Ἴδού, ὅτι τὴν ἐνδοξον Κοίμησιν τῆς πανηγυρίζει κατ' αὐτὰς ἐπὶ ὁλόκληρον ἐβδομάδα ἡ Ἀγία ἡμῶν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία «Τῇ ἐνδόξῳ Κοιμήσει σου οὐρανοὶ ἐπαγάλονται καὶ ἀγγέλων γέγηθε τὰ στρατεύματα, πᾶσα ἡ γῆ δὲ εὐφραίνεται».

Πανηγυρίζει τὴν Κοίμησιν τῆς εἰς ἅπαντας τοὺς ἱεροὺς ναοὺς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ψάλλει, ἐν ἀλαλαγμῷ χαρᾶς τὴν πάμπαν δόξαν τῆς. Ἐξυμνεῖ, κατ' ἀξίαν τὸ ὑπερβάλλον μεγαλεῖον τῆς. Εὐγνωμονεῖ, ἐκ μυχιαιτάτων, «τὴν ἐν πρεσβείαις ἀκοίμητον Θεοτόκον καὶ προστασίαις ἀμετάθετον ἐλπίδα».

Μακαρίζει καὶ γεραίρει τὴν δεδοξασμένην καὶ ὑπερευλογημένην «ἐν γυναιξί».

Δάκρυα χαρᾶς, συγκινήσεις, ρίγη ἐνθουσιασμοῦ, ἀποτελοῦν τὰ ἱερὰ συναισθήματα τῆς εὐλογημένης ταύτης ἐορτῆς.

Εἰς ἑκατομμύρια ἑκατομμυρίων χριστιανῶν ἐγείρεται ζῶσα ἡ μνήμη τῆς καὶ ἀπειράριθμοι καρδίαι στρέφονται μετὰ τὴν εὐλαβιστέραν ἀφοσίωσιν πρὸς τὴν Μητέρα τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Ἰδιαίτατα, ἡ Ἑλληνοχριστιανικὴ ψυχὴ ἵσταται μετὰ δέους καὶ θάρρους ἀνυπερβλήτου πρὸ τῆς ὁλοφώτου μορφῆς τῆς ἀγνῆς Θεόπαιδος.

Γονυκλινῶς ἐξυμνεῖ Αὐτὴν ἐπὶ τῇ πανενδόξῳ τῆς Κοιμήσεώς τῆς ἐορτῇ, ἀλλὰ καὶ παρακαλεῖ, ὅπως γίνηται πάντοτε δι' ὅλους «θερμὴ προστάτις καὶ βοηθός».

Ἀλλὰ πότε ἡ Ἀγνή Παρθένος θὰ πρεσβεύῃ θερμότερον πρὸς τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν τῆς ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν; ὅταν προσπαθῶμεν νὰ μιμώμεθα τὰς ἀρετὰς Αὐτῆς.

Πρὸς τί αἱ ἐκτενεῖς προσευχαὶ καὶ δεή-

σεις πρὸς Αὐτήν, ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι βεβαρυμένη ὑπὸ πλῆθους ἁμαρτιῶν καὶ στενάζῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν τῆς; βεβαίως, ἡ ἐν ἁμαρτίαις εὐρισκομένη ψυχὴ πρὸς τὴν Ἀγνὴν Παρθένον πρέπει νὰ καταφεύγῃ πρὸς ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τοῦ βάρους τῶν παραπτωμάτων αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ συνάμα πρέπει νὰ ἀγωνίζεται πρὸς ἀποφυγὴν τῶν αἰτίων καὶ ἀφορμῶν τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ Πανάμωμος Κόρη βοηθεῖ καὶ ἐνισχύει πάντας ἀνεξαιρέτως τοὺς ἐπικαλουμένους Αὐτὴν μετὰ ζεούσης πίστεως καὶ εὐλαβείας, ἀλλ' ἐξόχως καὶ ὑπερβαλλόντως τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς ἀρετῆς καὶ ἀγιότητος καὶ ποθοῦντας νὰ φθάσουν διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τὴν ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων τῶν πνευματικῆν τελειότητα.

Ἡ Ὑπέραγνος Μαριάμ εἶναι τὸ ἱερὸν τῶν ἀπηλπισμένων καταφύγιον, ἡ μόνη προστασία τῶν πιστῶν, ἡ ἀνεξάντλητος βοήθεια τῶν ἀβοηθήτων, ἡ πηγὴ τοῦ ἐλέους, τὸ ἀπροσμάχητον τεῖχος, ἡ βοηθὸς καὶ ἀκάματος συμπαραστάτις εἰς πάσας τὰς θυέλλας καὶ τρικυμίας τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ μήτηρ, ἡ πνευματικὴ μήτηρ πάντων τῶν χριστιανῶν. Ὁ Κύριος ὀνομάζει τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες πιστεύουν καὶ ἀκολουθοῦν Αὐτόν, ἀδελφοὺς του. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν ὀνομάζει τὸν Χριστὸν «Πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς» (Ρωμ. η' 29).

Ὡς ἄνθρωπος, γεννηθεὶς ἐκ τῆς Παρθενομήτορος, ἔχει ἀδελφοὺς καὶ ὀνομάζει ἀδελφοὺς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους. Αὐτὸς ὁ ἴδιος «οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς ἡμᾶς καλεῖν». Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἡμεῖς εἴμεθα ἀδελφοὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀνήκομεν εἰς τὴν αὐτὴν μετ' Ἐκείνου οἰκογένειαν, εἶναι φυσικὸν νὰ ἔχωμεν καὶ ἡμεῖς ὡς μητέρα τὴν Θεοτόκον.

Τί τὸ παράδοξον, λοιπόν, ἂν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ προσβλέπουν διὰ μέσου τῶν αἰώνων τὴν Πανάχραντον Μητέρα Ἐκείνου

καὶ ὡς ἰδικὴν τῶν Μητέρα; τί τὸ ἐκπληκτικόν, ὅτι τὰ πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ τρέφουν βαθύτατον σεβασμὸν καὶ κυριαρχοῦνται ἀπὸ ὁλόθερμα, εὐλαβῇ συναισθήματα πρὸς τὴν πάνσεπτον μητέρα;

Εἰς ὅλας τὰς ἡμέρας καὶ τὰς περιστάσεις τῆς ζωῆς τῶν οἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανοὶ μνημονεύουν αὐτὴν πάντοτε μετ' ἀπεριόριστον ἀγάπην καὶ σεβασμὸν καὶ καταφεύγουν πρὸς Αὐτὴν μετ' πίστιν.

Ἄλλως τε ἡ καρδιά τῶν τοὺς πληροφορεῖ, ὅτι πολλὰ ἰσχύει δέσεις μητρὸς πρὸς εὐμένειαν Δεσπότην.

Καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἡ πάνσεπτος μήτηρ ἡμῶν, διὰ τῆς ἐκδημίας ταύτης ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου, ἀνῆλθεν εἰς τοὺς Οὐρανούς καὶ ἐκάθισεν ὡς «Παντάνασσα» ἐκ δεξιῶν τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου, ἵνα δέχεται πάντοτε μετ' ἀπέραντον συμπάθειαν τὰ αἰτήματα ἡμῶν καὶ μεσιτεύῃ ἀποτελεσματικῶς ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς τὸν Υἱὸν τῆς καὶ ἀδελφὸν ἡμῶν Κύριον.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΣΙΝΑΪΤΟΥ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Τι ἐστὶ, γυνὴ ἀκατακλύπτῃ κεφαλῇ προσευχομένη;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ:

Ἐπειδὴ ἐν τῷ καιρῷ τῶν Ἀποστόλων ἀφιεμένας εἶχον τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς, ἀντὶ σκεπάσματος, διὰ τοῦτο ὁ Κύριος, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἦλθον εἰς τὴν κτίσιν καὶ ἐσωφρόνησαν αὐτήν. Πλὴν ἡ γυνὴ καίτοι εἰς τὸν αἶνα τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ὥσπερ εἰς τὸ φαινόμενον ἐν ἐκείνῃ τῷ καιρῷ ἐκαίνοι εἶχον ἐξηλωμένας τὰς τρίχας ἀντὶ σκεπάσματος. Οὕτω καὶ ἡ ἐκκλησία τὰ τέκνα αὐτῆς ἐγδύει, καὶ περιβάλλει ἐνδύμασι θεϊκοῖς καὶ δεδοξασμένοις. Καὶ εἰς τὸ παλαιὸν δὲ τῆς Ἐκκλησίας Ἰσραήλ, μία ἦν ἡ συναγωγὴ, καὶ ἐσχέπετο ὑπὸ τοῦ πνεύματος, καὶ ἦσαν ἀντὶ δόξης περιβεβλημένοι τὸ πνεῦμα, εἰ καὶ αὐτοὶ οὐκ ἐστοίχησαν. Ἐκκλησία οὖν λέγεται καὶ ἐπὶ πολλῶν καὶ ἐπὶ μιᾶς ψυχῆς. Ἀπὸ οὗν ἡ ψυχὴ συνάγει ὅλους τοὺς λογισμούς, καὶ ἐστὶν Ἐκκλησία τῷ Θεῷ. Ἡμεῖς γὰρ εἰς κοινωνίαν ἡ ψυχὴ τῇ ἐπουρανίῳ νυμφίῳ, καὶ κυνᾶται τῷ ἐπουρανίῳ. Τοῦτο δὲ καὶ ἐπὶ πολλῶν γινέται καὶ ἐπὶ ἐνός. Καὶ γὰρ Προφῆτης λέγει περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ, εὐρόν σε ἔρημον, καὶ γυμνόν, καὶ ἐνέδυσά σε, καὶ τὰ ἐξῆς, ὡς ἐπὶ τοῦ ἐνός προσώπου εἶπον.

Ἡ ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΙΕΡΕΩΝ

Περὶ κλίσεως

Πρέπει ὁ ποιμὴν πρὶν ἢ ἀναδεχθῇ τὸ ὑψηλὸν τῆς Ἱερωσύνης ἀξίωμα :

α) Νὰ ἐξετάσῃ τὸν ἑαυτὸν του, ἐὰν κέκτηται τὰ προσόντα ἐκεῖνα ποὺ προαπαιτοῦνται διὰ τὴν σταδιοδρομίαν, καὶ προπαντὸς, ἐὰν ἔχῃ τὴν πρὸς τοῦτο ἀπαιτουμένην *κ λ ί σ ι ν*, δηλ. τὴν ἐσωτερικὴν τάσιν καὶ ροπὴν ἐκείνην, ἥτις θὰ τῇ ἐπιτρέψῃ νὰ φέρῃ τὴν προτίμησίν του εἰς τὸ ἱεζὶσμα τοῦ ποιμένος. Ὁ ποιμὴν πρέπει ἀπὸ τῶν πρώτων θεμάτων τῆς ζωῆς του νὰ κλίνη, νὰ τείνῃ, νὰ ρέπῃ πρὸς τὸ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα, πρὸς τὸ ὁποῖον ἐν τέλει νὰ δεηγηθῇ.

β) Ὡς πᾶς ἄνθρωπος προκειμένου νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔργον τι ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ πρότερον αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, ὅποιους κόπους καὶ μόχθους καὶ θάνατος παραπαιτεῖ, νὰ ἀναμετρήσῃ καλῶς τὰς ἰδίας αὐτοῦ δυνάμεις, ἐὰν ἀνταποκρίνονται εἰς αὐτὸ καὶ ὑστερον νὰ ἐπιχειρήσῃ τοῦτο, οὕτω καὶ ὁ μέλλων νὰ ἀναδεχθῇ τὸ ποιμαντορικὸν ἀξίωμα, ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ τοῦτο ἀπὸ πάσης ἀπόψεως καὶ πλευρᾶς, νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ τὰς φροντίδας καὶ τὰς λύπας καὶ τοὺς κινδύνους, οὓς ἐνδέχεται νὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ ὅχι μόνον τὰς τιμὰς καὶ ἀπολαύς καὶ δόξας, καὶ ὑστερον νὰ ἀποφασίσῃ. Ἐὰν δὲ τυχὸν εὖρῃ ἑαυτὸν ἐλλιπῆ ὡς πρὸς τι, ὀφείλει προηγουμένως νὰ παρασκευασθῇ καταλλήλως, διότι δὲν πρόκειται νὰ ἀσκήσῃ ἐν οἰονδήποτε ἔργον, ἀλλὰ νὰ ἀναλάβῃ ἱερώτατον καὶ λεπτότατον ἀξίωμα τοῦ ποιμένος, τὸ ὁποῖον τόσους κόπους καὶ φροντίδας προϋποθέτει καὶ τόσας εὐθύνas ἐπιφορτίζεται.

γ) Τὴν κλίσιν αὐτὴν ἢ ροπὴν τοῦ μέλλοντος νὰ ἀναδεχθῇ ποιμαντορικὸν ἔργον, τὴν ὁποίαν ἀπαραίτητως πρέπει νὰ ἔχῃ οὗτος, δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἐξετάσῃ οὐ μόνον αὐτὸς, ὅστις μέλλει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸν ἁγῶνα αὐτὸν καὶ ἀναλάβῃ τὸ μέγα τῆς Ἱερωσύνης λειτούργημα, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν καὶ αὕτη νὰ γνωρίζῃ εἰς τοίους πρόκειται νὰ ἐμπιστευθῇ τὰς εὐθύνas, ἵνα «*μ ἡ ρ ί π τ ῆ τὰ ἁ γ ι α τ ο ῖ ς κ υ σ ί*» κατὰ τὸ «*μ ἡ δ ὅ τε τὸ ἁ γ ι ο ν τ ο ῖ ς κ υ σ ί, μ ἡ δ ἔ θ ἁ λ ῆ τ ε τ ο ῖ ς μ α ρ γ α ρ ί τ α ς ὁ μ ῶ ν ἔ μ π ρ ο σ θ ε ν τ ῶ ν χ ο ῖ ρ ω ν, μ ἡ π ο τ ε κ α τ α π α τ ῆ σ ω σ ι ν α ὐ τ ο ῖ ς ἐ ν τ ο ῖ ς π ο σ ῖ ν α ὐ τ ῶ ν καὶ σ τ ρ α φ έ ν τ ε ς ρ ῆ ξ ω σ ι ν ἡ μ ᾶ ς*» (Ματθ. 7,6). Πότε καὶ τί τῶν ὁψων θὰ ἐξακριβώσῃ τὰ προσόντα τοῦ μέλλοντος νὰ ἱερωθῇ ἡ Ἐκκλησία, εἶναι ζήτημα ποὺ ἀφορᾷ αὐτήν. Δυνατὸν νὰ πράξῃ τοῦτο κατὰ τὴν νεαρὰν ἡλικίαν καὶ ἅμα τῇ ἡβῃ, ὅποτε εὐκολώτερον φαίνονται παρὰ τοῖς νεανίαις τὰ προτερήματα καὶ τὰ ἐλαττώματα καὶ παραλαμβάνουσα αὐτοὺς ἐγκαίρως νὰ κατορθώσῃ διὰ τῆς μορφώσεως καὶ παιδαγωγήσεως κατὰ Χριστὸν ἐκεῖνα μὲν (τὰ προτερήματα) νὰ περιθάλψῃ καὶ καλλιεργήσῃ καὶ εἰς μέγα δένδρον ταῦτα αὐξήσῃ, ταῦτα δὲ (τὰ ἐλαττώματα) νὰ περικόψῃ καὶ ἐξαφανίσῃ. Δύναται ὅμως καὶ εἰς μακροτέραν ἡλικίαν βραδύτερον νὰ πρά-

ξῇ τοῦτο, ὅτε τὰ προτερήματα καὶ ἐλαττώματα ἔχουν πλέον αὐξηθῇ καὶ δύναται εὐκόλως αὕτη νὰ διακρίνῃ μεταξὺ τῶν μὲν καὶ τῶν δὲ καὶ ἀναλόγως νὰ ἀποφασίσῃ καὶ πράξῃ.

Καὶ τούτων διδομένων ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο ἐξ ἰσοῦ σπουδαῖον, ἵνα μὴ εἴπωμεν σπουδαιότερον, διὰ τὸν μέλλοντα νὰ χειροτονηθῇ, τὸ ὁποῖον πρέπει οὗτος νὰ ρυθμίσῃ ἐγκαίρως. Τοῦτο εἶναι :

δ) Ἡ μόρφωσις. Ἡ μόρφωσις τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ λάβῃ ὁ τρόφιμος τοῦ σχολείου πρέπει νὰ εἶναι ποικίλης φύσεως πνευματικὴ, διανοητικὴ, ἠθικὴ, ἐκκλησιαστικὴ καὶ Θεολογικὴ. Ἀργότερον δὲ τῇ ἐνασχίσει τοῦ ἐπαγγέλματος πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ καὶ κοινωνικὴν μόρφωσιν. Ἐκεῖνο ὅπερ ἀπὸ τοῦδε ἰδὲν νὰ γινισθῇ εἶναι τὸ ὅτι ἡ μόρφωσις δὲν πρέπει νὰ ἀναφέρεται μόνον εἰς τοῦ νοῦ καὶ τῆς διανοίας τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διαμόρφωσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν τοῦ χαρακτῆρος διάπλασιν καὶ διαρρύθμισιν. Ὑπάρχει ἐν γνωμικόν, ὅπερ λέγει ὅτι ὁ πεπαιδευμένος διαφέρει τοῦ ἀπαιδεύτου ὅσον ὁ ζῶν τοῦ νεκροῦ ἢ τοῦ ἀλόγου ζῴου ὁ λογικὸς ἄνθρωπος. Τοῦτο βεβαίως ἰσχύει διὰ πάντα χρόνον καὶ πᾶσαν ἐποχὴν. Τὰ ἀνωτέρω ὁ λαὸς ἀποδίδει διὰ τοῦ «*ἄνθρωπος ἀγράμματος ζῴον ἀπελέκητον*». Ὁ ποιμὴν, ὅστις τόσον σπουδαῖαν ἀποστολὴν κέκληται νὰ ἀναλάβῃ, ὀφείλει νὰ μορφωθῇ καταλλήλως διὰ νὰ εἶναι ἑτοιμὸς κατὰ τὸν Ἀπόστολον «*ε ἰ δ ὁ ν α ἰ λ ὅ γ ο ν π α ν τ ῖ τ ῷ α ἰ τ ο ῦ ν τ ῷ*».

Δὲν εἶναι ἀρκετὸν σήμερον, μὲ τὰς τόσας πρόσδους καὶ ἐξελίξεις τῆς κοινωνίας, εἰς τὸν ἱερέα νὰ περιορίζεται εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀκολουθιῶν μόνον. Καὶ αὐτὰ εἶναι ἀπαραίτητα καὶ πρέπει νὰ τελῶνται συμφώνως πρὸς τὸ τυπικὸν τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν τάξιν καὶ ἀρμονίαν αὐτῆς, ἀλλ' ὀφείλομεν νὰ ὁμολογήσωμεν ἅψ' ἑτέρου, ὅτι ἀποτελεῖ μειονέκτημα διὰ τὸν ποιμένα, τὸν ἀνεπτυγμένον ὧς νὰ περιορίζεται μόνον εἰς τὴν τέλεσιν τῶν ἱερῶν Μυστηρίων καὶ ἀκολουθιῶν. Ὀφείλει νὰ δράσῃ κοινωνικῶς καὶ διδασκτικῶς καὶ διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦτο πρέπει νὰ ἔχῃ μόρφωσιν πολυμερῆ καὶ πολυσχιδῆ. Διότι τὴν πολυμερῆ μέριμναν καὶ φροντίδα ὀφείλει νὰ ἐπεκτείνῃ εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας καὶ νὰ θεραπεύῃ κατὰ τὸ δυνατόν πάσας τὰς δικαίας ἀπαιτήσεις αὐτῆς.

Ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ πεπαιδευμένος δύναται νὰ πράξῃ, διότι μόνον αὐτὸς δύναται νὰ διαγνώσῃ ταχέως καὶ εὐκόλως τὰς ἀνάγκας τῆς κοινωνίας καὶ νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν θεραπείαν αὐτῶν.

Τοιοῦτον ποιμένα ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ὁ Παῦλος γράφει πρὸς τὸν Τιμόθεον ἐν τῇ Βα πρὸς αὐτὸν ἐπιστολῇ «*κ ἡ ρ υ ξ ο ν τ ὸ ν λ ὅ γ ο ν, ἐ π ῖ σ τ ῆ θ ι ε ὕ κ α ἰ ρ ω ς ἀ κ α ἰ ρ ω ς, ἔ λ ε γ ξ ο ν, ἐ π ι τ ῖ μ ῆ σ ο ν, π α ρ α κ ἁ λ ε σ ο ν, ἐ ν π ᾶ σ ῃ μ α κ ρ ο θ υ μ ῖ ᾱ καὶ δ ι δ α χ ῇ*» (Τιμ. 4,2). Καὶ ὁ φιλόσοφος Ἀριστοτέλης λέγει εἰς τὰ φιλοσοφικά (78,6) «*οὔτε γεωργόν, οὔτε θάναυσον, ἱερέα καταστῆναι ὑπὸ γὰρ τῶν πολιτῶν χρῆ τιμᾶσθαι τοὺς*

θεοῦ». Ὁ Ἱερεὺς ἐμφανιζόμενος οὐχὶ ὡς κοινός τις, ἀλλ' ὡς διδάσκαλος ἐνώπιον σοφῶν καὶ ἀμαθῶν καὶ πάσης τάξεως καὶ καταστάσεως ἀνθρώπων, πρέπει νὰ ἐλκύνῃ τὸν σεβασμὸν πάντων καὶ πρὸς ἑαυτὸν καὶ πρὸς τὴν ἣν ἐκπροσωπεῖ Ἐκκλησίαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι ὁ ποιμὴν θὰ εὕρῃ εἰς τὴν κοινωνίαν πολλάκις (καὶ σήμερον καὶ πάντοτε) ἀνθρώπους πάσης φύσεως, μορφώσεως, ἡθικῆς καταστάσεως καὶ ποικίλης ψυχροσυθέσεως. Δὲν πρέπει νὰ ὀρρωδῇ, νὰ δειλιάσῃ καὶ ἀποστῇ τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ. Θὰ ἀναγκασθῇ πολλάκις νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἀντιφρονούντας καὶ ἐκαντιφρονούντας καὶ θὰ προσπαθῇ νὰ τοὺς διδάξῃ καὶ νὰ τοὺς πείσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐξαγάγῃ εἰ δυνατόν ἐκ τῆς πλάνης. Ἐὰν τὸ κατορθώσῃ, ἐπέτυχε τοῦ σκοποῦ του. Ἐὰν δὲ δὲν τὸ κατορθώσῃ, ἔκαμε τὸ καθήκον του, «τὸν δρόμον τετέλεκε, τὴν πίστιν τετήρηκε...», θὰ ἀποστῇ τοῦ ἔγχειρμάτος περαιτέρω καὶ θὰ ἀναμείνῃ ὡς ἀνθρώπος τὴν ἐπέμβασην τῆς Θείας Προνοίας περὶ ἧς θὰ προσεύχηται. Τοιαύτης ψυχικῆς συνθέσεως καὶ πείσμονας ἀνθρώπους ἔχον ὅπ' ὄψιν ὁ Παῦλος λέγει· «*ἰ-
ρ-ε-τ-ι-κ-ὸ-ν* (κ-α-κ-ο-χ-έ-φ-α-λ-ο-ν π-ε-ί-σ-μ-ο-ν-α, ἄ-μ-ε-τ-α-ν-ό-η-τ-ο-ν) ἄ-ν-θ-ρ-ω-π-ο-ν, μ-ε-τ-ὰ π-ρ-ώ-τ-η-ν καὶ δ-ε-υ-τέ-ρ-α-ν ν-ο-υ-θ-ε-σ-ί-α-ν πα-ρ-αι-τοῦ· εἰ-δ-ὼ-ς ὅ-τι ἐ-ξ-έ-σ-τ-ρ-α-π-τ-αι ὁ τ-ο-ι-οῦ-τ-ο-ς καὶ ἁ-μ-α-ρ-τ-ά-ν-ε-ι ὧ-ν αὐ-τ-ο-κ-α-τ-ά-κ-ρι-τ-ο-ς». (Τίτ. 3,10).

Οἱ μαθηταὶ τῆς Ἐφέσου, διὰ τοὺς ὁποίους κάμνουν λόγον αἱ Πράξεις (18', 2) ἐβαπτίσθησαν «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ», ὅταν ἐκήρυξεν εἰς αὐτοὺς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ὁ Ἀπόστ. Παῦλος.

Πρωτίτερα, ποῦ δὲν ἤξευραν «οὐδὲ εἰ Πνεῦμα Ἄγιόν ἐστιν», ξμειναν μακρὰν ἀπὸ τὸν Χριστόν. Ἡ πίστις, λοιπόν, ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν πληροφορίαν, τὸ κήρυγμα. «Πῶς πιστεύσωσιν, οὐ οὐκ ἤκουσαν;» ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος ἀπόστολος εἰς τὴν πρὸς Ρωμαίους (1', 14 - 17). «Πῶς δὲ ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντες;... ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς, ἡ δὲ ἀκοή διὰ ῥήματος Θεοῦ». Διὰ νὰ ὑπάρχῃ λοιπὸν χριστιανικὴ ζωὴ ἀπαραίτητον εἶναι τὸ κήρυγμα. Θὰ ὀργώσῃ αὐτὴ τὰς ψυχάς, θὰ τὰς καλλιεργήσῃ, θὰ σπείρῃ μέσα εἰς αὐτάς τὰς χριστιανικὰς ἀληθείας. Καὶ «ὁ αὐξάνων Θεός» θὰ τὰς εὐλογήσῃ διὰ νὰ δημιουργηθῇ εἰς τὴν κοινότητα ἡ συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωή. Τὸ κήρυγμα, γράφει ὁ διαπρεπὴς Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς κ. Μιχαήλ, διδάσκει τὸν λαὸν τὰ πιστευτέα καὶ τὰ πρακτέα. Ἀναζωπυρεῖ τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα, κινεῖ τὴν βούλησιν εἰς ἔργα φιλαλληλίας καὶ ἀγάπης καὶ ἀπεργάζεται ἐκ τῶν χριστιανῶν παραδείγματα τρανόφθογγα τῆς δυνάμεως τῆς πίστεως, τὰ ὁποῖα τεραστίαν δύναμιν ἀσκοῦν εἰς τὴν ζύμωσιν τοῦ ὅλου φυράματος, τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας... Ἐκκλησία ἄνευ κηρύγματος εἶναι καταδικασμένη εἰς νεκροφάνειαν καὶ νάρκην ἐπὶ ζῆμιά προφανεῖ ποιμενομένων καὶ ποιμένων. Ἐκκλησία μὴ δίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὸ κήρυγμα καὶ μὴ φωτίζουσα δι' αὐτοῦ τὸν λαὸν αὐτῆς δημιουργεῖ τὰς μάζας τῶν τυφλῶν δεισιδαιμόνων καὶ τυπολατρῶν, οἵτινες, ὡς ἡ μακραίων Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μαρτυρεῖ, ἐγένοντο ἀφορμὴ σκανδαλισμοῦ, ἡθικῆς καταστροφῆς καὶ δὴ καὶ ἐγκλημάτων» («Ὁ Ἱερεὺς» ἐκδ. 6', σελ. 43 - 44). Διὰ τοῦτο ἀκοῦσθε «τὸ κήρυγμα τυγχάνει διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἐξ ἰσοῦ ἀναγκαῖον, ὅσον καὶ ἡ λατρεία», τονίζει εἰς τὴν Ὁμιλητικὴν του ὁ κα-

θηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Π. Ν. Τρεμπέλας.

«Ἀνάγκη, λοιπόν, τῷ διδασκάλῳ σπείρειν καθ' ἐκάστην, ὡς εἰπεῖν, ἡμέραν τὸν λόγον» (Ι. Χρυσόστομος, Μ.Ε.Π. 48, 680). Πρέπει μὲ ζῆλον καὶ θερμὴν νὰ κηρύττῃ ὁ Ἱερεὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ ἔχῃ καμμίαν ἀμφιβολίαν διὰ τὴν εὐεργετικὴν του ἐπίδρασιν εἰς τοὺς Χριστιανοὺς. Εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ μὴ καρποφορήσῃ ἓνα κήρυγμα αὐστηρὰ χριστιανικόν; Ἥμπορεῖ νὰ μὴ ἔχῃ ἄμεσα ἀποτελέσματα. Ἐξάπαντος ὅμως θὰ φανοῦν ἄργότερα. Εἶναι τῶν ἀδυνάτων ἀδύνατον νὰ ἀκούουν οἱ Χριστιανοὶ συνέχεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ μὴ γίνουν καλύτεροι. Αἱ «σταγόνες» τοῦ κηρύγματος θὰ «καίλάνουν» τὴν ψυχὴν τῶν χριστιανῶν. Πῶς θὰ ἀνταποκριθῇ τῶρα ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸ ἐπιτακτικόν του αὐτοῦ καθήκον; Βαρὺ καὶ δύσκολον καθήκον. Καὶ μάλιστα ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ σχετικὴ κατάετισις. Ὁ θεολόγος Ἱερεὺς κατέχει τὰ ἐφόδια διὰ τὸ ἔργον αὐτό. Γνωρίζει τὴν τεχνικὴν τοῦ κηρύγματος. Εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμνῃ τὴν ἐκλογὴν καὶ τὴν διαπραγματεύσιν τοῦ θέματος καὶ κατόπιν τὴν ἀπαγγελίαν του εἰς τὸν ναόν, δηλαδὴ τὸ κήρυγμα. Καὶ δὲν θὰ ἔχῃ καθόλου ἀνάγκην ἀπὸ τὴν ἀσήμερον βοήθειάν μας, ἐὰν ἔχῃ ὅπ' ὄψιν του τὰ παρακάτω : «Οὐχὶ οἱ κανόνες τῆς τέχνης παράγουν τὸν ἰσχυρότερον πείθοντα λόγον, ἀλλὰ προσωπικότης ταυτισθεῖσα μετὰ τῆς ἀληθείας τοῦ θέματος, περὶ τὸ ὁποῖον στρέφεται ὁ λόγος...»

Ὁ ἱεροκῆρυξ, οὗτος ὁ βίος δὲν παρουσιάζεται ἐν πᾶσι σύμφωνος πρὸς τὰ ὅπ' αὐτοῦ κηρυττόμενα, ὁμοιάζει τὸ ὁρολόγιον, τὸ ὁποῖον ἐνῷ διὰ τῶν σημάντρων αὐτοῦ κτυπᾷ τὴν δωδεκάτην, εἰς τὸ δεικνύει δεικνύει τὴν ἐνδεκάτην» (Π. Τρεμπέλας, «Ὁμιλητικὴ», σελ. Α' καὶ Β'). Ὁ χρυσοῦς κανὼν τοῦ κηρύγματος : «*ἔ-
τι κηρύττεις νὰ τὸ ἔχῃς κάνει πρῶτα σὺ κανὼνα τῆς ζωῆς σου*».

Καὶ ὁ ἀπόφοιτος ὅμως τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς, ἔ-
στω καὶ ὀλιγώτερον εὐκολα, ἡμπορεῖ πάντως νὰ ἀνταποκρινθῇ εἰς τὰ κηρυκτικὰ τοῦ καθήκοντος. Ἐχει δι-
δαχθῇ καὶ αὐτὸς πῶς νὰ καταστρώνῃ τὸ κήρυγμα καὶ πῶς νὰ ἐπωφεληθῇ τὰ βοηθήματα, ποῦ εἶναι ἀφθο-
να. Φθάνει νὰ ὑπάρχῃ ζῆλος καὶ φιλοπονία καὶ θὰ εὐ-
ρεθῶν τὰ ὀλίγα, ἀλλ' ἐποικοδομητικὰ λόγια νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς χριστιανούς του.

Διὰ τὸν Ἱερέα βέβαια ποῦ ἐτελείωσε τὸ Δημοτι-
κὸν μόνον, τὸν ἱερέα δηλαδὴ μὲ τὰ ὀλίγα γράμματα, τὸ πρᾶγμα εἶναι διαφορετικόν. Αὐτὸς δὲν ἤκουσεν εἰ-
δικὰ μαθήματα διὰ τὸ πῶς γίνεται τὸ κήρυγμα, οὔτε γνωρίζει τὸν τρόπον τῆς ἐκμεταλλεύσεως βοηθημάτων. Θὰ ἀφήσῃ λοιπὸν τοὺς χριστιανούς του ἀβοηθήτους καὶ ἀδιαφορήτους; Δὲν θὰ φωτίσῃ τὸν δούμον των μὲ τὸ φῶς τοῦ Θεοῦ; Σήμερον μάλιστα ποῦ τόσοι πολεμοῦν τὴν πίστιν μας καὶ εἰς ἐποχὴν ποῦ δίδουν καὶ παίρ-
νουν τὰ ἀθεϊστικὰ κηρύγματα; Κάτι πρέπει νὰ κάμῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὰ μέτρα τῆς ἱκανότητός του. Δὲν ἡμ-
πορεῖ νὰ κάμῃ κήρυγμα ἰδικόν του. Ἄς τὸ παραδεχθῇ αὐτὸ χωρὶς λύπην, μὲ εἰλικρίνειαν καὶ ταπεινῶσιν καὶ ἄς ἀφήσῃ τὴν πένναν καὶ τὸ χαρτί. Ἄς μὴ θελήσῃ αὐτὸς νὰ μιμηθῇ μερικοὺς ἄλλους ἱερεῖς τοῦ δημοτι-
κοῦ, ποῦ δὲν ἔχουν τὴν αὐτεπύγνοιαν καὶ γράφουν κη-
ρύγματα καὶ τὰ ἐκφωνοῦν μὲ στόμφον καὶ φαντάζον-
ται τὸν ἑαυτὸν των ὥσάν ἓνα κηρυγγίον Χρυσόστο-
μον, ἐνῷ εἶναι ἀπλὰ θήματα τοῦ ἐγωϊσμοῦ των καὶ γί-

Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΤΟΥ ΧΙΛΙΑΣΜΟΥ

Ἡ ΠΕΡΙ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΚΑΚΟΔΟΞΙΑ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΑΣΤΩΝ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ

Μέρος 8ον

Οἱ σπουδασταὶ τῶν γραφῶν ἀρνοῦνται τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Εἶναι ἐκδηλὸς εἰς ὅλα τὰ συγγράμματα τῶν ἡ ἐκθρότης πρὸς τὸ τρισυπόστατον τῆς θεότητος, εἰς τὰ ὅποια ἀναιροῦν αὐτὴν ταύτην τὴν βασικὴν διδασκαλίαν τῆς χριστιανικῆς θρησκείας. Καὶ ἰδοὺ ποταὶ βλασφημίαι περιέχονται εἰς τὰ συγγράμματα τῶν.

Εἰς τὸ βιβλίον τῶν Σπουδαστῶν τῶν Γραφῶν «Καταλλαγή» εἰς τὸ κεφάλαιον «Ἀγία Τριάς» περιέχονται τὰ ἑξῆς τερατώδη: «Οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδαξαν τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ' ὁ διάβολος ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατόν των εὔρε κληρικούς τινας θεωροῦντας ἑαυτοὺς σοφοὺς, οἱ ὅποιοι ἐφρόνουν ὅτι ἠδύνατο νὰ διδάξουν καλῶτερον τῶν θεοπνεύστων Ἀποστόλων». (σελὶς 106) «Τὸ δόγμα τῆς Τριάδος εἰσῆλθῃ τὸ πρῶτον εἰς τὴν χριστιανικὴν ἐκκλησίαν ὑπὸ κληρικοῦ τινος τῆς Ἀντιοχείας ὀνομαζομένου Θεοφίλου» (σελὶς 106). «Ὁδδέποτε διεκηρύχθη διδασκαλία περισσώτερον ἀπατηλὴ ἀπὸ τὴν διδασκαλίαν τῆς Τριάδος» (σελὶς 107).

«Παρὰ μιᾷ μόνης διανοίας ἠδύνατο νὰ προέλθῃ αὕτη καὶ αὕτη ἦτο ἡ διάνοια Σατανᾶ τοῦ διαβόλου» (σελὶς 108).

νονταὶ περίγελως τῶν ἐνοριτῶν των. Ἄς κάμῃ αὐτὸς κάτι πὺθ φρόνιμον καὶ πὺθ ὠφέλιμον καὶ δι' αὐτὸν καὶ διὰ τοὺς ἄλλους. Κυκλοφοροῦν ἕνα πλῆθος συλλογαὶ κηρυγμάτων. Τοῦ Ἡλ. Μηνιάτη, τοῦ Κ. Καλλιμάχου, τοῦ Γόρτυνος Πολυκάπου, διαφόρων θρησκευτικῶν περιοδικῶν, πού καὶ μικρὰ καὶ σύντομα εἶναι καὶ ἡ γλώσσά των ἀπλή. Πολλοὶ ἱερεῖς μετεχειρίσθησαν τὴν ἡσφαλισμένην αὐτὴν μέθοδον μὲ θαυμάσια ἀποτελέσματα. Εἶναι ἀκόμη αἱ ὁμιλίαι, πού κυκλοφοροῦν τόσο δόκιμοι Ἱεροκήρυκες. Θὰ ἐρευνήσῃ λοιπὸν ὁ ἱερεὺς, θὰ εὔρῃ τὸ κήρυγμα πού τοῦ χρειάζεται καὶ θὰ τὸ μελετήσῃ εἰς τὸ σπίτι του καλὰ. Πρέπει πρῶτα νὰ καταλάβῃ καλὰ τὸ νόημα του. Κατόπιν πρέπει νὰ μάθῃ νὰ τὸ διαβάξῃ χωρὶς λάθῃ καὶ σύμφωνα μὲ τὸ νόημα, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ τὸ ἀπαγγεῖλῃ ὠραία τὴν ὥραν τῆς θείας λειτουργίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ ὁ ἱερεὺς διευκολύνεται καὶ ἕνα καθήκον σπουδαῖον ἐκπληρώνεται καὶ αἱ χριστιανοὶ ὠφελοῦνται περισσώτερον ἢ ὡς παρὰ ἀπὸ ἕνα πρωτότυπον κήρυγμα τοῦ ἱερέως. Κανεὶς ἱερεὺς δὲν πρέπει νὰ ἀμελήσῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Κυρίου, πού δίδει μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου: «Ἱερεῖς λαλήσατε εἰς τὴν καρδίαν Ἱερουσαλὴμ, παρακαλέσατε αὐτήν... εἰς ἄρος ὕψηλόν ἀνάβηθι ὁ εὐαγγελιζόμενος Σιών, ὠφωσον ἐν ἰσχύϊ τὴν φωνὴν σου» (Ἠσαίας μ' 2 - 9).

«Ἡ διδασκαλία, ὅτι ὑπάρχουν τρεῖς θεοὶ ἐν ἑνὶ καὶ εἰς τρισυπόστατος Θεός, ἀτιμάζει καὶ ὀνειδίζει τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ» (σελὶς 112).

Ἀφήνομε τὰς ἄλλας βλασφημίας, αἱ ὁποῖαι εἶναι διεσπαρμέναι εἰς τὰ βιβλία περὶ τῆς Ἀγίας Τριάδος.

Ἡ ἀλήθεια τῆς περὶ Ἀγίας Τριάδος διδασκαλίας.

Τὸ δόγμα τοῦτο, τὸ ὁποῖον ὀφώνει τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ὑπὲρ πάσας τὰς μονοθεϊστικὰς θρησκείας, εἶναι τὸ πόρισμα τῆς Γραφικῆς διδασκαλίας, τῆς διαβεβαιώσεως αὐτοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς πίστεως τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ τῆς ἀποδοχῆς παρὰ τῶν Ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ τῆς ἐκκλησίας τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Τὸ ὑπερφυέστατον τοῦτο δόγμα τῆς ἐν Χριστῷ Ἀποκαλύψεως εἶναι τὸ σαφέστερον δίδαγμα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας, ἐναντίον τοῦ ὁποίου δὲν ἔπρεπε καμμία ὀλιγοπιστία νὰ ἐκφρασθῇ.

Τὸ δόγμα τοῦ τρισυποστάτου τῆς θεότητος, κατὰ τὸ ὁποῖον ἐν τῇ θεῇ οὐσίᾳ ὑφίστανται τρεῖς ὑπστάσεις τοῦ Πατρὸς, τοῦ Λόγου καὶ τοῦ Πνεύματος χωρὶς νὰ εἶναι τρεῖς θεότητες, ἀλλὰ μία θεότης εἰς τρία πρόσωπα διακεκριμένα μὲν ἀπ' ἀλλήλων, ἡνωμένα ὅμως εἰς ἕνα Θεὸν κατὰ τὴν οὐσίαν εἶναι ἡ μεγαλυτέρα ἀλήθεια, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐθεολόγησαν αἱ ὑψητεστέραι διάνοιαι καὶ ἐφιλοσόφησαν ἐν ἀγαλλιᾶσει αἱ ὑπεροχώτεραι φυσιογνωμίαι, ἐδηγῆθαι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἐν τῷ κόσμῳ καὶ ἐν σαρκὶ ἐλθόντος Αἰωνίου Λόγου τοῦ Θεοῦ.

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Υπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόιτης
Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
Τιμὴ Φύλλου δεχ.		1

ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ

(Κατ' ἐλευθέραν μετάφρασιν)

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ὅχι τὸ νὰ πλουτῇ τις, ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ θέλῃ νὰ πλουτῇ, τοῦτο εἶναι πλοῦτος. Ἐννοήσατε ἀρὰ γε τοῦτο; Ὅστις θέλει νὰ πλουτῇ πάντοτε ἔχει ἀνάγκη χρημάτων καὶ κτημάτων· ὅστις δὲ δὲν θέλει νὰ πλουτῇ, πάντοτε εἶναι εἰς εὐπορίαν. **Μ ἢ φ ο ρ ο ὦ**, λέγει ὁ Δαυὶδ, ὅταν πλουτήσῃ ἄνθρωπος, ἢ ὅταν πληθυνθῇ ἡ δόξα τοῦ οἰκονομοῦ. **Μ ἢ φ ο ρ ο ὦ** διατί; ἐπειδὴ φοβεροὶ εἶναι οἱ πλουτοῦντες, ἐγκαρδιώνει κατ' αὐτῶν ὁ προφήτης. Τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, ὅστις ὁμοιάζει μὲ θένδραν φυλλοσκέπαστον, ἀπὸ καρπὸς ἔρημον; τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, τοῦ ὅποιου ἡ ζωὴ διέρχεται ἐν πικρίᾳ; ὅστις πάντοτε τρέμει; τί φοβεῖσαι ἄνθρωπον, ὅστις ἀχώριστον σύντροφον τοῦ θίου τοῦ ἔχει τὸν φόβον; Σέ, ὅταν ἀπὼν εἶσαι, δὲν τρέμει ὁ ὑπηρέτης σου· ἀλλ' ὁ πλούσιος τὸν ἰδικὸν δεσπότην, ἐντὸς τοῦ περιφέρει· ὅπου ἐὰν ἀπέλθῃ, τὸν ἀκολουθεῖ ὁ ἔρως τῆς φιλοχρηματίας, καὶ οἰκίους, καὶ ὑπηρέτας, καὶ φίλους, καὶ φθονοῦντας, καὶ εὐεργέτας, ὅλους ὁμοῦ ἔχθρους ἔχει. Διότι ὁ μὲν πτωχὸς ζῇ, χωρὶς νὰ φοβῆται κανένα, ἐπειδὴ μόνον πλοῦτον ἔχει τὴν φιλοσοφίαν καὶ τὴν ὑπομονήν, ὁ δὲ πλούσιος ἐπειδὴ συζῇ μὲ τὴν πλεονεξίαν, ἀπὸ ὅλους μισεῖται, καὶ εἰς τὰς κοινὰς συναθροίσεις ὡς ἔχθρὸς περιέρχεται, εἰς τὰ φανερά μὲν κολακευόμενος, μισούμενος δὲ πράγματι, ... Ταῦτα λέγω ὅχι κατηγορῶν τὸν πλοῦτον, περὶ τοῦτου μυριάκις ἐξηγήθην, ἀλλ' ἐλέγχων ἐκείνους, οἵτινες κακῶς τὸ καλὸν μεταχειρίζονται πράγμα. Διότι τὰ χρήματα, ὑπηρετοῦντα εἰς καλὰς πράξεις, καλὰ εἶναι καὶ αὐτά. Πῶς δὲ καλὰ; Ἐὰν παρηγορῶσι τὴν πενίαν, ἐὰν συντρέχωσιν εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς πτωχείας.

Ἄκουσε πῶς λέγει ὁ Ἰωβ· «ἐγὼ ἤμην ὀφθαλμὸς τυφλοῦ, ποῦς δὲ χωλῶν· ἐγὼ ἤμην πατήρ ἀδυνατών». Ἰδοὺ πλοῦτος, εἰς τὸν ὅποιον ἁμαρτία δὲν ἦτο, ἀλλὰ φιλοπτωχεία. «Ἡ οἰκία μου παντὶ ἐλθέοντι ἀνέψκτο». Τοῦτο εἶναι χρήσις καὶ ἔργον πλοῦτου, πλοῦτου ὅχι ὀνομαστικοῦ, ἀλλὰ πραγματικοῦ. Ποῖος δὲ ὁ ἀληθὴς πλοῦτος; ὁ πραγματοποιῶν ἀρετάς, ὁ ὑπηρετῶν εἰς ἐλεημοσύνην. Πῶς; ἐγὼ σὰς λέγω. Εἶναι πλούσιος, ὅστις ἀρπάζει, καὶ εἶναι πλούσιος, ὅστις τὰ ἰδικὰ του εἰς τοὺς πένητας δίδει· ἐκεῖνος μὲν πλούσιος διὰ τοῦ συναθροῖσθαι· οὗτος δὲ πλούσιος διὰ τοῦ ἐξοδεύειν. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος σπείρει εἰς τὴν γῆν, ὁ δεῦτερος σπείρει εἰς τὸν οὐρανόν. Ὅσον ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι καλύτερος, τόσον ἐκείνου ὁ πλοῦτος εἶναι εὐτελέστερος ἀπὸ τὸν πλοῦτον τούτου· οὗτος ἀπὸ ἀναριθμήτους ἀγαπάται, ἐκεῖνος ἀπὸ ὅλους κατηγορεῖται. Καὶ ὅ,τι μάλιστα εἶναι θαυμαστόν, τὸν μὲν ἄρπαγα καὶ πλεονέκτην, ὅχι μόνον ὅσοι ἀπ' αὐτὸν ἠδικήθησαν, ἀλλὰ καὶ ὅσοι κανὲν κακὸν δὲν ἔπαθον, μισοῦσι, συμπονοῦντες ὅσους κακῶς ἔπαθον· τὸν δὲ ἐλε-

ήμονα, ὅχι μόνον οἱ ἐλεηθέντες, ἀλλὰ καὶ ὅσοι δὲν ἠλεήθησαν, ἀγαπῶσι. Διότι ἀπὸ τὴν κακίαν εἶναι καλυτέρα ἡ ἀρετὴ, ἀδελφοί. Ἡ κακία ἔχει ἐχθρούς καὶ τοὺς μὴ ἀδικηθέντας· ἡ δὲ ἐλεημοσύνη φίλους ἔχει καὶ τοὺς μὴ εὐεργετηθέντας. Καὶ λέγουσιν ὅτι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ κάμῃ πάντοτε καλὰ! Τὶ εὐεργετήθης ὁ λέγων τοῦτο; ὅχι ἐγώ, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου· ὅχι ἐγώ, ἀλλὰ τὸ μέλος τὸ ἰδικόν μου. Καὶ τὴν πρὸς ἐκεῖνον εὐεργεσίαν ἰδικήν μου θεωρῶ. Εἶδες τί εἶναι ἀρετὴ; πῶς ἐπιθυμητὴ; πῶς ἀγαπητὴ; πῶς καλὴ; ὁ ἐλεήμων, ὁ κοινὸς εἶναι λιμὴν, ὁ πατήρ ὅλων, τῶν γερόντων ἡ βακτηρία. Καὶ δι' αὐτὸν μὲν, ἐάν τι πάθῃ, εὐχονται ὅλοι· ὁ Θεὸς νὰ τὸν ἐλεήσῃ· ὁ Θεὸς καλὸν νὰ τοῦ δίδῃ· ὁ Θεὸς νὰ τοῦ διατηρήῃ πάντοτε τὰ ἀγαθὰ του. Διὰ δὲ τὸν ἄρπαγα, ἢ ἀκούσης νὰ λέγουν· ὁ μισῶς, ὁ πονηρὸς, ὁ βέβηλος. Τί ἔχεις ἀδικηθῇ, διὰ νὰ λέγῃς ταῦτα; ἐγὼ μὲν τίποτε, ἀλλ' ὁ ἀδελφός μου. Καὶ ἐναντίον του βοᾷ· ἔξεγειρόνται ἀναριθμητοὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Ἐὰν πέσῃ, ὅλοι ἐπιπίπτουσιν ἐκαντίον του. Καὶ εἶναι τοῦτο ζωή; Καὶ εἶναι τοῦτο πλοῦτος; Καὶ τοῦτο δὲν κάμνει τὸν τοιοῦτον πλούσιον χειρότερον καταδίκου;

Ὁ κατάδικος δεσμεύεται εἰς τὸ σῶμα, οὗτος δὲ εἰς τὴν ψυχήν. Ἀλλὰ θὰ μοὶ εἰπὼν δεσμωτὴν τὸν βλέπεις, καὶ δὲν τὸν ἐλεεῖς; Ὅχι! Διὰ τοῦτο τὸν μισῶ, ὅτι ἐδεσμεύθη, ὅχι ἐξ ἀνάγκης, ἀλλ' ἐκ προαιρέσεως· τὸν μισῶ, διότι μόνος του μὲ τὴν ἄλυσιν συνέσφιγγε τὸν ἑαυτὸν του.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πνευματικός, ἀρα καὶ ὁ θίος αὐτοῦ ὀφείλει νὰ εἶναι πνευματικός. Ἡ ἐπὶ τοῦ ὅρους ὁμιλία (Ματθ. Ε' ΣΤ', Ζ') καὶ ἡ τάξις ἐν τῇ προσευχῇ (Ματθ. ΣΤ' 5 - 14, Λουκ. ΙΑ' 1 - 14) παρέχουσιν ὅρους καὶ κανόνες πρὸς διαβίωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ Κύριος, ὁ ἴδιος καθ' ἑαυτὸν, παρέχει μέγα καὶ φωτεινὸν παράδειγμα. Καὶ «ἐγένετο ἐν τῇ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον ἐν τινὶ τόπῳ ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ πρὸς Αὐτόν. Δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰωάννης ἐδίδασκε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ» (Λουκ. ΙΑ' 1).

Ἡ προσευχὴ τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι ἄτι τὸ κενόν, τύπος τις ἄνευ μετῴνου ἐννοίας. Ἐμφανίζει σκοπὸν, ἔχει περιεχόμενον, εἶναι οὐσιαστικὴ, προβάλλει ἐν ὀφθαλμῷ ἰδεῶδες. Ἀνοψώνει τὴν ψυχήν καὶ τὴν καρδίαν, τὴν διάνοιαν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἐκεῖνα.

Ταῦτα διὰ τῆς ἀπλέτου λάμψεως καὶ ἐκτυφλωτι-

Ἀββᾶ Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου

Περὶ ἐκουσίων καὶ ἀκουσίων ἁμαρτιῶν, καὶ τῶν ἐκ τινος αἰτίας γινομένων

Ἵπάρχει ἁμαρτία, ἥτις γίνεται ἀπὸ ἀσθενείαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἔλκεται ὁ ἄνθρωπος ἀθελήτως· καὶ ὕπαρχει ἁμαρτία, ἥ ὁποία γίνεται θεληματικῶς, καὶ ἀπὸ ἄγνοιας· ὕπαρχει καὶ ἁμαρτία, τὴν ὁποίαν πράττει τις ἐκ τινος περιστατικοῦ· καὶ πάλιν γίνεται ἁμαρτία ἐκ τῆς διαμονῆς εἰς αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τῆς εἰς τὸ κακὸν συνηθείας· καὶ ὅλοι οὗτοι οἱ τρόποι καὶ τὰ εἶδη τῶν ἁμαρτιῶν, ἂν καὶ εἶναι ἀξιοὶ μέμφεως, διαφέρουσιν ὅμως ἅπ' ἀλλήλων κατὰ σύγκρισιν, ὥς πρὸς τὴν τιμιότητα, καθ' ὅσον ὁ εἰς τρόπον εἶναι μεγαλύτερος τοῦ ἄλλου· καὶ τοῦ μὲν ἐνδὸς τρόπου ἡ μέμφις ὑπάρχει μεγαλύτερα, καὶ μετὰ κόπου γίνεται εὐπρόσδεκτος ἡ μετάνοια· τοῦ δὲ ἄλλου ἡ μετάνοια καὶ ἡ συγχώρησις ὑπάρχει εὐκολωτέρα. Καὶ καθὼς ὁ Ἀδάμ, καὶ ἡ Εὐὰ καὶ ὁ ὄφις ἥμαρτον, καὶ πάντες μὲν ἔλαβον παρὰ Θεοῦ τὴν ἀμοιβὴν τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ μὲ μεγάλην διαφοράν ἐκκληρονομήσαν τὴν κατάραν, οὕτω συμβαίνει καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς καὶ ἀπογόνους αὐτῶν· ἕκαστος κατὰ τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ καὶ τὸν ὅποιον ἔχει πόθον εἰς τὴν ἁμαρτίαν λαμβάνει καὶ τὴν σφοδρότητα τῆς κολάσεως.

Ἐὰν δέ τις δὲν θέλῃ μὲν νὰ πράξῃ τὴν ἁμαρτίαν, ἀπὸ δὲ τὴν ἀμέλειαν αὐτοῦ, τὴν ὁποίαν ἔχει εἰς τὴν

ἀρετὴν, ἔλκεται βιαίως πρὸς ἐκείνην, ἐπειδὴ δὲν καταγίνεται εἰς ταύτην, ἂν καὶ θαυραίνηται εἰς αὐτὸν τὸ νὰ εὕρισκται εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ἀλλ' ὅμως ἡ κόλασις αὐτοῦ εἶναι βαρεία. Ἐὰν συμβῇ εἰς τινα, καταγινόμενον εἰς τὴν ἀρετὴν, νὰ πειραχθῇ ἀπὸ τι ἁμαρτημα, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι πλησίον εἰς αὐτόν, ἵνα καθάρσῃ αὐτόν.

Ἄλλη μὲν εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὕρεθῃ νὰ ἐνασχολῆται καὶ νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, προσέχων νύκτα καὶ ἡμέραν, ἀλλὰ διὰ τινα ἄγνοιας, ἢ ἐκ τινων πραγμάτων, ἐναντίων εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ἢ ἐκ τῶν κυμάτων τῶν παθῶν, τῶν διεγειρομένων πάντοτε εἰς τὰ μέλη αὐτοῦ, ἢ διὰ τὴν τροπὴν, ἥτις ἐνδέχεται νὰ συμβῇ εἰς αὐτόν πρὸς δοκιμὴν τοῦ αὐτεξουσίου αὐτοῦ, κλίνει ἡ πλάστιγξ τοῦ ζυγίου αὐτοῦ ὀλίγον εἰς τὰ ἀριστερά, καὶ ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς ἀσθενείας τοῦ σώματος, πίπτει εἰς ἓν εἶδος ἁμαρτίας, διὰ τὴν ὁποίαν λυπεῖται καὶ ἀδημονεῖ καὶ στενάζει μετὰ πόνου ψυχῆς, διὰ τὴν ταλαιπωρίαν, ἥτις συνέβη αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν.

Ἄλλη δὲ εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται, ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὕρισκται χαῦνος καὶ ἀμελῆς εἰς τὴν ἐργασίαν τῆς ἀρετῆς, καὶ ἐγκαταλιπὼν παντελῶς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, καὶ δραμὼν ὡς δούλος εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς ἡδονῆς παντός ἁμαρτήματος, δεικνύῃ ζῆλον, πῶς νὰ ἐφεύρῃ τέχνας καὶ μηχανὰς πρὸς δολόκληρον ἀπόλαυσιν τῆς ἁμαρτίας, καὶ ὑπάρχῃ ἕτοιμος, ὅπως ὡς δούλος τις, ἐκτελέσῃ ἐπιμελῶς τὸ θέλημα τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ, καὶ ἐτοιμάσῃ τὰ μέλη αὐτοῦ ὅπλα τοῦ διαδόλου, χωρὶς ποσὸς νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν μετάνοιαν, μήτε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν ἀρετὴν, μήτε νὰ παύσῃ καὶ νὰ κάμῃ τέλος τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ ὁδοῦ.

Καὶ ἄλλη εἶναι ἡ ἁμαρτία, ἥτις γίνεται ἐξ ὀλισθηματός τοῦ ἐκπεσμοῦ, ὡς ἐνδεχόμενον νὰ συμβῶσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς, ὡς λέγουσιν οἱ πατέρες, ὅτι εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς εὕρισκονται ἐκπεσμοὶ καὶ ἐναντιώσεις καὶ ἀναγκασμοὶ καὶ τὰ τούτοις ὅμοια.

Καὶ ἄλλη τέλος εἶναι ἡ πτώσις τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ δολόκληρος ἀπώλεια καὶ ἡ τελεία ἐγκατάλειψις. Ἐκ τούτων λοιπὸν γίνεται φανερόν, ὅτι ὅταν πέσῃ τις, δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ παντελῶς τὴν ἀγάπην τοῦ ἰδίου Πατρὸς· ἀλλ' ἐὰν συμβῇ νὰ πέσῃ εἰς διάφορα παραπτώματα, ἃς μὴ ἀμελῇ τὸ καλὸν καὶ κάμνῃ στάσιν τοῦ δρόμου τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ καὶ ὅταν νικᾶται καὶ πίπτῃ, πάλιν ἃς ἐγειρῇται, καὶ ἃς παρίσταται εἰς τὸν κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἀγῶνα, καὶ ἃς βάλλῃ καθ' ἐκάστην ἀρχὴν εἰς τὰ θεμέλια τῆς καταστραφείσης οἰκοδομῆς, ἔχων μέτρον τῆς ἐξόδου αὐτοῦ ἐκ τούτου τοῦ κόσμου εἰς τὸ σῶμα τὸ προφητικὸν λόγιον, νὰ μὴ χαρῇ ὁ ἐχθρὸς μου, ὅτι ἔπεσα, διότι ἐγὼ πάλιν ἐγειρόμαι, καὶ ἂν καθίσω εἰς τὸ σκότος, ὁ Κύριος θέλει λάμψει εἰς ἐμέ· καὶ ἃς μὴ ἐφύσῃ καὶ παύσῃ τὸν πόλεμον ἕως εἰς τὴν ὥραν τοῦ θανάτου, καὶ ἃς μὴ προδώσῃ ἑαυτὸν διὰ

κῆς ἀκτινοβολίας ἀνυψούμενα εἰς τὴν πυραμίδα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς λάμπουσι καὶ φωτίζουσι πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ κατευθύνσεις τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἀπτονται τοῦ γήενου καὶ τοῦ ὑπεργήενου, δεικνύουσιν ἓνα δρόμον καὶ μίαν κορυφὴν, ἐπὶ τῆς ὁποίας πυργοῦται λαμπρὰ ἡ πόλις τῆς ἁγνῆς Ἱερουσαλὴμ, ὡς ἡ μόνιμος καὶ αἰωνία πατρίς τοῦ πνευματικοῦ καὶ τὰ ἄνω φρονούντος ἁνθρώπου· τὰ αἰτήματα ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ, ἑπτὰ ὄντα, συνιστῶσι ἑπτὰ βαθμίδας καὶ φέρουσι πρὸ τῶν μεγάλων πυλῶν τῆς ἁγνῆς Ἱερουσαλὴμ, ὧν αἱ κλεῖδες εὕρισκονται εἰς χεῖρας τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως, παρ' ἧς καὶ μόνως παραλαμβάνονται.

Ἐπτά εἶναι τὰ αἰτήματα ἐν τῇ Κυριακῇ προσευχῇ· ἑπτὰ εἶναι καὶ αἱ πηγαὶ τῆς Χάριτος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αἵτινες εἶναι τὰ ἑπτὰ Μυστήρια, ἐν οἷς καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως.

Ὁ χαρακτήρ τῆς εὐσεβοῦς ζωῆς γνωρίζεται παρ' ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ ἐκ τῶν ἐκδηλουμένων ἀπαιτήσεων τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. Ἡ πρώτη ἀπαιτήσις εἶναι ἡ προσευχή, ἡ ἐπικοινωνία μετὰ τοῦ Οὐρανίου Πατρὸς. Τοῦ δὲ ἁμαρτωλοῦ, τοῦ οὐχὶ εἰς πῶρῳσιν καταγνήσαντος, γνωρίζεται ἐκ τῶν αὐτῶν ὡς ἁγνὴ ἀπαιτήσεων τῆς ψυχῆς ὧν ἡ πρώτη εἶναι ἡ μετάνοια. Ἐν τῇ καθολικότητι δὲ τοῦ φαινόμενου κοινὸν γνώρισμα εἶναι τὸ γγῶθι σαυτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τοῦ εὐσεβοῦς καὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἡ ἐν προσευχῇ αὐτοσυγκέντρωσις καὶ βαθεῖα αὐτοέρευνα, ἡ μετὰ συντριβῆς τῆς καρδίας εἰλικρινὴς μετάνοια. Ἡ Ἱ. Ἐξομολογήσις εἶναι ἡ ἀποδείξις τῆς ἀληθείας.

τῆς ἡμέρας τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, ἐν ὅσῳ ὑπάρχει εἰς αὐτὸν πνοή· ἀλλὰ καὶ καθημέραν συντριβὴ τὸ σκάφος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, καὶ πιγνῶσι τὰ ἐμπορεύματα τῶν ἀρετῶν αὐτοῦ, ὥς μὴ παύσῃ περιποιούμενος αὐτό, καὶ φροντίζων, καὶ δανειζόμενος ἐνταυτῇ, καὶ μεταβαίνων εἰς ἄλλα πλοῖα, καὶ ταξιδεύων διὰ τῆς ἐλπίδος, ἕως οὗτο ὁ Κύριος ἴδῃ τὸν ἀγῶνα αὐτοῦ, καὶ σπλαγχνιζόμενος τὸν συντριμμένον αὐτοῦ ἐξαποστείλῃ εἰς αὐτὸν τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ δώσῃ εἰς αὐτὸν δυνατὰς κινήσεις, ἵνα ὑπομείνῃ τὰ καυστικά βέλη τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ὅταν οὕτω λάβῃ παρὰ Θεοῦ σοφίαν, τότε αὐτὸς ὑπάρχει σοφὸς ἄρρωστος, ὅστις δὲν ἀπέκοψε τὴν ἐλπίδα αὐτοῦ. Κάλλιον εἶναι νὰ κατακριθῶμεν διὰ μερικά πράγματα, καὶ ὅχι διὰ τὴν παραίτησιν ὅλων, διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἀθῶός Μαρτινιανὸς παραθαρρύνει καὶ νοουθετεῖ ἡμᾶς, ἵνα μὴ ραθυμῶμεν καὶ δειλιάσωμεν εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀγώνων, καὶ εἰς τοὺς διαφόρους τρόπους τοῦ πολέμου, καὶ εἰς τὴν συνέχειαν τῆς ὁδοῦ τῆς ἀρετῆς, καὶ μὴ στραφῶμεν εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ παραδώσωμεν εἰς τὸν ἐχθρὸν τὴν καθ' ἡμῶν νίκην δι' ἐνὸς αἰσχροῦ ἔργου· διότι οὕτος ὁ μακάριος γέρον ὡς φιλόστοργος πατήρ μετὰ εὐταξίας λέγει ταῦτα οὕτω.

Τέκνα, ἐὰν ὑπάρχητε ἀληθινοὶ ἀγωνισταί, καταγιγόμενοι εἰς τὴν ἀρετὴν, καὶ ἐπιμελήσθε τὴν σωτηρίαν τῆς ὑμετέρας ψυχῆς, θελήσατε νὰ παραστήσητε τὸν νοῦν ἡμῶν καθαρὸν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐργασθήτε τὴν πρᾶξιν ἐκείνην, ἥτις ὑπάρχει εὐάρεστος εἰς αὐτόν, διότι πρέπει ἐξάπαντος ν' ἀναλάβητε διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ πάντα πόλεμον, διαχειρόμενον ὑπὸ τῶν παθῶν τῆς φύσεως, καὶ ἐκ τῆς ἀντιστάσεως τοῦ κόσμου τούτου, καὶ ἐκ τῶν συνεχῶν κακῶν τῶν δαιμόνων, καὶ ἐκ τῶν μηχανημάτων. Μὴ φοβηθῆτε τὸ συνεχές καὶ ἐπιμόνον καὶ σφοδρὸν τοῦ πολέμου, μηδὲ διστάσητε διὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἀγῶνος· μὴ ἀποκάμνητε τρομάζοντες ἐκ τῶν στρατευμάτων τοῦ ἐχθροῦ, μηδὲ πέσητε εἰς τὸν λάκκον τῆς ἀπελπισίας. Ἐὰν δὲ τυχὸν συμβῇ νὰ σκοντάψητε πρὸς καιρὸν καὶ ν' ἁμαρτήσητε, καὶ πάθῃτε τι, εἰς τοῦτον τὸν μέγαν πόλεμον, καὶ κατὰ πρόσωπον ἐὰν κτυπηθῆτε καὶ πληγωθῆτε, ὥς μὴ ἐμποδίσῃ ποσὺς τοῦτο τὸν καλὸν ὑμῶν σκοπὸν, μᾶλλον δὲ ἐπιμείνατε εἰς ταύτην τὴν καλὴν ἐργασίαν, τὴν ὅποιαν προετιμήσατε, καὶ ἀποκτήσατε τοῦτο τὸ ἐπιθυμητὸν καὶ ἐπαινετὸν ἔργον, λέγω δέ, τὸ νὰ φανῇτε εἰς τοῦτον τὸν πόλεμον σταθεροί, καὶ ἀμετακίνητοι καὶ δεσπομένοι διὰ τοῦ αἵματος τῶν πληγῶν ὑμῶν, καὶ μὴ παύσητε παντελῶς τὴν μετὰ τῶν ἀντιδίκων ὑμῶν δαιμόνων παλαίστραν.

Αὗται εἶναι αἱ συμβουλαι τοῦ μεγάλου γέροντος Μαρτινιανοῦ, κατὰ τὰς ὁποίας δὲν πρέπει ὑμεῖς νὰ χαυνώνησθε καὶ νὰ ἀμελήτε. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν μοναχὸν ἐκεῖνον, ὅστις φαίνεται ψεύστης εἰς τὰς ὑποσχέσεις αὐτοῦ, καὶ πατῶν τὴν ἰδίαν αὐτοῦ συνέεισιν, ἀπλώνει καὶ δίδει τὴν χεῖρα αὐτοῦ εἰς τὸν διάβολον, ὅστις ὑπερηφάνως θέλει ἐπέλθει κατ' αὐτοῦ διὰ τινος μικροῦ ἢ μεγάλου ἁμαρτήματος, ὥστε νὰ μὴ δύναται πλέον νὰ σταθῇ κατὰ πρόσωπον τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐκ τοῦ διερρηγμένου μέρους τῆς ψυχῆς· καὶ μὲ ποῖον πρόσωπον ὅρα γε θέλει ἀπαντήσῃ τὸν κριτὴν, ὅταν οἱ φίλοι καὶ οἱ συνάδελφοι αὐτοῦ κεκαθαρμένοι ἀπαντήσωσιν ἀλλήλους, ἐκ τῶν ὁποίων ἀπεχωρίσθη καὶ περιεπάτησε τὸν δρόμον τῆς ἀπωλείας, καὶ ἐξέπεσαν

ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν Θεὸν παρρησίας τῶν ἁγίων, καὶ ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἥτις ἀνέρχεται ἀπὸ καθαρὰν καρδίαν, καὶ ὀφούται εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ διαπερᾷ τὰς ἀγγελικάς τάξεις, χωρὶς νὰ ἐμποδίζηται, καὶ ἐπιτυγχάνει τῆς αἰτήσεως αὐτῆς, καὶ ἐπιστρέφει πάλιν μετὰ χάρας πρὸς τὸ ἐκπέμψαν αὐτὴν στόμα; τὸ δὲ φοβερότερον εἶναι, ὅτι καθὼς αὐτὸς ἐνταῦθα ἀπεχώρισεν αὐτὸν ἀπὸ τοὺς ἐναρέτους αὐτοῦ ἀδελφούς, οὕτω θέλει ἀποχωρίσει αὐτὸν ὁ Χριστὸς ἀπ' αὐτοὺς ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἡ φωτεινὴ νεφέλη φέροι ἐπ' αὐτῆς τὰ λελαμπρυσμένα αὐτῶν σῶματα, καὶ εἰσάγει αὐτὰ εἰς τὰς οὐρανίους θύρας· διὰ τοῦτο οἱ ἀσεβεῖς δὲν θέλουσιν ἀναστηθῇ εἰς τὴν κρίσιν· διότι ἀπ' ἐντεῦθεν αἱ πράξεις αὐτῶν κατεκρίθησαν· οὐδὲ οἱ ἁμαρτωλοὶ θέλουσιν εὐρεθῇ εἰς τὴν βουλὴν τῶν δικαίων ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

**Ὁ ἐκκλησιασμός εἶναι ὑπακοὴ καὶ πειθαρχία
«Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν αὐτῶν».**

(Ἑβρ. 10, 25)

Οἱ χριστιανοὶ αποτελοῦμε τὸν στρατὸ τοῦ Κυρίου. Ἀνέκαμε στὴν ἱερὴ παράταξι τῆς ἁγίας μας Θρησκείας. Στὸ βάπτισμά μας ὁμολογήσαμε τὸν Χριστὸν ἀρχηγό μας καὶ «συνετάχθημεν αὐτῷ».

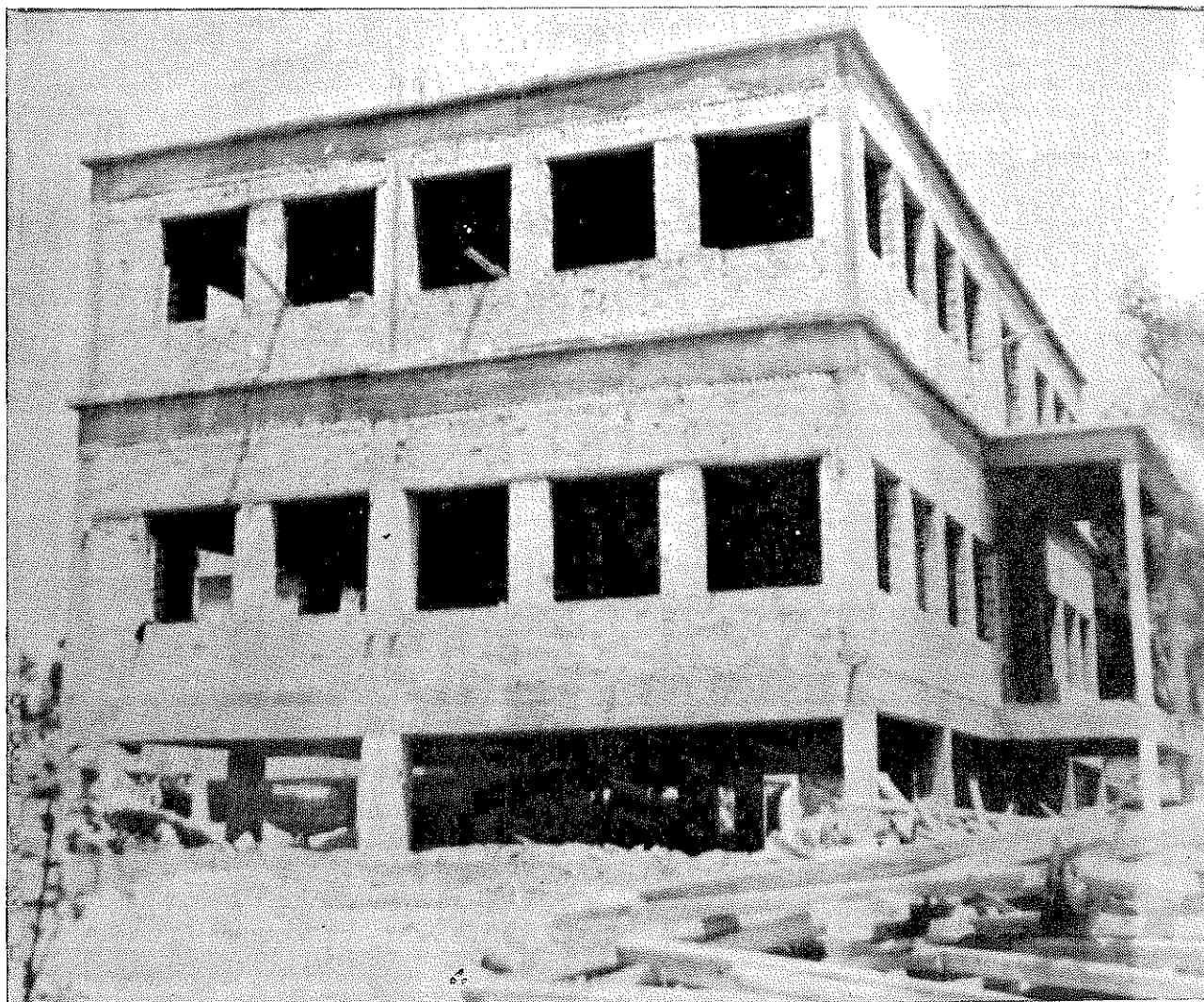
Πῶς θὰ προδώσωμε τὸν ἀρχηγό μας καὶ θὰ λιποτακτήσωμε ἀπὸ τὸ ἅγιο στρατόπεδο τῆς πίστεώς μας; Ὁ καλὸς στρατιώτης πειθαρχεῖ, ὑπακούει, ἐκτελεῖ ἐντολές, πολεμᾷ καὶ θυσιάζεται. Ὁ σκοπὸς μας εἶναι ἱερός. Πρέπει νὰ νικήσωμε τὴν ἁμαρτίαν, τὸν διάβολον, τὴν κακία τοῦ κόσμου, νὰ τελειοποιηθῶμε νὰ γίνωμε ἅγιοι, νὰ σώσωμε ψυχὰς καὶ νὰ σωθῶμε.

Ὅταν ἀπομακρυνθῶμε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κοινὴ λατρεία, θὰ χάσωμε τὴν πίστι μας, τὴν ἀρετὴν, τὴν σωτηρίαν μας.

Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ εἴμεθα πραγματικοὶ χριστιανοί, ὅταν ὁ Κύριος θέλῃ νὰ τὸν λατρεύωμε, καὶ ἡμεῖς ἀδιαφοροῦμε, μᾶς καλεῖ στὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡμεῖς προτιμοῦμε ἐπιπόλαια καὶ ἁμαρτωλὰ πράγματα; Πόσο θλιβερό εἶναι τὸ φαινόμενο, ὅταν ἀνοίγῃ ἡ Ἐκκλησία, ἀκούεται ἡ ψαλμωδία, κηρύσσεται τὸ Εὐαγγέλιον, τελοῦνται τὰ Ἅγια Μυστήρια, θυσιάζεται ὁ Χριστός, γιὰ τὴν σωτηρίαν μας καὶ ὅμως τὴν ἴδια ὥρα βλέπεις χριστιανούς ποὺ πίνουν, γελοῦν, ἀστεيهύονται, αἰσχρολογοῦν, κάθονται στὸ καφενεῖο καὶ στὴν ταβέρνα, στὴν πλατεῖα τοῦ χωριοῦ κι' ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, χωρὶς κανένα θρησκευτικὸ ἐνδιαφέρον, χωρὶς χριστιανικὴ συναίσθησι. Υπάρχουν καὶ ἄλλοι ψευτοχριστιανοί, ποὺ κοιμῶνται, ὅταν ἡ Ἐκκλησία λειτουργεῖ καὶ ὅτερα ἀπὸ ξενύχτια ἁμαρτωλὰ ἀναπαύονται, τὴν ὥρα ποὺ ὁ λειτουργὸς φωνάζει «ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας».

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι ἀνάρτες κατὰ τοῦ Θεοῦ, ἐπαναστάτες κατὰ τοῦ θελήματός Του.

Ὅταν ὅμως ὁ χριστιανὸς ἐκκλησιάζεται, ἔμαθε νὰ πειθαρχῇ καὶ θὰ τὸν βοηθήσῃ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου νὰ ἀναδειχθῇ καλὸς καὶ τέλειος. Ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός φανερώνει πίστι, πειθαρχία, εὐλάβεια, ποὺ εἶναι τὸ σταθερὸ μονοπάτι γιὰ τὴν ἠθικὴν τελειοποίησιν καὶ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου.

ΤΟ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Με τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Παναγίας ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως τὸ οἰκοτροφεῖον μας ἔλαβε σάρκα καὶ ὀστέα. Τὸ ἴδρυμα τῆς περὶ τὸν πλησίον ἀγάπης, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εὗρουν τὴν θαλπωρὴν τὰ ἄπορα παιδιὰ πού θέλουν νὰ σπουδάσουν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐτοιμάζεται. Τὸ δίλεπτον τῆς χήρας καὶ τῶν πτωχῶν συνανθρώπων μας ἅτινα προσεφέρθησαν εἰς τὸν δίσκον καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα μας μέσφ τῶν εὐγενῶν κληρικῶν μας ὁλοποιηθέντα ἀπετέλεσαν τὸν ναὸν τῆς ἀγάπης. — Τὸ ὄνειρον ἔγινε πραγματικότης. «Δόξα καὶ τιμὴ παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν». Μία μικρὴ ἀκόμη προσπάθεια δλων μας καὶ τελειώνει τὸ ἔργον. Ὅλοι, ὅταν τὸ ἐπισκεφθῆτε θὰ εὐφρανθῆτε, ὡς ἔργον ἰδικόν σας. Προσφέρετε μηνιαίως, ὅτι δύναται ἕκαστος διὰ νὰ ἐξοφλῶμεν τὰ γραμμάτια. Αἱ εἰσφοραὶ ὅλαι θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν ἐφημερίδα μας. Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔργου θὰ ἐπαναληφθοῦν τὰ ὀνόματα ἐκείνων, οἵτινες συνολικῶς ἀπ' ἀρχῆς ἔδωσαν ἀπὸ 1.000 δραχμὰς καὶ ἄνω. Καὶ ἀναλόγως τῶν καταθέσεων των θὰ γραφοῦν εἰς στήλην τιμητικὴν, ὡς Μεγάλοι ἢ μικροὶ εὐεργεταὶ καὶ ὡς δωρηταί. Αἱ ἐπιταγαὶ ἀπευθυνόμεναι: Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν, Κανίγγος 32 Ἀθῆναι 147 νὰ ἀναφέρουν γραπτῶς, ὅτι τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα προσορίζονται διὰ τὸ Οἰκοτροφεῖον. Τὸ ὄνομα τοῦ ἀποστολέως νὰ εἶναι καθαρογραμμένον.

Οἰκοδομητικὴ στήλη**Περὶ ἐξομολογήσεως**

1ον) Ἡ ἐξομολόγησις πρέπει νὰ εἶναι: α) θεληματική, β) κατανυκτική, γ) κατηγορηματική, δ) εὐθεΐα, ε) χωρὶς ἐντροπὴν, στ) ἀποκαλυπτική τῶν πράξεων. Αὗται, ἐὰν δὲν φανερωθῶσιν ἐδῶ ἐνώπιον τοῦ Πνευματικοῦ Πατρός, θὰ ἀποκαλυφθῶσιν ἀναγκαίως ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Χριστοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐσχάτῃ τῆς κρίσεως. ζ) Λεπτομερὴς καὶ ὑπερακριδής, διότι, ἂν ἴσως καὶ μείνῃ μία μόνη ἁμαρτία ἀνεξομολόγητος, μένουσιν ἀσυγχώρητοι καὶ αἱ λοιπαί, η) ἀποφασιστική.

2ον) Πρέπει νὰ δέχεται μετὰ χαρᾶς τὸν Κανόνα ὁ ἁμαρτωλός.

α) Τὴ εἶναι ἱκανοποίησις: Αὕτη εἶναι μία ἐμπρακτος τελείωσις τοῦ Κανόνος, ὅπου δώσῃ ὁ Πνευματικός.

β) Παραδείγματα ἀνθρώπων ποὺ ἐκανονίσθησαν διὰ τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Μωϋσέως ἐξεβλήθη ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολὴν καὶ

οὕτως ἐκαθαρίσθη ἀπὸ τὴν λέπραν (Αριθμ. ΙΒ'). Ὁ ἐν Κορίνθῳ πορνεύσας παραδόθη εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα σωθῇ τὸ πνεῦμα τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ (Α' Κορινθ. Ε'). Ὁ Δαβὶδ ἐξεδιώχθη ἐκ τοῦ βασιλείου ἀπὸ τὸν ἴδιον υἱὸν Ἀβσαλὼμ, δι' ἱκανοποίησιν τῶν ἁμαρτιῶν του (Β' Βασιλ. ΙΕ'). Ὁ Μέγας Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς, ἔκαμε μίαν ἱκανοποίησιν εἰς τὰ Μεδιόλανα, καθὼς διωρίσθη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Ἀμβροσίου. Ὁ βασιλεὺς Ρωμανός, ὁ γέρων καὶ Λεκαπηνός, διὰ τοὺς ἔρκους ὅπου παρέβη, μετανοήσας ἐγίνε μοναχός. Ὅταν δὲ ἔμειλε νὰ φάγῃ φομὴ, εἶχεν ἐν παιδίον, ὅπου τοῦ ἐκτύπη τοὺς πόδας με φραγγέλιον πρὸς ἱκανοποίησιν καὶ τοῦ ἔλεγεν. «εἰσελθε κακομύναχς, εἰς τὴν τράπεζαν (Δοσ. Βίβλ. ζ' σελ. 743).

γ) Φυλακὴ τῶν κανόνων. Ἡ παιδείυσις εἶναι ἡ μήτηρ τῆς σωτηρίας (Χρυσ. ὁμ. ΙΔ' τῆς Β' Κορινθ.).

δ) Πρέπει νὰ λάβῃ τὸν κανόνα τοῦ ὁ ἁμαρτωλὸς ἢ ἐδῶ προσκαίρως ἢ ἐκεῖ αἰωνίως.

Ὁ τακτικὸς ἐκκλησιασμός εἶναι ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ**“ΜΝΗΣΘΗΤΙ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΤΩΝ ΣΑΒΒΑΤΩΝ ΑΓΙΑΖΕΙΝ ΑΥΤΗΝ,,**

(Ἐξόδου 20, 8).

Ἡ τρίτη ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ διδάσκει τοὺς ἀνθρώπους νὰ προσέρχωνται σὲ κοινὴ λατρεία, μία ὁρισμένη ἡμέρα καὶ νὰ τὴν ἀγιαζοῦν μετὰ τὴν προσευχὴ καὶ μετὰ καλὰ ἔσχα.

Ὁ Κύριος ἐτήρει τὴν ἐντολὴ αὐτή, καὶ κάθε Σάββατο, ποὺ ἦταν τότε ἡμέρα προσευχῆς καὶ λατρείας, ἐπήγγαινε στὸν Ναὸ καὶ στὶς Συναγωγὰς καὶ παρηκολούθει τὴ λατρεία καὶ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ νόμου, ἔθαιματοῦργε καὶ ἐδίδασκε τὴ θρησκεία τῆς ἀγάπης.

Οἱ Ἀπόστολοι συνήθιζαν τοὺς χριστιανούς σὲ κοινὴ λατρεία, προσήρχοντο ὅλοι μαζί, ἤκουαν τὴ διδασκαλίαν, μετεῖχαν στὴν τέλεσι τοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας καὶ ἐκοινωνοῦσαν.

Στοὺς πρώτους αἰῶνες τοῦ Χριστιανισμοῦ, οἱ πιστοὶ ἐπήγγαιναν στοὺς τάφους τῶν Μαρτύρων καὶ μάλιστα μέσα στὶς κατακόμβες καὶ προσήρχοντο. Ἐκεῖ πολλὰς φορές στὴν προσευχὴ καὶ στὴ λατρεία, ἀκούει καὶ ἀπάνω στὸ ἅγιο θυσιαστήριον, πολλοὶ εὐρῆκαν μαρτυρικὸ θάνατο ἀπὸ τοὺς διώκτες Ρωμαίους. Ἀργότερα ἤμποροῦσαν ἐλευθερὰ νὰ λατρεύουν τὸν Κύριον, καὶ τότε στοὺς μεγαλοπρεπεῖς ναοὺς, συνέρρεεν ὁ λαὸς καὶ παρηκολούθει τὶς λαμπρὰς ἀκολουθίες καὶ ἱερὰς

τελετὰς καὶ ἐθέλγτο ἀπὸ τὰ ὑπέροχα κηρύγματα τῶν διδασκάλων τῆς πίστεως.

Γιὰ ὅσους παραμελοῦσαν τὸ καθήκον τοῦ ἐκκλησιασμοῦ ἤκουοντο πύρινοι οἱ ἔλεγχοι τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἀκούει καὶ Κανόνες τῶν Ἁγίων Συνόδων τονίζουν τὸ καθήκον αὐτὸ καὶ τιμωροῦν με ἀφορισμὸ τοὺς Χριστιανούς, οἱ ὅποιοι ἐπὶ τοεῖς συνεχεῖς Κυριακὰς δὲν ἐπήγγαιναν στὴν Ἐκκλησίαν, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ σοβαρὴ καὶ δικαιολογημένη αἰτία.

Σὲ παλαιότερα χρόνια, σὰν ἤθελαν νὰ μιλήσουν γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ποὺ ἀδιαφορεῖ καὶ ἀμελεῖ τὰ θρησκευτικὰ τοῦ καθήκοντα, τὸν ἔλεγαν περιφρονητικὰ «ἀλειτούργητον» καὶ ἡ παραλείψις τοῦ ἐκκλησιασμοῦ ἐθεωρεῖτο θανάσιμ ἁμάρτημα.

Ἡ ἀπουσία μας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν κοινὴν προσευχὴν καὶ ἂν δὲν εἶναι θανάσιμ ἁμάρτημα, ὅμως ἐδηγεῖ στὴν πνευματικὴ ἀδιαφορία, στὴν κατάπτωσι τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, στὴν ἀπονέκρωσι τῆς πίστεως, στὴν ἀποξένωσι ἀπὸ τὸ θεῖον θέλημα καὶ ἀσυναίσθητα σύρει τὸν ἄνθρωπο στὴν ἀπιστίαν, στὴν ὀλιστικὴ καὶ ἁμαρτωλὴ ζωὴ ἢ ὅποια ἐτοιμάζει μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὸν αἰώνιο θάνατο τῆς ψυχῆς.

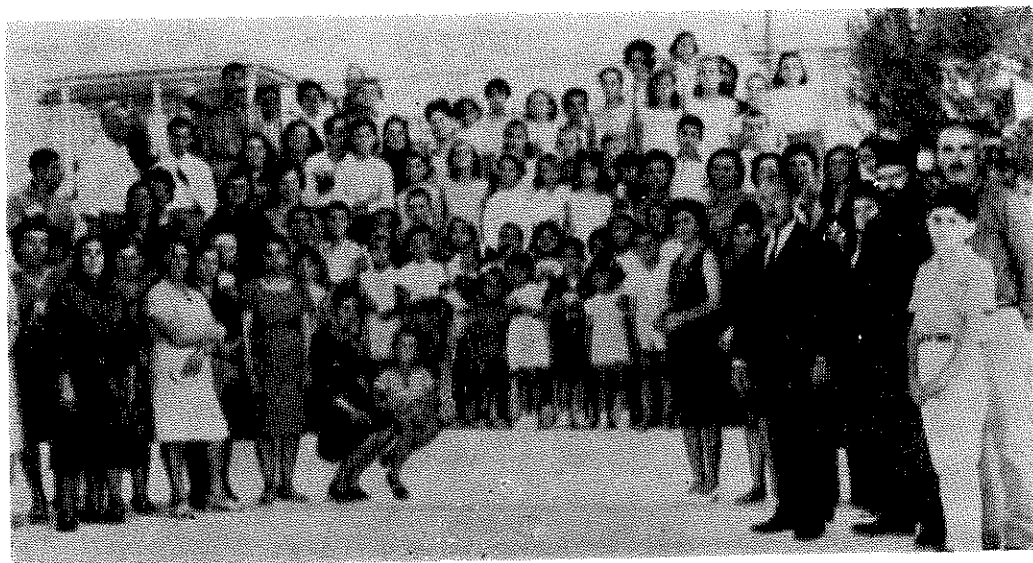
ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Νέοι!

Ἀποφεύγετε τὴν ὀργὴν καὶ τὰς ἐριδίας. Ἐχετε συμπάθειαν καὶ ἀγάπην πρὸς τοὺς δυστυχεῖς καὶ τοὺς πάσχοντας. Ὡ! πόσῃν χάριν ἔχει ὁ νέος, ὅστις συμπαθεῖ τὴν δυστυχίαν καὶ πόσον ἀξιέραστος φαίνεται εὐσπλαχνιζόμενος, ὅταν βοηθῇ τὸν πάσχοντα! Ὡ πόσον εὐγενὴς καὶ οὐρανόφρων εἶναι ὁ νέος, ὅταν βοηθῇ λόγῳ καὶ ἔργῳ, τοὺς ἀτυχεῖς καὶ τοὺς εἰς παντοίας σωματικὰς καὶ ψυχικὰς θλίψεις εὐρισκομένους ἀδελφούς του! Διότι διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς ὁ νέος ἔχει τὴν

μοῦς προγόνους καὶ μὴ περιφρονῇτε τοὺς ἄλλους καὶ τοὺς πτωχοὺς. Ὅλοι εἰσθε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Τίς γνωρίζει ἂν τὸ τέκνον τοῦ ἐργάτου δὲν ἀποβῇ σπουδαῖος ἐπιστήμων ἢ ἄρχων; Πόσοι ἐκ μικρῶν οἰκογενειῶν, δὲν κατέλαβον θέσιν σπουδαίαν; Πόσοι γίγαντες τῆς ἐπιστήμης ἢ ἄρχοντες λαῶν δὲν ἐγένοντο ἀπὸ μικρῶν κοινωνικῶν τάξεων;

Ἐχετε, ὦ φίλοι, τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν καὶ ἀριστοκρατίαν. Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν εἶναι ἢ ἐκ σαρκὸς καὶ αἵματος οὐτε ἐκ παλαιῶν περγαμηνῶν καὶ θέσεων καὶ παρασῆμων, ἀλλ' «ἦν εὐσέβεια χαρακτηρίζει, ὡς λέγει ὁ Ναξιανζηνός, καὶ τρόπος καὶ ἡ πρὸς τὸ πρῶ-

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς λήξεως τῶν Μαθημάτων τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ Σπατῶν, Ἀττικῆς.

ἀληθῆ εὐγένειαν, διότι ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν εἶναι μόνον ἡ ἐξωτερικὴ πρὸς τοὺς ἄλλους ὥραία συμπεριφορά. Εἶναι πρώτιστα χαρακτήρ καὶ ἀρετὴ. Τὴν ὀφελὸν εὐγενεῖς ὁμιλίας, αἱ ὑποκλίσεις καὶ ἀσπασμοὶ τῶν χειρῶν, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς; Ὁ ἀληθῶς εὐγενὴς τὴν ψυχὴν φέρεται πρὸς τοὺς ἄλλους ἐπιχαρίτως καὶ προσέχει νὰ μὴ στενοχωρήσῃ ἢ δυσχεραίσῃ τινὰ διὰ λόγου, ἥμισυ εὐπρεποῦς «εὐχάριστοι γίνεσθε... ὁ λόγος ἡμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ὡς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς» (Κολοσ. Γ' 16—Δ' 6). Ὁμοιάζει πρὸς τὴν γλυκεῖαν αὖραν, ἣτις θωπεύει καὶ εὐχαριστεῖ ἢ πρὸς ἥσυχον καὶ σιγαλόρρουν ποταμόν, ὅστις ἥρεμα κυλῖει τὰ νάματά του καὶ φέρει τὴν εὐφορίαν πανταχοῦ, ὅπου διέρχεται.

Μὴ καυχᾶσθε διὰ τοὺς τυχόν πλουσίους ἢ ἐπιστή-

τον ἀγαθὸν ἄνοδος, ὅθεν γεγονότα (Λόγ. ΚΣΤ'). Ἡ καύχησις ἐπὶ παρακαθία εἶναι ματαία, κούφη, ἀνωφελὴς. Οἱ Φαρισαῖοι ἐκαυχῶντο ἐπὶ προγονικῇ δόξῃ, ὡς ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ, ἀλλ' ὁ Προφῆτης καὶ Βαπτιστὴς Ἰωάννης κατέκρινε ταύτην αὐστηρῶς. «Μὴ δόξητε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς πατέρα ἔχομεν τὸν Ἀβραάμ» (Ματθ. Γ' 8). Καλὴ ἡ δόξα τῶν προγόνων, ὅταν αὕτη γίνεται αἰτία δράσεως ἠθικῆς καὶ μιμήσεως τῶν ἀρετῶν τῶν εἰς τοὺς ἀπογόνους. Ἡ καύχησίς σου, ὦ κενὴ νέε, ἄνευ τῶν ἀγαθῶν ἔργων εἶναι κενή. Παρατήρησον τὸν στάχυν. Ὑψώνει τὴν κεφαλὴν του ἐντὸς τοῦ δὲν ἔχει τίποτε. Ἡ ὑπερηφάνεια εἶναι ὡς ὁ ἀνεμὸς. Ἐχει τι ὁ νοῦς; τὸ σκορπίζει. Ἐχει τι τὸ ἥθος; τὸ ἐξαφανίζει καὶ μένει μόνον ἡ γύμνωσις.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΗΣ ΜΟΝΑΣΤΙΚΗΣ ΒΙΟΤΗΣ

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

(Μέρος 31ον)

Ὁ κατὰ Θεὸν ζῶν Μοναχὸς ἀποτελεῖ προσωπι-
κότῃρα, ἣτις πρέπει νὰ διαφέρει τῶν ἄλλων ἀνθρώ-
πων καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν χριστιανικῶς ζώντων λαϊ-
κῶν. Καὶ ἡ διαφορά αὕτη δὲν πρέπει νὰ εἶναι μόνον
ἐσωτερικὴ, βαθύτη, ψυχικὴ, ἀλλὰ καὶ ἐξωτερικὴ.

Ὁ Μοναχὸς δίδει φρικτοὺς ἔρκους καὶ ὑποσχέ-
σεις ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων δι' ἀγγελικὴν πολι-
τείαν καὶ ὅσιν βιοτήν. Εἶναι λοιπὸν δυνατόν καὶ συμ-
βεῖναι τοῦτο πρὸς ἐξωτερικὴν ἐλλείψιν ἀξιοπρε-
πείας, κινήσεις ἀτάκτους, βάδισμα ἀπρόσεκτον, ὀφθαλ-
μοὺς περιεργαζομένους τὰ μὴ πρόποντα καὶ ἐμφάνισιν
ἀνοίκειον καὶ μὴ προσαρμοσμένην πρὸς τὰς ἀρχὰς τοῦ
Μοναχικοῦ ιδεώδους;

Βεβαίως «τὸ ράσο δὲν κάνει τὸν καλόγηρο» κα-
τὰ τὴν λαϊκὴν ἔκφρασιν, πλὴν ἔμως καὶ ἄνευ ράσου
Μοναχὸς δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάν-
νης τῆς Κλίμακος.

Ὁ Μοναχὸς πρέπει νὰ ἐμπνέῃ, νὰ φωτίζῃ, νὰ κα-
θοδηγῇ καὶ νὰ διδάσκῃ οὐχὶ μόνον διὰ τῆς ἐσωτερικῆς
πνευματικῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν λόγων καὶ τῆς
ἐξωτερικῆς κοσμιότητος τῶν τρόπων, εὐγενείας, καλω-
σύνης καὶ ἐν παντὶ ἀξιοπρεποῦς ἐμφανίσεως καὶ συμ-
περιφορᾶς.

Ποσάνκις ἀνθρώποι μακρὰν τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς
ὠφελήθησαν ψυχικῶς καὶ συνεκλονίσθησαν ἐκ τῆς ἐ-
ξωτερικῆς ἐμφανίσεως καὶ θεωρίας πνευματικῶν ἀτό-
μων καὶ δὴ Μοναχῶν; πόσοι καὶ πόσοι Μοναχοὶ καὶ
Μοναχαὶ ἐστάθησαν πρότυπα φωτεινὰ ἄξια πρὸς μίμη-
σιν διὰ τοὺς πλησιάζοντας αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀ-
κούοντας περὶ αὐτῶν; πολλάνκις ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ ἀγιότης
ἀντικατοπτρίζονται ἐν τῇ προσώπῳ καὶ ἐμμοῦν εὐγ-
λωττότερον τῶν ρητορικῶν κηρυγμάτων καὶ ἐντέχνων
λόγων.

Ἄρα ἡ ἔσω εἶναι ἀδιασπᾶστος συνηνωμένη μετὰ
τῆς ἔξω πνευματικότητος, διότι ὁ καθὼς πνευματικὸς
ἄνθρωπος εἶναι εἰς ὅλα πνευματικὸς καὶ εἰς τοὺς λόγους
καὶ εἰς τοὺς τρόπους τοῦ φέρεσθαι καὶ εἰς τὴν ἐμφάνι-
σιν ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν κίνησιν του.

Ἄς προσπαθοῦν, ὅθεν, πάντες οἱ ὁσιακῶς ζῶν-
τες Μοναχοὶ καὶ διὰ τῆς ἐξωτερικῆς τῶν πνευματικό-
τητος νὰ ὠφελοῦν τοὺς πλησιάζοντας αὐτοὺς διὰ τὰ
πραγματοποιήται ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον ὁ Μέγας Πατὴρ
τῆς Ἐκκλησίας εἶπεν:

«Φῶς μὲν Μοναχοῖς ἄγγελοι· Μοναχοὶ δὲ κοσμι-
κοί».

ΩΦΕΛΙΜΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

1. Ἐν μόνον ἐνδιαφέρον πρέπει νὰ ἔχωμεν εἰς αὐ-
τὸν τὸν κόσμον, τὴν σωτηρίαν μας «ἐνὸς δὲ ἔστι χρεία»
(Λουκ. ι' 42). Κανείς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σωθῇ παρὰ
μόνον ἐν τῷ Ἰ. Χριστῷ καὶ διὰ τοῦ Ἰ. Χριστοῦ. «Οὐκ
ἔστι ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία» (Πραξ. δ' 12) Πί-
στις εἰς τοὺς λόγους Του, ὑπακοὴ εἰς τὰς ἐντολὰς Του,
μύμησις τῶν ἀρετῶν Του, ὁδὸς ἡ ζωὴ τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς αὐτῶν δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ διὰ τὸν Χριστιανόν.
«Ὅλα τὰ ἄλλα εἶναι ματαιότης» καὶ εἶδον, εἶπεν
ὁ Σοφός, «ὅτι οὐδεμία «περίσσεια τῇ ἀνθρώπῳ ἐν παντὶ
μόχθῳ αὐτοῦ, ὡς μόχθῳ ὑπὸ τὸν ἥλιον» (Ἐκκλ. α' 3).

Πλούτη, ἡδοναὶ καὶ μεγαλεῖα, τί μένει ἐξ ὧν
αὐτῶν, ὅταν τὸ σῶμα εἰς τὸν τάφον ρίπτεται, ἡ δὲ ψυ-
χὴ ἀναχωρῇ εἰς τὴν αἰωνιότητα; Σκεφθῆτε αὐτὸ ἀπὸ
σήμερον, ἀπὸ αὐτῆν ἀκόμη τὴν στιγμὴν, διότι ἴσως
αὔριον νὰ μὴ ὑπάρχῃ πλέον χρόνος διαθέσιμος. Ἔρ-
γασθητε ἐφ' ὅσον λάμπει ἡ ἡμέρα· σπεύσατε νὰ συνα-
θροίσετε θησαυρόν, ὁ ὁποῖος δὲν παλαιούται (Ματθ.
ς' 20) «ἔρχεται νύξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι»
(Ἰωαν. θ' 4). Στεῖραι ἐπιθυμίαι καὶ συγκινήσεις δὲν

σώζουσιν. Ἔργα θέλει ὁ Θεός. Μιμηθῆτε, λοιπόν, τὸν
Ἰ. Χριστόν, ἂν θέλετε νὰ ζήσετε μετὰ τοῦ Ἰησοῦ
αἰωνίως.

2. Ἡ ἀλαζονεία κατέστρεψε τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ
ταπεινότης τὸν ἀνορθώνει καὶ τὸν ἀποκαθιστᾷ εἰς τὴν
χάριν τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔγκειται
εἰς τὸ τί γνωρίζει, ἀλλ' εἰς τὸ τί κάμνει. Ἡ ἐπιστή-
μη του, χωρὶς ἔργα, δὲν θά τὸν δικαιώσῃ καθόλου ἐ-
νώπιον τοῦ φοβεροῦ θήματος, ἀλλὰ τὸναντίον θά ἐπι-
βαρύνῃ τὴν περὶ αὐτοῦ κρίσιν. Ὅχι διότι ἡ ἐπιστή-
μη δὲν ἔχει τὰ πλεονεκτήματά της, ἀφοῦ προέρχεται
παρὰ Θεοῦ, ἀλλὰ διότι κρύπτει μεγάλην παγίδα καὶ
μέγαν πειρασμόν. «Φυσιολογία ἡ γνώσις» λέγει ὁ Ἀπό-
στολος (Α' Κορ. η' 1), τρέφει τὴν ματαιότητα, ποὺ
εἶναι ἐγκληματικὴ καὶ ταυτοχρόνως ἀνόητος, διότι
καὶ ἡ πλέον εὐρεῖα ἐπιστημονικὴ γνώσις δὲν εἶναι πα-
ρὰ ἐν ἄλλῳ εἶδος ἀγνοίας, ἡ δὲ ἀληθινὴ τελειότης συνί-
σταται ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς διαθέσεις τῆς καρδίας.
Ποτὲ δὲ μὴ λησμονώμεν, ὅτι τίποτε δὲν εἴμεθα, ὅτι
ἰδικόν μας τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι ἐκτὸς τῆς ἀμαρτίας,
ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ νὰ εἴμεθα οἱ ταπεινότεροι
ὧν τῶν δημιουργημάτων, καὶ ὅτι εἰς τὴν βασιλείαν
τοῦ Θεοῦ «οἱ πρῶτοι ἔσονται ἔσχατοι καὶ οἱ ἔσχατοι
πρῶτοι». (Ματθ. ιθ' 30).

ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ ΚΑΙ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΕΩΣ ΩΣ ΜΕΣΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΣΚΗΣΕΩΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ

Τὸ γνῶθι σαυτὸν καὶ ἡ αὐτοσυγκέντρωσις εἶναι ἀρκετὰ βασικῆς σημασίας ἐν τῇ πνευματικῇ οἰκοδομῇ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τῆς κοινωνίας. Ἡ δὲ ἐξομολόγησις προάγει καὶ τὴν πρώτην καὶ τὴν δευτέραν, καὶ ριζώνει καὶ σταθεροποιεῖ καὶ ἐδραιώνει τὸ ἔδαφος πρὸς καλλιέργειαν, αὔξησιν καὶ προαγωγὴν καὶ εὐδοκίμῃσιν καὶ τῶν λοιπῶν ἀρετῶν, ποὺ κάμνουν τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον. Δημιουργεῖ διὰ τῆς κατισχύσεως τῶν ἀρχῶν τοῦ Εὐαγγελίου ἡθος ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἀτόμων ἐκάστων καὶ προμηθεύει εἰς τὴν κοινωνίαν τὴν γαλήνην καὶ τὴν ἀληθὴ εὐδαιμονίαν.

Ἡ μετάνοια καὶ ἡ συχνὴ προσέλευσις πρὸς ἐξομολόγησιν θεθαλοῦσιν ἐν τῇ μετανοοῦντι καὶ προσερχομένῳ εἰς ἐξομολόγησιν τὴν ἐνέργειαν τῆς Χάριτος ἐν τῇ θαθεῖ πνεύματι τῆς ταπεινώσεως τῆς ψυχῆς τοῦτου, ἥτις ἐπιθυμεῖ ἐν τῇ ἁγιασμῇ τὴν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ἔνωσιν, ἐκδηλοῦται δέ, ἐπιταχυνομένης τῆς ἐνώσεως, ὥς μίᾳ πλήμμυρᾳ πνευματικῆς χαρᾶς καὶ ψυχικῆς ἀγαλλιώσεως.

Ἡ μετάνοια εἶναι μέσον πνευματικῆς ἀσκήσεως καὶ ἀγωγῆς, ἄριστον πρὸς μόρφωσιν πνευματικῆς προσωπικότητος ἐν τῷ ἀνθρώπῳ μετὰ θελήσεως ἰσχυρᾶς καὶ χαρακτῆρος δυνάμεως.

Ἡ μετάνοια ἐνεργεῖ ὡς δύναμις ἀνορθωτικῇ. Τὸ μυστήριον τῆς ἱ. Ἐξομολόγησεως προϋποθέτει τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεσμένην μετ' ἐλευθέρων θέλησιν τῶν πράξεων ἐνσυνειδήτων.

Ἐν τῇ θαπτίσμῳ ὁ βαπτιζόμενος ἐν τῇ νηπιακῇ ἡλικίᾳ στερεῖται τοῦ παράγοντος τοῦ ἀποτελεσμένου «ἐγώ».

Ὁ βαπτιζόμενος εἰς ὄρμιον ἡλικίαν, εἶναι πλέον ἀνὴρ, ἥτοι ἐνεργεῖ ἐν πλήρει συνειδήσει τῶν πράξεων αὐτοῦ. Ὁ προσερχόμενος εἰς τὴν ἱ. Ἐξομολόγησιν ὁμοιάζει πρὸς τὸν προσερχόμενον εἰς τὸ βάπτισμα εἰς ὄρμιον ἡλικίαν. Γνωρίζει τί θέλει, τί ἐνεργεῖ καὶ τί πράττει, διότι ἔχει ἤδη τὴν προσωπικότητα αὐτοῦ ἀποτελεσμένην.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ πίστις εἶναι ὑπόθεσις ὑποκειμενικῇ, καὶ ἡ εὐσεβὴς πρὸς μετάνοιαν ἐνέργεια καὶ ἐξομολόγησις, συνιστῶσιν ὁμοίως ὑπόθεσιν προσωπικῇ τοῦ πιστεύοντος.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας καὶ Πάτερως Αὐτοῦ ὁ ἴδιος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀρχηγὸς τῆς πίστεως εἰς Αὐτήν ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτὸν συγκροτοῦσι τὴν Ἐκκλησίαν του. Ἄρα ἕκαστος πιστὸς εἶναι ἐν τι σημεῖον καὶ μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, ὡν μέλος τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Τρέφεται ἐν τῇ σαρκὶ Του καὶ ζωοποιεῖται ἐν τῇ αἱματι Αὐτοῦ, τῷ ἐν τῷ Σώματι Του. Ἡ τοιαύτη σχέση σημαίνει πλήρη ἐν τῷ Σώματι Αὐτοῦ ἔνωσιν μετ'

Αὐτοῦ· τὰ ἐντεῦθεν ἀγαθὰ εἶναι ἀφ' ἐαυτῶν φανερά· εἶναι τὰ αὐτά, ὧν ἀπολαύει ἐν μέλος τοῦ σώματος μένον ἡνωμένον μετ' αὐτοῦ καὶ ὃν ὑγιές. Εἶναι δυνατὴ ἡ περίπτωσις τοῦ ξηρὰν ἔχοντος τὴν χεῖραν, ἣν ἐθεράπευσεν ὁ Σωτὴρ διὰ θαύματος (Ματθ. ΙΒ' 9 - 13). Ὅ,τι ἐγένετο εἰς τοῦτον ἐπαγαλαμβάνεται ἐν ἐκάστῳ ἀνθρώπῳ καὶ δι' ἕκαστον ἄνθρωπον, ὡς μέλους τῆς Ἐκκλησίας, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολόγησεως.

Δρᾷ θεραπευτικῶς ριζικῶς ὁ ἴδιος ὁ Σωτὴρ Χριστός. Ἐπεμβαίνει μυστηριωδῶς. Ὅπερ ἀπαιτεῖ εἶναι ἀπλοῦν. Ὁ μετανοῶν καὶ μετὰ πίστεως προσερχόμενος εἰς τὴν ἱ. Ἐξομολόγησιν ὀφείλει νὰ ἐρευνησῇ τὴν συνειδήσιν του, νὰ κατανοήσῃ τὴν σπουδαιότητα τῆς μετανοίας καὶ Ἐξομολόγησεως, νὰ διατυπώσῃ εἰς λόγους καὶ νὰ δώσῃ περιεχόμενον εἰς τὴν ἰδικήν του μετάνοιαν καὶ ἐξομολόγησιν.

Ἡ Ἐξομολόγησις σημαίνει λυτρωμὸν τινος ἀπὸ ἐνὸς ἠθικοῦ κακοῦ· σημαίνει ἀπαλλαγὴν ἀπὸ τῆς εὐθύνῃς ἐκ μιᾶς σειρᾶς πράξεων, διὰ τὰς ὁποίας ἡ μεταμέλεια αὐτοῦ εἶναι μεγάλη. Προϋποθέτει ὅμως τὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ θέλησιν αὐτοῦ ἐνεργούσαν ἐλευθέρως. Μεταφέρει τοῦτον ἀπὸ μιᾶς καταστάσεως εἰς ἄλλην, εἰς μίαν νέαν ζωὴν.

Ἐκάστη πράξις φέρει τὴν εὐθύνην ἐν ἐαυτῇ. Ἐργάτης αὐτῆς εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ἐνεργεῖ ὡς «ἐγώ», ἥτοι ἐλεύθερος καὶ ἐν πλήρει ἐπιγνώσει τοῦ τι ἐνεργεῖ καὶ τι πράττει. Ἐκ τούτου ἡ πράξις του προσλαμβάνει ἠθικὴν ἀξίαν ἢ ἀπαξίαν. Ταύτην νέμει εἰς αὐτὴν ὁ ἐνεργῶν ἄνθρωπος. Τούτου δοθέντος ἡ ἐξομολόγησις ἔχει ἀξίαν, διότι ἐνεργεῖ ὡς δύναμις ἀνορθωτικῇ καὶ ἐπανορθωτικῇ, χρησιμοποιοῦσα ἐν τῇ τοιαύτῃ ἐνεργείᾳ τῆς αὐτᾶς τὰς δυνάμεις τοῦ πεσόντος ἀνθρώπου.

«Θέλεις ὑγιὲς γενέσθαι» (Ἰω. Ε' 6)· Τὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ ὁ Κύριος ἐξήρτησεν ἐκ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θελήσεως. Τὰ ἄλλα τὰ προσέφερον ὁ Κύριος, ἀνεπλήρωσεν ἡ Χάρις τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία θεραπεύει τὰ ἀσθενῆ καὶ ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα (Ἰω. Ε' 7).

Ἡ Ἐκκλησία, ἡ κιβωτὸς τῆς Χάριτος, ἀναμένει μετ' ἡμερικὴν στοργήν. Ὁ ἱερεὺς, ὁ οἰκονόμος τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ, ἀναμένει ὡς ἄγγελος. Ἐν τῇ κολυμβήθρᾳ Βηθεσδα ἐτάρασσα τὸ ὕδωρ, ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀνοίγει τοὺς κροναῖους τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ μεταδίδεται ἡ χάρις δωρεὰν κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ πιστοῦ. Ἐν τῷ μυστηρίῳ δὲ τῆς Θ. Μετανοίας καὶ ἱ. Ἐξομολόγησεως ἡ μεταδιδόμενη χάρις ἀναγεννᾷ τὸν πιστὸν κατὰ τε τὸν ἔσω ἄνθρωπον καὶ τοῦτον τὸν ἔσω, κάμνει αὐτὸν ἄξιον τῆς Ἐκκλησίας μέλος, μέλος τμήμον τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Βασιλείας Αὐτοῦ πολίτην ἄξιον.

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ

1) ΜΕΣΩ Π. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΛΟΪΣΚΑΜΗ

Ἱερεὺς Νικόλ. Καλοϊσκάκης	Δρχ.	100
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Νικόλ. Γουρδομικαίλης	»	20
Δέσποινα Κασάμπαλη	»	300
Ἰωάννα	»	10
Μ. Μ.	»	50
Μαργ. Ναθαναήλ	»	20
Ἰωάν. Φωτάκη	»	10
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	30
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Ξανθίππη Μουραμάτη	»	1.000
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Ἑλένη Κιρωναίου	»	5
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Ἀνώνυμος	»	10
Ἑλένη	»	50
Ἀνώνυμος	»	20
Ἰωάννα Φωτάκη	»	10
Ἀνώνυμος	»	20
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Εὐαγγελία Πατσουρέα	»	5
Μιχαήλ Μαυρογιάννης	»	100
Ἰωάννα Φωτάκη	»	20
Ἑλένη Πανιώτου	»	5
Ἀνώνυμος	»	20
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Ἀναστασία Οἰκονόμου	»	5
Μιχ. Μαυρογιάννης	»	500
Πολυξένη Δημητρίου	»	20
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Ἰωάννης Πιτσᾶς	»	100
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Μαργαρίτα Ναθαναήλ	»	60
Ἀφροδίτη	»	50
Ἀνώνυμος	»	30
Ἑλένη Παλαμίδα	»	5
Σοφία Ἰωσηφίδου	»	50
Ἀνώνυμος	»	20
Χρ. Κόλιος	»	5
Μαρία Κοντοπούλου	»	50
Ἀνώνυμος	»	20
		3.080

2) ΜΕΣΩ Π. ΕΥΣΤΑΘΙΟΥ ΓΡΗΑ

Αἰδ. Εὐστάθιος Γρηᾶς	»	100
Αἰκατερίνη Λούχου	»	50
Σοφία Σιδέρη	»	20
Ἑλένη Δέδε	»	5
Ἐκκλ. Ἅγιος Μηνᾶς	»	200
Μαρία Πέππα	»	50
Βασιλική Παν.	»	100
Παρασ. Ἰωάννου Γονεῖς Τέκνα	»	50
Παναγ. Βενετσάνου	»	200
Ἀγλαΐα Γκιόνη	»	5
Ἀναστασία Κιούση	»	5
Σοφία Σιδέρη	»	20

Βικτωρία Τζαβάρα	»	20
		825

3) ΜΕΣΩ Π. ΑΓΘΑΘΑΓΓΕΛΟΥ

Ἑλένη Τεσσαρά	»	40
Ἀνώνυμος	»	500
		540

4) ΜΕΣΩ Π. ΙΟΥΣΤΙΝΟΥ ΚΟΛΟΤΟΥΡΟΥ

Ἀνώνυμος	Δρχ.	100
Ἐκκλ. Ἅγιος Εὐθύμιος	»	550
Ἱερεὺς Μονῆς Ἁγίων	»	500
Γαρουφαλιά Βερώνη	»	100
Ἑλένη Ἀποστολοπούλου	»	50
Εὐαγγελία Μπέση	»	55
Δήμητρα Στραλουμιά	»	20
Ἀνώνυμοι	»	160
Θεοδώρα Λαζάρου	»	50
Εὐαγγελία Μπέση	»	50
Θεούλη Λαζάρου	»	50
Εὐαγγελία Ρούσσου	»	20
Δήμητρα Τσαλουμά	»	20
Εὐαγγελία Ρούσσου	»	20
Σμαράγδα Κοντέζα	»	100
Εὐαγγελία Μπέσση	»	50
Εὐαγγελία Ρούσσου	»	20
Εὐαγγελία Μπέσση	»	50
Αἰκατερίνη Βούρλου	»	20
Νικόλαος Μικῆς	»	10
		1.995

6) ΜΕΣΩ Π. ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΜΟΥΣΑ

Εὐγενία Ἀνδρεάδου	»	300
-------------------	---	-----

ΜΕΣΩ Π. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΒΡΑΚΑ

Ἀρχ. Γεράσιμος Βράκας	Δρχ.	100
Παρασκευὴ Καμπέση	»	500
Σιδέρη Περκουλοράκη	»	200
Φανή Βρεττού	»	500
Ἀνώνυμος Μεταμόρφωσης	»	100
Ροδάνθη Καραντωνίου	»	50
Ἐλπίς Παπαδοπούλου Μοναχὴ	»	50
Σπ. Κωστόδρος	»	100
		1.600

1) ΜΕΣΩ ΙΕΡΕΩΣ Ν. ΜΟΥΤΣΙΑΤΣΟΥ

Ἀνώνυμος	Δρχ.	100
----------	------	-----

2) ΜΕΣΩ ΙΕΜΜΑΝ. ΤΑΜΒΑΚΛΗ ΣΑΜΟΙΣ

Ἐμμαν. Ταμβακλῆς	Δρχ.	100
Δημήτρ. Ἀρβανίτης	»	200
Ἰωάν. Γκίκης	»	50
		350

Γενικὸν σύνολον 8.790

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΚΡΑΥΓΗΣ

Αἱ Κυρίαι καὶ αἱ ὑπηρέτριαι

Τοῦ ΙΕΡΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Νὰ λείψῃ, λέγει, καὶ κάθε κραυγὴ. Διὰ τὰς; Καὶ τὴν κραυγὴν καταργεῖς; Ναί· διότι ὁ ἡμερος τοιοῦτος πρέπει νὰ εἶναι. Ἡ κραυγὴ βαστάζει τὴν ὀργήν, καθὼς ὁ ἵππος τὸν ἀναβάτην. Κατάρριψε σὺ τὸν ἵππον, καὶ κατέστρεψε τὸν ἀναβάτην. Ὡς τὰ ἀκούσουν αὐτὰ αἱ γυναῖκες πρὸ πάντων, αἱ ὁποῖαι εἰς κάθε πρᾶγμα κραυγάζουν καὶ γεμίζουν τὸν κόσμον μὲ θῆαν. Ἡ μεγάλη φωνὴ μόνον εἰς ἓν εἶναι χρήσιμος· Ἐἰς τὴν διδασκαλίαν καὶ τὸ κήρυγμα, εἰς κανὲν δὲ ἄλλο, οὐτε εἰς τὴν προσευχὴν... Πολλάκις ἡ κραυγὴ εἶναι ἱκανὴ νὰ γεννήσῃ τὸν θυμὸν... Καὶ ἀπὸ τὸ πάθος τοῦτο κυριεύονται ἀμέσως αἱ γυναῖκες μάλιστα, αἱ ὁποῖαι, ὅταν ὀργίζονται ἐναντίον τῶν ὑπηρετριῶν των, γεμίζουν ὅλην τὴν οἰκίαν των μὲ τὰς κραυγὰς των. Πολλάκις δέ, ἐὰν ἤθελε τύχει νὰ εἶναι ἡ οἰκία εἰς στενωπὸν τινα, καὶ ὅλοι οἱ διαβάται ἀκούουν τὰς κραυγὰς τῆς κυρίας καὶ τῆς ὑπηρετρίας τοὺς κλαυθμούς. Τί ἀπὸ τοῦτο δύναται νὰ ὑπάξῃ ἀπρεπέστερον; Διότι ὅλοι ἀμέσως αἱ γειτόνισσαι, προκύψασαι εἰς τὰς θύρας καὶ τὰ παράθυρα, ἐρωτοῦν· Τί λοιπὸν συνέβη ἔκει; Ἡ δεινὰ, λέγει, κτυπᾷ τὴν ὑπηρέτριάν της. Τί ἀπὸ τοῦτο θὰ ἡδύνατο νὰ γίνῃ περισσότερον ἀναίσχυντον;

Ἀλλὰ λοιπὸν; Δὲν χρειάζεται τὸ κτύπημα;

Δὲν ἐννοῶ τοῦτο· χρειάζεται μὲν, ἀλλὰ μήτε συχνά, μήτε υπερβολικά, μήτε διὰ τὰ πρὸς ἡμᾶς πταίσματα, τὸ ὁποῖον πάντοτε λέγω, μήτε διὰ τὰς ἐλλείψεις τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ἐὰν ἐλάττη τὴν ψυχὴν της. Ἐὰν διὰ τὴν αὐτὴν κτυπᾷ αἰτίαν, θὰ σὲ ἐπαινέσουν ὅλοι καὶ κανεὶς δὲν θέλει σὲ κατηγορήσῃ· ἀλλ' ἐὰν κτυπᾷ διὰ ζητήματα ἰδικὰ σου, θὰ σοι, ἀποδώσουν ὅλοι σκληρότητα καὶ ἀπανθρωπίαν...

Ἀλλὰ τί λοιπὸν νὰ κάμω, λέγει, ἐὰν ἡ ὑπηρετρια εἶναι κακόλογος, καὶ φλόδαρος καὶ μέθυρος;

Καὶ πόσα οἰκοδέσποιναί δὲν εἶναι τοιαῦται. Καὶ ὅμως ὁ Θεὸς ἐπρόσταξε τοὺς ἄνδρας νὰ ὑποφέρουν ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῶν γυναικῶν, ἔκτος μόνως τῆς προδοσίας τῆς συζυγικῆς τιμῆς. Ἀνέχου λοιπὸν καὶ σὺ τὴν ὑπηρέτριάν σου. Ἡ, μᾶλλον εἰπεῖν, προσπάθει εἶτε δι' ἀπειλῶν καὶ συμβουλῶν, εὐπρεπῶς πάντοτε, εἴτε καὶ διὰ τῆς ἀγαθότητός σου νὰ ἐπιτύχῃς τὴν διόρθωσιν. Τοῦτο ἀπαιτεῖ ἡ χριστιανικὴ φιλοσοφία. Καὶ ὅμως σὺ ἡ οἰκοδέσποινα ἐπρόφερεις ἀπρεπεῖς λόγους. Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅτι τοιοῦτοτρόπως μᾶλλον τὸν ἑαυτὸν σου κατασχύνεις; Καὶ μερικαὶ κυρίαι εἰς τὴν αὐτὴν ἀτοπίαν κατήντησαν, ὥστε γυμνώνουν τὸν ὑπηρετριῶν τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς σύρουν ἀπὸ τὰς τρίχας.

Διὰ τί ἐκοκινῆσατε ὅλοι; Δὲν τὸ λέγω δι' ὅλους, ἀλλὰ δι' ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι, ἔξω παντὸς χαλινοῦ, προέβησαν καὶ εἰς τὴν θηριωδίαν ταύτην...

Ἀφοῦ δέ, λέγει, δὲν διορθώνεται;

Ἀλλὰ πόσα καὶ σὺ ἔχεις ἐλαττώματα καὶ δὲν διορθώνεσαι;

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὰ λέγω χάριν τῶν ὑπηρετριῶν. Διὰ σὰς τὰς οἰκοκυράς τὰ λέγω, διὰ νὰ μὴ κάμινετε κανὲν ἄσεμνον, κανὲν ἀπρεπές, διὰ νὰ μὴ βλέπετε τὸν ἑαυτὸν σας. Μάθετε νὰ εἰσθε ἀνεκτικαὶ καὶ ἀγαθαὶ ἀπέναντι τῶν ὑπηρετριῶν σας, καὶ θὰ δυνηθῇ-

τε τότε νὰ εἰσθε τοιαῦται ἀπέναντι τῶν ἀνδρῶν σας. Καὶ μὴ λησμονεῖτε ὅτι μετὰ τὸ μέτρον, μετὰ τὸ ὁποῖον θὰ μετρήσετε τοὺς ἄλλους, θὰ σὰς μετρήσῃ ὁ Θεός...

Καὶ βλέπετε πῶς προχωρεῖ τὸ κακόν. Ἡ πικρία τὸν θυμὸν ἐγέννησεν, ὁ θυμὸς τὴν ὀργήν, ἡ ὀργὴ τὴν κραυγὴν, ἡ κραυγὴ τὴν χυδαίολογίαν, ἡ χυδαίολογία τὰ κτυπήματα...

Δὲν βλέπετε πῶς καὶ ἀπὸ τῶν θηρίων ἀποστρεφόμεθα τὰ ὅσα κράζουν, καθὼς τὴν ἄρχον καὶ τὸν λέοντα, ἀλλὰ ἔχει καὶ τὸ πρόβατον; Διότι τοῦτο δὲν ἔχει κραυγὴν, ἀλλ' ἡμερόν τινα φωνήν. Καὶ ἀπὸ τὰ μουσικὰ δὲ ὄργανα ὅσα μὲν θορυβοῦν, καθὼς τὰ τύμπα καὶ αἱ σάλπιγγες, ἀηδέστερα εἶναι εἰς τὸν ἦχον. Ὅσα δὲ ἀπαλὰ ἤχουν, ταῦτα μᾶς καθιρῶνουν καὶ μᾶς εὐχαριστοῦν, ὅπως ὁ αὐλὸς καὶ ἡ κιθάρα. Τοιαύτην λοιπὸν τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἄς καταστήσωμεν, ὥστε νὰ μὴ κραυγάζῃ, καὶ τότε θὰ ἡμιπορέσωμεν καὶ τὴν ὀργὴν μας νὰ νικήσωμεν. Καὶ ὅταν ταύτην ἀποκόψωμεν, ἡμεῖς πρῶτοι τὴν γαλήνην θ' ἀπολαύσωμεν, καὶ εἰς τὸν ἥσυχον θὰ πλεύσωμεν λιμένα.

Περὶ τῆς δικαίας ψυχῆς

πόσῃν παρησίαν ἔχει εἰς τὸν Θεὸν

Πάλιν βλέπει ὁ Μακάριος Νήφων, καὶ ἰδοὺ ἑτέρα ψυχὴ ἀνεφέρετο, ἡ ὁποία ἦτον πολλὰ εὐλαβὴς καὶ φοβούμενὴ τὸν Θεόν, ὅτι τὴν ἐλεημοσύνην ἐπὶ ζωῆς, δυνατῶς ἐπολιτεύετο. Εἶχε δὲ καὶ ἀγάπην πολλήν εἰς τοὺς πάντας, ὁμοίως καὶ παρθενίαν καὶ σεμνότητα. Ἐθιμίωνοντο δὲ εἰς αὐτὴν οἱ δράκοντες τοῦ αἵερος, τρίζοντες τοὺς ὀδόντας κατ' αὐτῆς, ἡ δὲ ψυχὴ τρέμουσα τὴν ἀγριότητα αὐτῶν, ἐστέλλετο εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ. Οἱ δὲ κατερχόμενοι Ἀγγελοὶ εἰς ἐτέρων ψυχῶν ἀνάβασιν, συναπαντοῦντες αὐτὴν κατεφίλουν· καὶ φθάσαντες οἱ Ἀγγελοὶ εἰς τὴν πύλιν τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντες τὴν δικαίαν ἐκείνην ψυχὴν, βλέπει ὁ δίκαιος, καὶ ἰδοὺ ἀπὸ τὸ ἓν μέρος, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ, συνέτρεχον Ἀγγελοὶ καὶ κατεφίλουν γλυκύτατα τὴν ψυχὴν ἐκείνην. Ὅσαν δὲ εἰς τὸ εἶδος αὐτοῦ, ὡς ἀγαλλίασις καὶ εὐφροσύνη Θεοῦ, ὅλοι χαίροντες καὶ λέγοντες, Δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι ἀπὸ δάθους ἐλυτρώσατο τὴν ψυχὴν ταύτην ἐκ τοῦ δεινοῦ δράκοντος. Καὶ ὡς ἐπήγγαιναν τὴν ψυχὴν εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τοσοῦτον οἱ Ἀγγελοὶ ἔτρεχον καὶ κατεφίλουν αὐτὴν, διότι τοιαύτην συνήθειαν ἔχουσιν αἱ Ἄγιοι δυνάμεις εἰς πᾶσαν ψυχὴν σωζομένην. Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, ἡ τοιαύτη ψυχὴ ἐδόθη εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖνος δὲ λαβὼν ἐμακάρισεν αὐτὴν πρὸς τὸν Πατέρα αὐτοῦ. Θεὸς αὐτὴν εἰς ἄφατον προσκύνησιν, καὶ εὐθὺς ἔξεχύθη εἰς αὐτὴν ἐκ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ Ἄγιον, καὶ ἐχώρτασεν ὅλην γλυκύτητος ἀθανάτου, καὶ βασιλείας οὐρανῶν. Μετὰ ταῦτα δὲ παρεδόθη Μιχαὴλ τῷ ἄρχοντι τῆς διαθήκης, νὰ τελειώσῃ εἰς αὐτὴν κατὰ τὴν τάξιν ὅλων τῶν ἁγίων ψυχῶν, καὶ οὕτως ἐφέρθη εἰς τὴν θείαν κατάπαυσιν.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΤΗΣ Ι. ΣΥΝΟΔΟΥ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τοῦ πληρώματος τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος καὶ ἐξωτερικοῦ δι' ὃ Σεβ. Ἀστορίας (Ἀμερικῆς) κ. Πέτρος ἐγένετο δεκτός, καὶ ὡς αἰτήσεώς του ὡς ἀντεπιστέλλον Μέλос τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου καὶ ἑξαρχος Αὐτῆς ἐν Ἀμερικῇ.

Ὁ Πρόεδρος
+ Ἀρχιεπίσκοπος Αὔξεντιος
Τὰ μέλη
+ ὁ Μαγνησίας Χρυσόστομος
+ ὁ Διανλείας Ἀζάκιος
+ ὁ Σαλαμίνος Γερώντιος

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

— Τὴν 6 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον, ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας, οἱ κάτωθι ὁμώνυμοι Ἱεροὶ Ναοί :

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Μεταμορφώσεως Κυφέλης.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Μεταμορφώσεως Κορυθαλλοῦ.
- 3) Ἡ Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Π. Παΐσιου εἰς Βαρνάβα - Ἀττικῆς.

— Τὴν 15 Αὐγούστου ἡμέραν Δευτέραν, ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, πανηγυρίζουν οἱ κάτωθι Ἱ. Ναοί :

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Ταμπουρίων δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Τσακοῦ δι' ἀγρυπνίας.
- 3) Ὁ Ἱ. Ναὸς Κοιμήσεως Μπάλλας.
- 4) Ἡ Ἱ. Μονὴ Ὠρωποῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.
- 5) Σεβ. Διανλείας κ. Ἀκακίου δι' ἀγρυπνίας.

— Τὴν 22 Αὐγούστου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τῆς Παναγίας Προυσιωτίσσης πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς τοῦ ὁμωνύμου Οἰκοτροφείου Τσακοῦ δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

Κληρικοὶ καὶ εὐλαβεῖς προσκυνηταὶ πρέπει νὰ τιμῇσουν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν ἑορτὴν καὶ ἐνισχύσουσι τὸ οἰκοτροφεῖον.

— Τὴν 27 Αὐγούστου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγαλομάρτυρος Φανουρίου πανηγυρίζουν δι' Ἀρχιερατικῆς χοροστασίας οἱ κάτωθι ὁμώνυμοι Ἱ. Ναοί :

- 1) Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Ἀνω Γλυφάδας.
- 2) Ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγ. Φανουρίου Κορωπίου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑΙ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου ἐχειροτονήθη διαδοχικῶς Ἀναγνώστης, Ὑποδιάκονος, καὶ Διάκονος εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν Ἐδαγγελιστρίας Κορυθαλλοῦ τὴν 10 Ἰουλίου ἐ.ἔ. ὁ Γεώργιος Γαλάνης καταγόμενος ἐκ

Ευνοβρύσης Βόλου.

Καὶ τὴν 20 Ἰουλίου Πρεσβύτερος.

Τοῦ εὐχόμεθα καλὴν ἱερατικὴν σταδιοδρομίαν.

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Διανλείας κ. Ἀκακίου ἐχειροτονήθησαν εἰς τὸν Ἱ. Ναὸν τῶν Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης διαδοχικῶς εἰς Ἀναγνώστην, Ὑποδιάκονον καὶ Διάκονον τὴν 20 ἕως 22 Ἰουλίου ἐ.ἔ. οἱ 1) Γεωρ. Κων. Πιλιούλης ἐκ Νισελοῦδης Βερροίας καὶ 2) Βασ. Ἐμμ. Ἀθανασόπουλος ἐκ Νεωχωροπούλου Βερροίας.

Εὐχόμεθα αὐτοῖς καλὴν ἱερατικὴν σταδιοδρομίαν.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Τὸν παρελθόντα μῆνα ἀνεχώρησεν εἰς Ἀμερικὴν ὁ Ἀρχιμ. Σπυρίδων Ἑρμογένους.

— Ὁ Ἱερομ. Πολύκαρπος μετέβη εἰς Δομοκόν.

Ὁ αἰδес. Κων) τίνος Παπαντωνίου εἰς Λουτουφί Θηβῶν.

Ὁ Ἱερομόναχος Σεραφεῖμ εἰς Στυλίδα.

Ὁ Ἀρχιμ. Παῖσιος Φινοκαλλιωτάκης εἰς Θεσ) κην.

ΠΕΝΘΗ

Τὴν 9) 22 Ἰουλίου ἐ.ἔ. ἀπῆλθε πρὸς Κύριον πλήρης ἡμερῶν ὁ παλαίμαχος ἀγωνιστὴς τῆς Ὁρθοδόξιας Μοναχὸς Καϊσάριος Γαμβρούλιας, πρῶτον Ἀνώτερος Ἀξιωμα. Β.Ν.

Τῆς κηδείας του, ἦν παρηκολούθησε ἐκλεκτὸς κόσμος, προσέστησαν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος κ.κ. Αὔξεντιος μετὰ τοῦ Σεβ. Διανλείας κ.κ. Ἀκακίου.

Τὸν ἐπικήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Καθηγητὴς Θεολόγος κ. Διονύσιος Μπατιστάτος.

Εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ μεταστάντος καὶ ἰδιαίτερως εἰς τὸν θετὸν υἱὸν τοῦ Καθηγητῆ Θεολόγου κ. Σταύρου Καραμήτσου καὶ τὴν οἰκογένειάν του διαβιβάζομεν τὰ θερμὰ συλλυπητήριά μας, εὐχόμενοι τῇ Ὑψίστῃ ὑπὲρ ἀναπαύσεως αὐτοῦ, ἐνθα οἱ δίκαιοι ἀναπαύονται.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ:

Καὶ διατὶ νὰ ἔχουν μεγάλην λύσσαν οἱ πονηροὶ δαίμονες εἰς τὴν ἐνάρετον καὶ ἀγίαν ψυχὴν;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ:

Ἐν μὲν, ὅπου τὸ παράδειγμα τῆς καλῆς, καὶ ἐναρέτου διαγωγῆς τῆς, καὶ μὲ τὰς συνεχεῖς, καὶ παντοινὰς διδασκαλίας τῆς ἀρπάξει ἀπὸ τὰς χεῖράς των καὶ πολλὰς ἄλλας ψυχὰς, καὶ δὲν τοὺς ἀφίνει καὶ εἰς τὸ ἐξῆς νὰ κατορθώσουν τὴν πονηρίαν των. Ὅθεν πάνσυχον μεγάλως νὰ τὴν κρημνίσουν, διὰ νὰ ἡμποροῦν πλέον ἐν εὐκολίᾳ νὰ ἀρπάξουν, ὅποιον θέλουν, καὶ νὰ τὸν ξεπροβοῦν εἰς τὴν αἰώνιον κόλασιν. Ἄλλο δέ, καὶ ὡς φθονεροὶ καὶ παγκάκιστοι δὲν ἡμποροῦν τελειῶς νὰ ὑποφέρουν νὰ πηγαίῃ αὐτὴ μὲν εἰς τὴν ἀρρητον δόξαν τῆς Οὐρανίου μακαριότητος, ἐκείνοι δὲ νὰ εἶναι καταδικασμένοι εἰς τὸ πῦρ ἐκεῖνο τὸ ἀσβεστον.